

ŠOLSKI CENTER POSTOJNA
SREDNJA SOLA

.....
ŠPICE
.....

šolsko glasilo

* junij 2019 * Šolski center Postojna *

EE

Špice

Šolska revija

Odgovorna urednica

Andreja Žužek, prof. slov.

Uredniški odbor

Tjaša Podboj, 2. A

Meta Rebec, 2. A

Anika Lipovž, 2. B

Ela Obreza, 3. B

Lektorica, tehnična urednica in grafična oblikovalka

Andreja Žužek, prof. slov.

E-pošta uredništva

andreja.zuzek@scpo.si

scpo.spice@gmail.com

Izdajatelj

Šolski center Postojna

Cesta v Staro vas 2

Postojna 6230

Na naslovnici: Marina Vasiljević, 1. S

ŠOLSKI CENTER POSTOJNA
SREDNJA ŠOLA

FOTOGRAFSKI NATEČAJ

KAJ ME DELA ŽIVEGA?

Fotografski natečaj
revije Špice

SI AMATERSKI FOTOGRAF,
KI LJUBI FOTOGRAFIJO?

Svoje fotografije (največ tri)
na temo **"Kaj me dela živega?"** pošlji do
20. avgusta na **scpo.spice@gmail.com**.

Mogoče bo ravno tvoja izbrana in
objavljena v naslednji izdaji
šolske revije *Špice*.

KAZALO VSEBINE

<p>2 SPREMNA BESEDA
 Urednica z uredniškim odborom
 Nekaj besed našega dijaka</p> <p>4 V PRIHAJANJU IN ODHAJANJU
 Fazaniranje 2019
 Maturantje se poslavljajo</p> <p>7 PRAVLJIČARJI
 Anja Štefan
 Matevž Gombač</p> <p>11 VTISI
 Recitacijsko-dramski krožek
 Kaj menijo naši</p> <p>16 TEKMOVANJA
 Tekmovanje iz računovodstva
 Uspehi z drugih tekmovanj</p> <p>24 LAHKIH NOG NAOBKROG
 Tujina 2018/2019
 Slovenija 2018/2019</p> | <p>58 ODKRITO
 Intervju: D. Tomaduz, prof. angl.
 Moj prihod v Slovenijo</p> <p>65 MI PIŠEMO TUDI ZA NAGRADE
 Literarni natečaj Urna zgodba
 Na krilih poezije</p> <p>87 KER MI LJUBIMO NAŠ PLANET
 Pesmi OTR-jevcev
 Podnebni štrajk</p> <p>92 USTVARJALNICA: UMETNIK NAJ BO
 Nino Boštjančič, Saša Kovač
 Julija Petrovčič, Barbara Debevec</p> <p>98 PO POLETJE
 Kje in kako se ohladiti?
 Sirene 2019, Je treba delat</p> <p>113 TIKE TIKE TAČKE, KAM TO POLETJE?
 Poletni glasbeni festivali v Sloveniji
 Poletni glasbeni festivali v tujini</p> |
|--|--|

SPREMNA BESEDA

K ŠOLSKI REViji ŠPICE

Dragi naši,

pred vami je prva in zadnja izdaja šolske revije Špice. Letos gre torej za enkratno izdajo, a ne le zavoljo dejstva, da smo se opogumili (le) enkrat, temveč predvsem zato, ker se bohoti z vašimi dosežki, takšnimi in drugačnimi, nenazadnje pa je najenkratnejše dejstvo, da je v njej moč videti toliko nasmejanih obrazov.

Upamo, da vam bo listanje šlo dobro od rok.

Z lepimi pozdravi
urednica z uredniškim odborom

Ob prihodu v srednjo šolo si utegne marsikdo misliti, da je šola le šola, ni važno, ali gre za osnovno, srednjo šolo ali morebiti celo za fakulteto. Ni ravno tako. Z vsako stopnjo višje se ne spremeni le količina tvojega znanja, temveč tudi vse ostalo, četudi bistvo šolanja ostaja enako. V šolo namreč prideš, da bi se kaj naučil, a te čaka tudi sprememba okolja – učitelji, sošolci, pravila, pa tudi sama snov je zahtevnejša. Na voljo imaš toliko časa kot ostali, da iz svojega življenja narediš nekaj, in morda je že v času srednješolskega šolanja čas, da se odločiš, kako boš živel, saj na nek način že v srednji šoli oblikuješ svoj jaz oz. ga skušaš osvojiti in razviti. Menim, da je srednja šola pomembna za to, da nekako odrasteš in se pripraviš na zunanji svet. Ko zaključiš srednjo šolo, imaš namreč samo dve možnosti – ali se boš odločil za študij ali za delo. Svojo pot moraš nadaljevati tako ali drugače, zato izkoristi srednjo šolo, da se pripraviš na življenje. Seveda si vzemi čas tudi za zabavo, saj je tudi to del naše poti in rasti. Pa še en nasvet: Ko si v šoli ali kjerkoli drugje in občutiš strah, imaš tremo, se tem negativnim občutkom postavi po robu. Izginili bodo, če jim boš pokazal/-a zobe.

Enej Rizmanovski, 2. E

MATURANTSKI PLES 2019

V petek, 29. marca, je potekal maturantski ples 4. letnikov. Letos je v celoti potekal v telovadnici naše šole in vsi dijaki zaključnih letnikov so skupaj proslavili še zadnje leto srednješolskega šolanja.

Telovadnica je, navkljub dvomom, izgledala elegantno in vsi gostje so bili navdušeni.

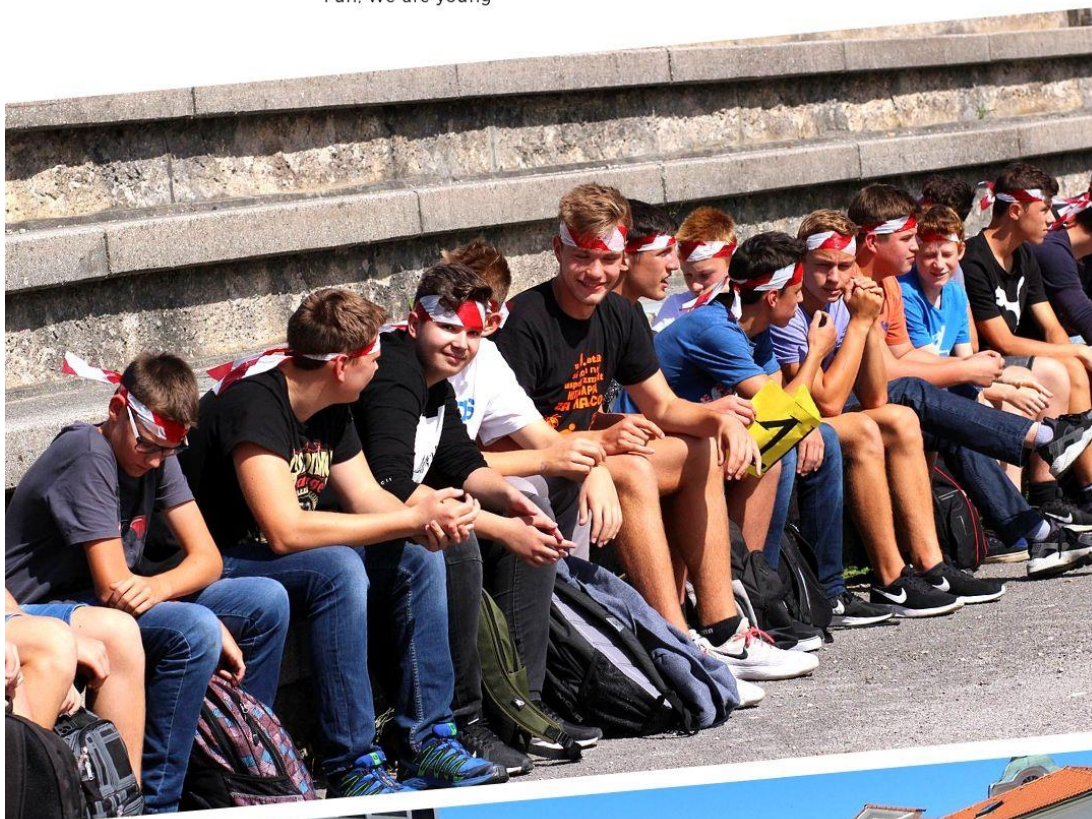
Tradicionalne predstavitve razredov s filmčki so prejele bučen aplavz.

Ela Obreza, 3. B

V PRIHAJANJU IN ODHAJANJU

WE ARE YOUNG
SO LET'S SET THE WORLD ON FIRE
WE CAN BURN BRIGHTER
THAN THE SUN

Fun, We are young

SPREJEM DIJAKOV IN
DIJAKINJ PRVIH
LETNIKOV

FAZANIRANJE

2019

V torek, 11. 9. 2018, se je na naši šoli – oz. *bolje rečeno pred našo šolo* – odvijalo »fazaniranje«. Naši »fazani« so morali početi marsikaj, celo risarske spretnosti so morali pokazati. Kaj pravite, kako so se odrezali? 😊 No, malo vaje ne bi škodilo ...

MATURANTJE SE POSLAVLJAJO

...

A close-up portrait of a woman with brown hair and green eyes, wearing a dark turtleneck and a colorful patterned scarf. The background is dark and out of focus.

SLOVENSKA PISATELJICA,
PESNICA IN PRAVLJIČARKA |
* 2. APRIL 1969, ŠEMPETER
PRI GORICI

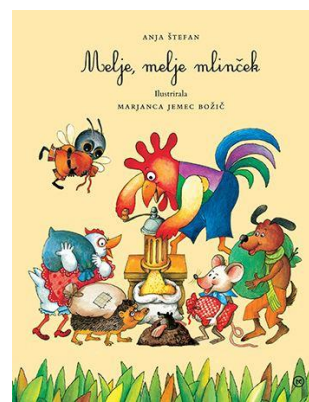
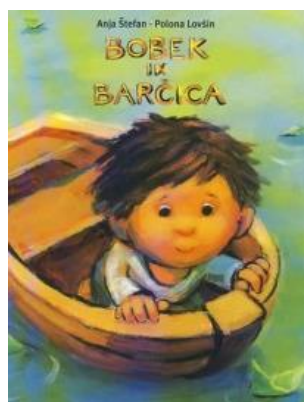
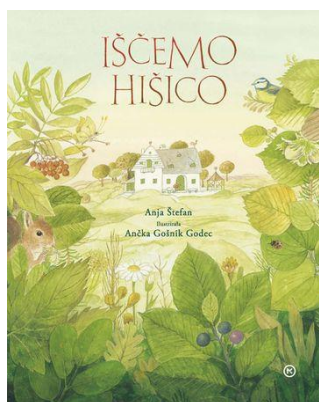
ANJA ŠTEFAN

10. maja obiskala
našo šolo

*"Po eni strani pišem, po
drugi delam na področju
ljudskih pripovedi."*

*"Navajena sem, da se glede
izmenjavanja pogovora in
zgodb sproti prilagodim
publiki."*

Anja Štefan je vsestranska ustvarjalka, pripovedovalka, magistra etnologije, zbiralka in imenitna zapisovalka ljudskih pravljic (*O pustu in zakletem gradu*, *Zlato kralja Matjaža*, urednica zbirke *Čudežni mlinček*) ter soorganizatorica pripovedovalskega festivala Pravljičice danes, ki je že odprl svoje duri. Je tudi pesnica in pisateljica, zato na knjižnih policah najdemo njene pesmi (*Iščemo hišico*), uganke (*Sto ugank*), slikopise (*Čez griček v gozdiček*, *Lešniki, lešniki*), zgodbe za otroke (*Bobek in barčica*, *Kotiček na koncu sveta*, *Melje, melje mlinček*) in v zadnjem času tudi prevode (*James Joyce*, *Maček in vrag*).

V petek, 10. maja 2019, je na Šolski center Postojna prišla pisateljica, pesnica in pravljíčarka Anja Štefan. Dijakom drugih in tretjih letnikov gimnazije Postojna ter prvega, drugega in tretjega letnika gimnazije Ilirska Bistrica je predstavila nekaj svojih del, ki so večinoma napisana za otroke. Svojo pot je začela pri otroški reviji Ciciban, za katero je pisala besedila k slikanicam. Pripovedovala je tudi o svojem sodelovanju z ilustratorji in uredniki, ki so ji pomagali pri oblikovanju knjig. Dijaki so bili z njeno predstavitvijo zelo zadovoljni, ker je bila zanimiva in poučna. Na koncu je bila pripravljena še odgovarjati na vprašanja dijakov, ki jih je zanimalo še kaj več o njeni poti do uspeha.

Zala Kolmanič, 2. B

Sem dijak 3. letnika gimnazije in pri pouku nemščine naj bi letos pripravili govorni nastop. Izbirali smo lahko med predstavitvijo kraja, znane osebe, hobija ali si izbrali nekaj povsem drugega. Odločil sem se za manjši izziv in napisal zgodbico. Idejo sem dobil med brskanjem po internetu, ko sem naletel na besedno zvezo "Stolen Salami". Prevedeno v nemščino sem tudi uporabil za naslov. Z nekaj pravljimi elementi (*ljudska števila, začetkom "[p]red davnimi časi...", srečen konec*) in izmišljeno vsebino zgodbica nekako spominja na ljudsko pravljico. *Uživajte ob branju.*

Gestohlene Salami

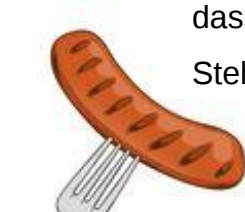
Es war einmal in einer kleinen Stadt auf dem Land. Es lebte da ein Fleischer. Er hatte sehr gutes Fleisch, eine spezielle Kombination der Salami und der Wurst. Der Name der Kombination war Salami-Wurst. Aber der Fleischer war unverschämt und niemand mochte ihn.

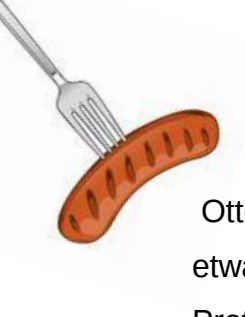
Da war es noch ein schöner Morgen. Otto stand auf. Er war ein neckisches, aber kluges Kind. Seine Mutter brachte ihn in die Schule. Otto vergaß, dass er einen Deutschtest schreiben muss. Er sorgte sich, dass er eine Eins bekommen wird. Er sagte, dass er Kopfschmerzen hat. Die Lehrerin schickte ihn nach Hause. Aber zu Hause war es ihm langweilig. Er entschied sich, dass er das Mittagessen kochen wird. Er brauchte Fleisch. Er hatte kein Geld und konnte kein Fleisch kaufen. Außerdem mochte Otto den Fleischer nicht, denn einst spielte Otto neben Fleischers Haus mit seinen Freunden Ball. Der Ball ging auf den Fleischers Hof. Er nahm und durchdrang ihn.

Otto ging in die Fleischerei. Da waren andere Kunden. Während er wartete, ging er in den Keller und stahl 3 Stücke Salami-Wurst. Er versteckte die Salami-Wurst unter sein T-Shirt. Als er zurückkam, fragte ihn der Fleischer: »Wo warst du denn?« Otto antwortete, dass er ein WC suchte. Dem Fleischer war es verdächtig. Er fragte Otto, was er nahm. Aber Otto log, dass er das Geld zu Hause vergaß und musste es abholen. Und so ging Otto nach Hause mit der Salami-Wurst unter seinem T-Shirt.

Aber am *nächsten Tag* sah der Fleischer, dass die Salami-Wurst fehlt. Er dachte und wusste sofort, dass Otto sie stahl. Er wurde sehr böse. Er rief die Polizei an und sagte, dass Otto die Salami stahl. 5 Polizisten kamen zu Otto nach Hause, weil das ein ernstes Stehlen war. Er war erschrocken, aber er blieb ruhig. Er begann einen Plan zu machen.

Ottos Eltern waren darüber entsetzt und böse. Sie konnten nicht glauben, dass ihr Sohn etwas stahl. Die Polizisten fragten ihn, warum er das Stehlen machte. Das Polizei-Protokoll sagt, dass Polizisten eine Haussuchung nach der Salami machen sollten. Und so suchten sie das Haus durch, aber sie konnten die Salami-Wurst nicht finden. Natürlich, Otto bereitete ein so gutes Mittagessen zu! Aber Otto gestand nicht, dass er die Salami stahl.

Als der Fleischer hörte, dass Otto das Stehlen nicht gestand, war er so sehr böse, dass er ihn anklagte. Otto musste vor Gericht gehen. Auf dem Gericht sagte der Richter: »Otto Schmidt, Sie sind wegen des Diebstahls der Salami angeklagt und ...« Otto dachte: »Oh waw, sie siezen mich. Aber ja, ich habe Salami-Wurst gestohlen. Vielleicht wäre es besser ...« Damals fiel es ihm ein. Er wurde des Salami-Stehls beschuldigt, doch keines Salami-Wurst-Stehls! Er stahl keine Salami, er stahl Salami-Wurst!

Er sagte: »Ich habe keine Salami gestohlen, ich habe Würste gestohlen!« Das war nicht richtig und auch nicht falsch, aber die Klage war auch nicht richtig. Das Gericht konnte nichts machen. Otto war gesichert.

Aber die Eltern waren noch immer böse. Otto musste sich bei dem Fleischer entschuldigen. Er ging in die Fleischerei. Er war erschrocken. Er trat in die Fleischerei ein und sagte: »Entschuldigung!« Der Fleischer fragte ihn, warum er die Salami-Wurst stahl. Otto teilte dem Fleischer mit, dass niemand ihn mag, weil er so unverschämt ist. Zuerst war der Fleischer erstaunt und beleidigt. Aber später stellte er fest, dass er keine Freunde hat. Von da an gab er sich Mühe, dass er netter wurde.

Matevž Gombač, 3. B

O TEM, KAKO S(M)O SE IMELI
TO ŠOLSKO LETO

Neža Vadnov (1. a): Recitacijsko-dramski krožek je odlična priložnost za vsakega, ki se ne boji javnega nastopanja in se rad kulturno udeležuje. Pod budnim očesom mentoric lahko člani krožka pokažemo ves svoj talent in ga še dodatno razvijamo. Za naš napredek so pomembne tako pozitivne kot tudi negativne kritike. V priprave na predstavo vložimo veliko truda, smo vztrajni in trmasti. Možnost nastopanja nam daje svobodo. Izražanje sebe skozi vlogo nam veliko pomeni. Misel na nastop pred polno dvorano ljudi v meni ne vzbudi strahu, tesnobe, ampak vznemirjenje in veselje. Pred nastopom je trema nekaj normalnega. S tremo pokažemo, da nam ni vseeno, da cenimo svojo publiko. Po uspešnem nastopu smo zadovoljni in nasmejani, pred njim pa se med seboj spodbujamo. Na odru smo enakovredni, med seboj enaki, zato rada nastopam. Po mojem mnenju zna tudi občinstvo prepoznati in vrednotiti dobro podano zgodbo in sporočilo, zato je naš trud vedno poplačan z aplavzom.

Lea Kalister (3. b): Moram reči, da sem letos ob nastopanju oz. sodelovanju pri recitacijsko-dramskem krožku zelo uživala. Všeč mi je bil sam scenarij, prav tako moja vloga, pa tudi način dela in vaj. Igranje me je od nekdaj veselilo, zato sem zelo hvaležna za vsako možnost, da delam tudi na tem področju. Res bi se rada zahvalila mentoricam za ves vložen trud, delo in potrpežljivost. Možnost, da lahko nastopam oz. sodelujem v predstavi, kot je bila ta, mi pomeni veliko in res sem vesela vsake takšne priložnosti.

KAJ MENIJO NAŠI?

OBLIKOVALEC KOVIN – ORODJAR,
AVTOSERVISER

Rok Pirman, 2 E: *Sem dijak 2. letnika programa oblikovalec kovin – orodjar. Menim, da je ta program zanimiv in uporaben, šolanje pa lahko tudi nadaljuješ. V času triletnega izobraževanja pridobiš veliko strokovnega znanja in praktičnih izkušenj, saj program obsega tudi veliko praktičnega dela v šolskih delavnicah, kot tudi v delavnicah pri delodajalcu. Možnosti za zaposlitev in dobro plačilo je ogromno, saj tega kadra primanjkuje. Menim, da je vpis na omenjeni program odlična izbira, če te zanima delo z lastnimi rokami in imaš željo po delu s sodobno tehnologijo.*

Maks Bajec, 2. F: *Program avtoserviser izberejo tisti, ki se zanimajo za vozila. Pri pouku teorije in prakse spoznavamo sisteme na vozilih, brez katerih bi bila varnost v prometu zelo slaba. Prihajajo novejši sistemi, nadgradnje starejših, a je potrebno najprej razumeti delovanje starejših, da razumeš, kam sodijo novejši. Pri pouku se učimo električne vezave, risati in izvrševati, spoznavamo delovanje motorja, prenose moči, a vse to je le ščepec tega, kar moramo osvojiti.*

Erik Grgič, 2. F: *Ko sem hodil v 9. razred osnovne šole, sem se udeležil informativnega dne v Ljubljani in Postojni. Odločil sem se za Šolski center Postojna, in sicer za program avtoserviser. Moram povedati, da mi je bila predstavitev programa zelo všeč. Povedali so vse, kar me je zanimalo, tako da sem ostal brez vprašanj. Prvi šolski dan me je preplaval adrenalin, čutil pa sem tudi strah, a to ni trajalo dolgo. Razrednik se nam je lepo predstavil in nas seznanil z urnikom. Skozi leto sem počasi spoznaval sošolce in kmalu med njimi našel tudi dobre prijatelje. Ker se bili tudi profesori zelo prijazni, sem se lepo vpeljal v šolo. Ob zaključku šolskega leta smo odšli na praktično usposabljanje k delodajalcu, kjer smo se naučili veliko novega. Sedaj obiskujem 2. letnik in moram reči, da se imam na šoli zelo dobro, le malica je bolj skromna.*

Gašper Štenta, 2. F: *Program avtoserviser je na tej šoli v smislu izobraževanja dobro organiziran. Znotraj programa mi je všeč predvsem praktični pouk, rad imam tudi strokovne predmete, najbolj pa se veselim časa, ko pride na vrsto PUD, to je praktično usposabljanje pri delodajalcu. Ta poklic sicer zahteva voljo in željo po znanju, pa tudi malo spretnih prstov. Pri strokovnih predmetih tako obdelamo teorijo, pri praksi pa nastopi praktični del, znotraj katerega večkrat stvari, ki jih vidimo v učilnicah le na platnu, razstavimo in si jih natančneje ogledamo v živo. Na šoli imamo že dve leti novo avtomehanično delavnico, ki nam olajša izobraževanje. Učijo nas prijazni profesorji, polni znanja, in lahko rečem, da mi je na šoli zelo všeč, veselim pa se tudi poklica, ki ga bom opravljal.*

David Frank, 2. F: *Šola mi je všeč, ker ima dobro porazdeljene učilnice, same delavnice pa imajo na voljo veliko orodja. Pouk prakse je super, saj se vedno kaj novega naučimo, super pa so tudi profesorji, saj nam znajo stvari dobro prikazati in obrazložiti. Zelo dobro se mi zdi tudi to, da imamo v delavnici nekaj avtomobilov, ki jih lahko razstavljamo in ponovno sestavljamo, saj se tako največ naučimo. Dobro zastavljen je tudi sam učni načrt.*

VTISI MATURANTOV 2019

REBEKA PRIMC, GIMNAZIJA:

Šolo zapuščam predvsem z dobrimi vtisi. Seveda so tam pa tam kakšni ne tako dobri spomini, vendar sem mnenja, da pride eno z drugim. Šolski center Postojna bom ohranila v lepem spominu, saj sprejemam težke trenutke, ki so me zaznamovali, kot poduk, in grem s pridobljenim znanjem naprej. Mogoče bi imela za pripomniti dejstvo, da mi šola kot organizacija ni omogočila spoznati možnosti za nadaljnje šolanje, saj imajo v vsakem primeru – še posebej pa tedaj, ko si v razponu med dvema študijema – velik pomen ravno podrobnosti.

NEJC MIKLAVEC, RAČUNALNIŠKI TEHNIK:

V večini se strinjam z Rebeko – glede dobrih in slabih trenutkov, bom pa tudi sam šolo imel v lepem spominu. Ker sem obiskoval podružniško šolo v Ilirski Bistrici, sem imel rahlo drugačne izkušnje. Najbolj me je razveselilo, da nam je bila v zadnjem letu šolanja omogočena topla malica, kar je naredilo veliko spremembo. Opaziti je bilo tudi, da smo kot šola majhni in je dijakov ter profesorjev manj; ravno to je ustvarilo dobre in tesne odnose med nami.

MATURANTSKI PLES (skupno):

Letos se je maturantski ples odvijal v šolski telovadnici, kar se nama zdi bolj iznajdljivo in preprosto, hkrati pa bolj domače in morda ne toliko formalno, kot bi bilo v gradu Postojnske jame. Vložili smo trud in denar, kar se nam je na koncu tudi povrnilo, saj smo imeli občutek pravega spektakla in lahko smo se počutili kot pravi maturanti z vso močjo v naših rokah.

In še krajši nasvet za prihodnje generacije: Poskusite svoj razred predstaviti s čim krajšim videom in ne preveč internimi šalami, saj jih ljudje, sodelujoči na maturantskem plesu, po vsej verjetnosti ne bodo razumeli tako kot vi.

In še glavni nasvet: Uživajte, saj boste na srednjo šolo hodili le enkrat, pa še to zgolj štiri leta, ki grejo čisto prehitro mimo. Seveda pa ne pozabite kdaj pa kdaj poprijeti tudi za knjige!

Anika Lipovž, 2. B

ŠOLSKI CENTER POSTOJNA
SREDNJA ŠOLA

SPIRIT SLOVENIJA | I FEEL SLOVENIA
JAVNA AGENCIJA

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA GOSPODARSKI
RAZVOJ IN TEHNOLOGIJO

NEJKO

Postojna, 12. in 13. oktober

21. DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA RAČUNOVODSTVA – ZMAGA PONOVO V DOMAČIH ROKAH!

9. APRIL 2019

V torek, 9. aprila, je na Šolskem centru Postojna potekalo 21. Državno tekmovanje iz znanja računovodstva, na katerem je zmago ponovno odnesla domača ekipa. To je že sedmič v osmih letih in tretjič zapored.

Gostitelj tekmovanja je šola, s katere prihaja zadnji zmagovalec oz. zmagovalka, in ker je lanska zmagovalna ekipa bila torej naše gore list, so se to leto vrli mladi računovodje, najboljši v svoji generaciji v Sloveniji, skupaj s svojimi mentorji in mentoricami, ponovno znašli pod dotično postojnsko streho. Začelo se je v dopoldanskih urah, kmalu po deveti uri. Velike oči, marsikatero tudi malce navdane s strahom, je na vhodnih vratih Šolskega centra Postojna prijazno pozdravil simpatični plakat dobrodošlice, ki so ga pripravili domači dijaki, takoj ko so nos pomolili v notranje prostore, pa so jih pričakali še nasmejani obrazi le-teh; dijaki obiskovalci so se skupaj s svojimi mentorji namreč najprej pomudili pri prijavnih mizi.

Sledila je državna himna, ki jo je dijak zaigral na harmoniko, zatem pozdrav organizatorja, v moderaciji dijakinje Tine Blažek pa so si sledili še simpatični nagovori visokih gostov in kulturni program. Navzoče v sejni dvorani Šolskega centra Postojna je najprej pozdravila **Ana Leskovec**, pomočnica ravnateljice in predstojnica ekonomske in strojne šole, ki je tekmovalcem in spremstvu najprej izrazila toplo dobrodošlico, poseben pozdrav pa namenila uglednim gostom, in sicer postojnskemu županu **Igorju Marentiču**, članu Upravnega odbora Zveze računovodij, finančnikov in revizorjev **Marku Simšiču** ter predsedniku Društva računovodij in finančnikov Postojna **Stanislavu Pupisu**.

Izpostavila je dolgo tradicijo šole gostiteljice, njeni začetki namreč segajo v leto 1945, in – *priložnosti primerno* – omenila uspehe dijakov z ekonomske usmeritve, med drugim tudi vsakoletne zlate maturante. Gre za šolo z bogato paleto različnih izobraževalnih programov, najboljši dijaki s programa ekonomski tehnik pa imajo že več kot deset let možnost, da opravljajo praktično izobraževanje v tujini, tako so obiskali že kar nekaj držav – bili so na Irskem, pa v Angliji, Španiji, Romuniji, Turčiji, na Portugalskem itd. Pripomnila je še, da s pojmi, kot so konto, debet, kredit ipd., udeleženci tekmovanja nimajo več nobenih težav, se ob tem zahvalila mentorjem, tudi domačima, organizatorici **Martini Marin**, in **Urošu Turku**, ter tekmovalkam in tekmovalcem zaželela srečo. Spodbudne besede je nadobudnim mladim namenil tudi župan postojnske občine. Pripomnil je, da gresta ekonomija in računovodstvo z roko v roki, da pravzaprav vrtita ta svet, zato je mladim tekmovalcem položil na srce, naj se zavedajo, da so pomemben člen razvoja naše družbe. Spodbudil jih je k nadaljnjemu delu in razvoju kompetenc, ob tem pa hudomušno pokazal na Marka Simšiča in Stanislava Pupisa, rekoč, da sta živ dokaz, da delo ni samo lepo, temveč tudi donosno.

V imenu Zveze računovodij, finančnikov in revizorjev Slovenije, ki podpira tekmovanje srednješolcev iz znanja računovodstva (*dodatno nagradila jih bo oz. jih je tudi letos*), je nekaj besed spregovoril še en bivši dijak, Marko Simšič, član upravnega odbora Zveze in direktor finančno računovodske službe podjetja Postojnska jama, ki je v humornem tonu naglas kolebal, kaj vse bi lahko povedal, a bi bilo to za ta dan neprimerno. Tako se je izognil opisu delovnega dne in življenja računovodje, pa tudi tradicionalnega neprijateljskega odnosa med določenimi področji ekonomije. Dijake je nasmejal z izjavo, da trema pred profesorji po dvajsetih letih še kar ne mine, a se kmalu zresnil z opombo, da je biti računovodja lepo, kljub preprekam, ki jih največkrat nastavi zakonodaja. Tekmovalce je še povabil k včlanitvi v lokalno društvo računovodij. Formalni del je v neformalnem tonu sklenil predsednik Društva računovodij in finančnikov Postojna, gospod Stanislav Pupis, ki je z zgodbo, kako je postal računovodja, in omembi folklorne nervoze računovodij, še dodatno sprostil napete tekmovalce. Če je bil kdo izmed njih vseeno še malce preveč na trnih, je za razbremenitev poskrbel recitacijsko-dramski vložek pod mentorstvom profesorice slovenščine – *Mojce Jenček Ocepek, Katje Koren Valenčič in Andreje Žužek*. Organizatorica 21. državnega tekmovanja iz znanja računovodstva, profesorica Martina Marin, je nato prisotnim še pojasnila potek tekmovanja, jim zaželela veliko znanja, pa tudi kanček sreče, dijaki pa so se razvrstili po učilnicah, saj niso pisali vsi v eni. Državno tekmovanje namreč poteka na dveh nivojih. Na osnovnem nivoju (*čas pisanja 60 minut*) tekmujejo dijaki, ki so v tem šolskem letu prvič spoznavali temelje knjigovodstva v modulu *ekonomika poslovanja*, na višjem nivoju (*čas pisanja 90 minut*) pa dijaki preizkusijo znanje iz strokovnega modula *materialno knjigovodstvo*. Po tekmovanju so bili nekateri vidno izžeti, spet drugi mladostniško navihani v pričakovanju dobrih rezultatov. Med najbolj sramežljivimi in skromnimi udeleženci oz. udeleženkami sta bili dijakinji **Saša Barrile** in **Iva Agatić**, prvo- in drugouvrščeni v izkazanem znanju na višjem nivoju. *Individualno so dijaki sicer dosegli naslednje rezultate:* Na osnovnem nivoju je zmagala

Valentina Bizjak (97,5 %), medtem ko je bil **Jure Ipavec** sedmi (87,5 %); obema je bila mentorica Martina Marin. Na višjem nivoju so rezultati še boljši: Daleč pred konkurenco je bila torej že omenjena Saša Barrile (98 %), sledila ji je Iva Agatić (88,5 %); obema je bil mentor Uroš Turk.

In, komu še pripadata preostali dve stopnički? Ekipno drugo mesto je zasedla **Ekonomska šola Novo mesto**, tretje pa **Srednja ekonomska šola Ljubljana**.

Vsi vprašani so izrazili navdušenje nad samo šolo in gostoljubjem vseh, tudi vodstva, s svojimi

mentorji pa so še posebej izpostavili odlično organizacijo, saj je po njihovih besedah vse potekalo kot namazano, mentorice in mentorji pa so bili še kako zadovoljni obiska promocijsko-motivacijskega dogodka *»Postani bolj podjeten profesor«* v Podjetniškem inkubatorju Perspektiva Postojna, katere moderator je bil Nejc Konjevič.

Na šolskem centru so ponosni na svoje dijake in prepričani, da dobijo z udeležbo in dobrimi rezultati na tekmovanju

potrebno motivacijo za dosego ciljev, saj najuspešnejši tekmovalci praviloma študij nadaljujejo prav v tej smeri. *»Računovodstva se ne samo učijo, temveč ga tudi razumejo in imajo radi. Imeti poklic, ki ga imaš rad, in opravljati delo, ki te veseli, pa vsakemu človeku prinaša veliko zadovoljstva,«* pravi Marinova. Kakorkoli, ker je Šolski center Postojna zmagal že tretjič zaporedoma, bo – v skladu s pravilnikom – tekmovanje drugo leto prevzela drugouvrščena šola.

Čestitke dijakom in seveda obema mentorjema!

Še nekaj utrinkov iz učilnic, v katerih je potekalo tekmovanje:

Andreja Žužek, prof. slov.

Rezultati državnega tekmovanja iz projekcij in kotiranja PIKO 2019

V sredo, 24. 4., je na Šolskem centru Postojna potekalo državno tekmovanje iz projekcij in kotiranja PIKO 2019. Tekmovanje – v soorganizaciji Državne tekmovalne komisije PIKO, Skupnosti strojnih šol Slovenije in Centra RS za poklicno izobraževanje – izvajamo že vrsto let, na državnem tekmovanju pa se srečamo vsako leto na drugi šoli gostiteljici. Dijaki Šolskega centra Postojna so že večkrat dokazali, da lahko posežejo tudi po najvišjih mestih in tudi letos smo imeli »v ognju pravo železo«.

Na letošnjih izbirnih šolskih tekmovanjih je sodelovalo kar 613 dijakov iz različnih tehničnih programov s 25 srednjih šolah iz vse Slovenije, vmes pa je bilo tudi nekaj dijakinj! Na državno tekmovanje se je uvrstilo 49 tekmovalcev, ki so na šolskem nivoju dosegli vsaj 51 točk. Dejansko se je državnega tekmovanja udeležilo 47 tekmovalcev s 24 šol.

V času, ki so ga člani ocenjevalne komisije potrebovali za ocenjevanje izdelkov, smo udeležence peljali na ogled zanimive zbirke v Park vojaške zgodovine v Pivko, pred tem pa smo jih seveda primerno pogostili, in sicer v sodelovanju s ponudnikom toplih obrokov na ŠC Postojna, podjetjem SLOREST. Ni kaj, dan je dolg, zlasti za tiste iz bolj oddaljenih šol.

Zmagovalec tokratnega tekmovanja je lesarski tehnik iz Šolskega centra Novo mesto, Tilen Verderber, sledita mu Jure Barbo iz Šolskega centra Novo mesto in Dominik Božič iz Šolskega centra Ljubljana, oba strojna tehnika.

Še naslednjih osem tekmovalcev je doseglo vsaj 50 točk, kolikor je bila meja za zlata priznanja, med njimi tudi dijakinja Sara iz Krškega. Poleg zlatih smo podelili še 22 srebrnih priznanj in 121 bronastih. Priznanja bodo dijaki prejeli ob podelitvi spričeval ob koncu pouka, najboljši trije na državnem tekmovanju pa so že ob razglasitvi rezultatov prejeli tehnično uporabna darila: set natičnih ključev UNIOR; ta darila je zagotovila Skupnost strojnih srednjih šol Slovenije. Nekoliko bolje založena je bila tudi darilna vrečka zlatih, za kar je poskrbelo podjetje ORO S iz Pivke. Vsi tekmovalci in njihovi mentorji so ob odhodu dobili spominska darila, med drugim tudi lično izdelan obesek za ključke z logotipom Šolskega centra Postojna in PIKO 2019. Obeske smo izdelali v ICST ŠCPO, kjer prav dijaki strojništva nabirajo dragoceno znanje s področja CNC tehnologije, pa tudi modeliranja in priprave tehniške dokumentacije. Surovce je doniralo podjetje Laser Hribar, elektropoliranje pa podjetje TigMag, oba iz Cerknice. Drobna darila so prispevali še na Občini Postojna in Občini Pivka. Vsem donatorjem se za pomoč iskreno zahvaljujemo!

Vsem tekmovalcem čestitamo za dosežene rezultate, seveda še posebej najboljšim. Med njimi je tudi Ožbej Plos, ki je z osmim mestom dosegel zlato priznanje. Iskreno čestitamo!

Dnevni red tekmovalnega dne so popestrili tudi dijaki, tako povezovalc Lovro Žnidaršič kot tudi glasbeni trio, ki ga sestavljajo Kristijan Arh, Žiga Klun in Rebeka Mislej, medtem ko sta za fotodokumentarni del poskrbeli dijakinja Ria Ileršič in Tina Funa, študentka fotografije. Vsem se iskreno zahvaljujemo!

Šolski center Postojna

Področno tekmovanje v odbojki: Naše srebrne!

V ponedeljek, 10. 12. 2018, je v Kopru potekalo področno tekmovanje v odbojki za dijakinje. Dijakinje naše šole (Jana Jereb, Iza Vidmar, Lina Černe in Patricija Mulec iz 1. B, Karolina Mulec iz 2. B, Nadija Perenič iz 3. B ter Maja Benčan iz 4. A) so se pomerile z dijakinjami iz Kopra, Izole, Pirana in Sežane. Po odlični igri je ekipa Šolskega centra Postojna osvojila 2. mesto. Čestitamo!

Alenka Vodopivec, prof. ŠVZ

V torek, 15. januarja, je potekalo šolsko tekmovanje iz geografije. Na območno tekmovanje so se uvrstili prvi trije tekmovalci:

- 1 Jakob Šega, 1.a bronasto priznanje
- 2 Rok Jelovčan, 2.a bronasto priznanje
- 3 Lea Kalister, 3.b bronasto priznanje
- 4 Irma Alibabić, 2.a
- 5 Nina Mislej, 3.b
- 6 Matevž Božek, 2.b
- 7 Jan Janjič, 1.b
- 8 Aljaž Kranjec, 2.a
- 9 Karolina Mulec, 2.b
- 10 Meggy Posega Penko, 2.b
- 11 Neža Vadnov, 1.a

Jakob Šega in Rok Jelovčan sta na območnem tekmovanju osvojila srebrni priznanji.

Šolsko tekmovanje iz znanja biologije za bronasto Prouteusovo priznanje

Na Šolskem centru Postojna je v četrtek, 24. januarja 2019, potekalo šolsko tekmovanje iz znanja biologije za bronasto Prouteusovo priznanje. Tema tekmovanja za 1. in 2. letnik so bili bakterije, virusi in cepljenje, za 3. in 4. letnik pa teme po maturitetnem izpitnem katalogu.

Dobitniki bronastih Proteusovih priznanj so: Nika Kontelj (1. A), Julija Petrovčič (2. A), Lara Bele (2. B) in Matjaž Bobek (2. B).

Na državno tekmovanje, ki je potekalo v soboto, 23. marca 2019, na Naravoslovno matematični fakulteti v Mariboru, sta se uvrstili **Nika Kontelj** in **Julija Petrovčič**.

Vsem tekmovalcem ob njihovih uspehih iskreno čestitamo.

Aktiv naravoslovcev

REGIJSKO TEKMOVANJE IZ FIZIKE

Na letošnjem regijskem tekmovanju iz fizike, ki je potekalo 15. marca na Gimnaziji in ekonomski šoli Šolskega centra Srečka Kosovela v Sežani, so sodelovali štiri dijaki iz oddelkov gimnazije.

V tekmovalni skupini I je drugo mesto osvojil dijak JAKOB ŠEGA iz 1. A, v skupini III pa je prvo mesto osvojil JURE MIHELČIČ ŽNIDARŠIČ iz 4. B. Oba dijaka sta prejela bronasto priznanje in se tako uvrstila na državno tekmovanje, ki bo potekalo 6. aprila na II. gimnaziji v Mariboru.

Vsem tekmovalcem iskreno čestitamo!

V imenu aktiva fizikov mentor:
Jadran Aleksić Tscherkassky

Državno tekmovanje iz zgodovine

V sredo, 30. januarja, pa je potekalo tekmovanje iz zgodovine. Prejemniki bronastih priznanj so navedeni v spodnji razpredelnici.

KATEGORIJA A		KATEGORIJA B	
1 Jakob Šega	1. A	Valentina Bizjak	2. S
2 Rok Jelovčan	2. A	Maria Rosa Černetič	2. S
3 Nik Istenič	1. A	Patricija Lapornik Čavš	2. S

Vsi so se uvrstili na državno tekmovanje, ki je potekalo 30. marca v Murski Soboti, kjer je Valentina Bizjak iz 2. s osvojila srebrno priznanje. Čestitke!

Danijela Horvat

Bralno e-tekmovanje v italijanščini
Il topo di biblioteca

Glavno nagrado, izlet v Pariz, je osvojil Vladimir Urh (4. A/IB)!

Spremenjena pravila določajo bronasto priznanje dijakom, ki so pisali vsaj 50%:

- v 1. in 2. letniku gimnazije v Ilirski Bistrici je bilo 7 bronastih priznanj (13 tekmovalcev), v Postojni 3 bronasta (23 tekmovalcev);
- v 3. in 4. letniku gimnazije v Ilirski Bistrici 20 bronastih (23 tekmovalcev), v Postojni 4 bronasta od petih tekmovalcev.

Izžrebali so 10 nagrad, naši dijaki so jih prejeli kar tri!
Čestitke!

— SLOVENIJA, TUJINA |
ŠOLSKO LETO 2018/2019

LAHKIH NOG
NAOKROG

A black and white photograph of a street scene, likely in a European city. In the foreground, the lower legs and feet of several people are visible, suggesting a busy pedestrian area. In the background, tall palm trees line the street, and a building with arched windows is partially visible. The lighting suggests it might be daytime.

ERASMUS+

Together in Europe (Skupaj v Evropi)

eTwinning projekt

Šest dijakov gimnazije Šolskega centra Postojna se je pod vodstvom profesorice nemščine Lidije Mlakar v lanskem šolskem letu odločilo, da se vključijo v eTwinningov projekt Together In Europe, v katerem so iz novih zornih kotov spoznavali enega izmed najbolj aktualnih problemov, migracije. Za svoje delo so prejeli nagrado zlati kabel.

POVABILO K MEDNARODNEMU SODELOVANJU v eTwinning projektu

Ko nam je profesorica Lidija Mlakar v prvem letniku pri **pouku nemščine** predstavila projekt **Together in Europe**, si nobeden izmed nas ni zares predstavljal njegove veličine – *kam vse nas bo sodelovanje popeljalo*. Seveda sta nas hitro pritegnila dejstvo, da bi **sodelovali z dijaki iz Turčije in Nemčije**, in sama **tema** projekta – **migracije in vključevanje**, eden izmed najbolj kričečih aktualnih problemov. Med vsemi aktivnostmi projekta smo поблиže spoznali **priseljence** in posebej navezali stike s tistimi na naši šoli, se z njimi **pogovarjali, naredili intervjuje** ter tako spoznavali problem tudi osebno "iz prve roke" in se naučili marsikaj. Posneli smo **video o priseljenkih**, da bi še več ljudi razumelo in občutilo vse **težave in tegobe**, s katerimi se ti **soočajo**. Vzpodbudi k razmisleku in odkrije perspektivo, ki nas uči priseljence sprejemati s tolikšno mero solidarnosti, kot bi si je želeli tudi sami, če bi bila situacija obratna.

NOVE IZKUŠNJE PRI POUKU TUJEGA JEZIKA

Za aktivnejše sodelovanje pri projektu se nas je odločilo šest dijakov iz programa gimnazije: Ivona Balukčič, Katarina Kocman, Žiga Klun, Katja Urbas, Matevž Gombač in Lea Kalister. Delali smo **med poukom nemščine vsi dijaki letnika**, učeči se ga kot drugega tujega jezika. Večina komunikacije je potekala v **spletni učilnici eTwinning**, kar je bila za vse nova izkušnja. Postala je **središče aktivnosti, gradiv, video posnetkov in idej**, ki smo jih sodelujoči aktualizirali vsak na svojem koncu sveta. Pomagala nam je **premagati kilometre** in omogočila **varen, nemoten mednarodni stik**. S sodelujočimi šolami smo opravili veliko zanimivih skupnih aktivnosti: video konferenco o vprašanjih migracij, kvize o državah sodelujočih partneric, podajali mnenja v 'Answer Garden' ..., se mimogrede učili nemščino in angleščino ter pridobivali znanje o drugih kulturah ... in celo skupaj kuhali.

DELO NAGRAJENO

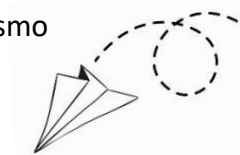
Vloženo delo in **izvedene aktivnosti** so bile **prepoznane** izven zidov naše šole: prejeli smo nagradi **‘zlati kabel’** in **Move2Learn**. Slednja nam je omogočila medsebojne obiske šol partneric. Nobeden izmed nas si ni mislil, da bomo s projektom, ki se je na začetku zdel le zabaven in zanimiv način spoznavanja aktualnih problemov, prišli tako daleč in dejansko imeli možnost obiskati sodelujočo šolo v drugi državi.

TURKI NA IZMENJAVI PRI NAS

V drugem letniku našega šolanja smo se v okviru projekta **ukvarjali** predvsem z **načrtovanjem sprejema** in **programa** za dijake iz Turčije na mobilnosti pri nas maja 2018. Čeprav skupaj nismo preživeli veliko časa, je bilo neprecenljivo v živo spoznati dijake, s katerimi smo sodelovali, in se z njimi pogovoriti tudi o vsakdanjih stvareh. Ta njihov obisk nas je samo še bolj navdušil za našo mobilnost, ki smo jo načrtovali k partnerjem v Nemčijo – na šoli Freiherr-vom-Stein-Berufskolleg Minden v septembru v novem šolskem letu.

MI NA IZMENJAVO V NEMČIJO

Organizirali smo jo sami; imeli smo veliko dela in s tem pridobili ogromno izkušenj. S pomočjo profesorice Lidije Mlakar in koordinatorice Dolores Keš, ki skrbi za vodenje projektov na šoli, smo **raziskali prometne povezave** in **možnosti nastanitve**, si **začrtali pot** in **uredili rezervacije**.

NEPOZABNO

Dijaki partnerske šole v Nemčiji, ki so bili udeleženi v projektu, so medtem že maturirali in zaključili šolanje, zato na obisku neposrednega stika z njimi nismo imeli. Vseeno je bila to enkratna priložnost. Dijaki nadaljnje generacije iz Mindna so nam pripravili nepozaben dvodnevni skupni program.

V šoli so nas **nadvse prijazno** in **velikodušno sprejeli**. Pripravili so nam **delavnice za medsebojno spoznavanje** in nas popeljali po šoli, v popoldanskem delu programa pa smo si vsi **skupaj** celo **skuhali večerjo**, kar je bil res krasen način za **pogovor** in lažjo **navezavo stikov** ter sodelovanje.

Naslednji dan so nas popeljali na izlet z ladjico po tamkajšnji reki Weser, na ogled mesta z razgledne točke in obisk veličastnega dvorca. Preživeli smo čudovit dan. Čeprav nismo zares uspeli navezati stikov z dijaki projekta, je bilo slovo vseeno nekoliko pomenljivo.

Program mobilnosti smo si obogatili še sami. Pred obiskom partnerske šole smo naredili enodnevni **postanek v Münchnu**. Ogledali smo si najbolj značilne turistične znamenitosti, se sprehodili po Olympiaparku, BMW-Weltu in obiskali znan Tehnološki muzej. Že prvi dan smo se naučili **odgovornosti** in vadili svoje **orientacijske sposobnosti** v velikih mestih. Imeli smo neposredno priložnost izkusiti delček nemške kulture, kar je bilo res edinstveno.

Zadnja dneva na naši izmenjavi smo spoznavali in **odkrivali Hannover**. Zares smo si vzeli čas za **raziskovanje mesta**, saj pogosto ravno to dijaki pogrešamo na šolskih ekskurzijah. Poleg tipičnih turističnih točk smo si tam ogledali tudi park Herrenhäuser Gärten in živalski vrt ter se zatem razšli raziskovat mesto vsak po svoje. Na ta način smo dobili možnost postati še bolj odgovorni in iznajdljivi. Tudi vremensko nam manj naklonjen zadnji dan smo še vedno izkoristili kakovostno. Zdi se mi, da pred odhodom nismo zares vedeli, kaj naj pričakujemo. V nedeljo, 16. 9. 2018, smo v Postojni nekoliko negotovo vstopili na avtobus za Ljubljano, se od tam s Flixbusom odpeljali do Münchna in v bavarski prestolnici po malo neprespani noči preživeli še cel dan. Zatem nas je čakala zaradi prestopanj in razdrobljenega spanca precej naporna noč z vlaki. Vsi smo bili nekoliko

na trnih, kako bodo potekali sledeči dnevi skupnih aktivnosti. Odvili so se, kot bi mignil in v soboto, 22. 9., smo varno prispeli nazaj v Postojno.

VELIKE RAZSEŽNOSTI PROJEKTA

Projekt Together in Europe nam je resnično **dal marsikaj**. Z njim smo **dosegli razsežnosti**, na katere si nobeden ni upal niti pomisliti, in **spoznali življenje**, ki ga preprosto **ne moreš pridobiti iz knjig in šolskih klopi**. Vse skupaj je bila edinstvena priložnost, da dosežemo in izvemo nekaj novega, nam doslej neznanega, kar nas bo spremljalo naprej. Resnično nam ni žal, da smo se v prvem letniku odločili

sodelovati pri tem projektu, ker je **izkupiček** preprosto **neverjeten**. Mobilnost kot pika na i je bila za nas prekrasna priložnost, da osebno spoznamo vrstnike iz druge države in kulture.

Radi bi se iskreno zahvalili naši profesorici Lidiji Mlakar, ker nas je že na samem začetku navdušila za projekt, vložila ogromno dela, volje, nas bodrila in skrbela, da smo vse aktivnosti pravočasno opravili. Hvala Vam za Vaš trud in vso energijo, vloženo v nas in projekt Together in Europe; predvsem zaradi Vas smo imeli možnost odkriti in spoznati ogromno novega. Nadvse smo hvaležni tudi koordinatrici Dolores Keš, brez katere izvedba mobilnosti preprosto ne bi bila mogoča. Hvala za vso organizacijo, voljo in energijo, ki ste jo žrtvovali za to, da smo lahko varno in brez zapletov realizirali našo mobilnost.

Srečni smo, da smo bili del tega projekta. Verjamemo, da smo z njim vsaj malo doprinesli k izboljšanju odnosa do priseljencev in osvetlili položaj, v katerem se lahko znajde kdor koli. Together in Europe nas je resnično obogatil. Verjamem, da nam bodo pridobljene veščine in spoznanja večkrat pomagale na naši poti skozi življenje.

ŠTIRI DIJAKINJE GIMNAZIJE SKUPAJ V BADALONI OZ. TOGETHER IN EUROPE

Zala Mele in Ela Obreza, 3. B

Štiri dijakinje 3. letnika gimnazije smo se v mesecu novembru za šest dni udeležile mobilnosti v Španiji v okviru projekta Erasmus+ Together in Europe. Tam smo prebivale pri družinah gostiteljicah, povezovala pa smo se še z dijaki iz Francije, Nemčije, Španije, Turčije in Anglije.

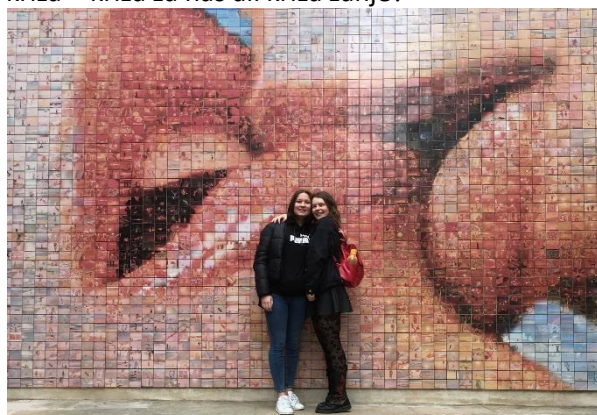
Erasmus+ projekt, Together in Europe, je nadaljevanje lanskoletnega eTwinning projekta, kateremu je bil dodeljen evropski znak kakovosti. Takratno sodelovanje s Turki je sedaj prešlo še na višjo in širšo raven. Zajema medpredmetno in predvsem izkušnjsko spoznavanje (so)bivanja vseh zgoraj naštetih držav, njihovih običajev, zgodb, šolskih sistemov, podobnosti oz. kontrastov med nami ter med tradicionalnim in sodobnim. Predmet našega raziskovanja je tudi preseljevanje, sprejemanje beguncev in priseljencev ter iskanje lastne identitete in lastnih korenin. Pri različnih predmetih se ukvarjamo z naštetimi temami, raziskujemo, se povezujemo še s projektom podjetnosti (v tujini se je treba znajti sam!), sledile bodo še mobilnosti v ostale države, projektne naloge in razstave.

Katalonija je že od nekdaj skupek različnih narodnosti, zato nam je za začetek reševalec iz nevladne organizacije Open arms zelo nazorno predstavil, kako rešujejo imigrante iz mednarodnih morij. Šokantna pričevanja so nas res ganila. Obiskali smo tudi fundacijo Ateneu Sant Roc, ki priseljencem omogoča brezplačne tečaje jezikov, delavnice in varstvo otrok ter jim pomaga ustvariti novo življenje. Ogledali smo si še nekaj neznanih zanimivosti v bližnji Barceloni, npr. priseljsko četrt, kjer grafiti nazorno kažejo odnos turističnega mesta do priseljencev. Muzej zgodovine Barcelone nam je še bolj dokazal, da so se že od nekdaj tukaj srečevali ljudje od vsepovsod in ustvarili bogato mesto.

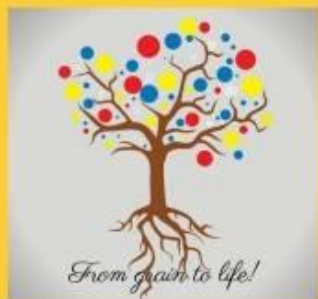

En dan je bil namenjen tudi ogledu Badalone, kjer se nahaja šola gostiteljica in kjer smo bivale. Igrale smo košarko z dvema priseljenima dijakoma (lokalni klub ju je povabil za igralca). Povedala sta, kako je živeti izven doma, daleč od družine, in kako sta se sprijela z novim jezikom, navadami in novimi prijatelji. Za konec smo si v lokalni pekarni spekle tradicionalne badalonske piškote. Imele smo odlično priložnost vaditi angleščino

in španščino, življenje pri španskih družinah pa nam je omogočilo globlje spoznavanje njihove kulture. Skupne ure z ostalimi sovrstniki so nam razširile svet najstnikov od drugod in sistem v različnih šolah. Poglabile smo se tudi v migrantsko krizo – *predavatelj nam je res dal misliti z vprašanjem: »Migrantska kriza – kriza za nas ali kriza zanje?«*

To pa ni bil naš edini obisk Španije letos ...

GIMNAZIJA

IZMENJAVA Z DIJAKI IZ ŠPANIJE

MAREC & APRIL 2019

RAZISKOVANJE, SPOZNAVANJE, POTOVANJE!

- KEMIJA
- BIOLOGIJA
- SOCIALNO PODJETNIŠTVO
- ŠPANIJA

V marcu so dijaki 2.A/B razreda potovali v mesto Galapagar blizu Madrida, kjer so se teden dni družili s sovrstniki iz srednje šole Cañada Real. Skupaj so raziskovali kemijske in biološke procese, ki vplivajo na zdrav način življenja ter socialno podjetništvo. V mesecu aprilu pa so nam španci vrnili obisk.

Oglej si slike v galeriji.

↓
Na šolski Facebook strani, seveda ;).

MALO V ŠPANIJO, MALO ZARES

Ana Špeh, 2. A

V ponedeljek, 18. 3. 2019, se je skupina dijakov postojnske gimnazije, ki v sklopu izbirnega predmeta sodeluje v projektu ***From grain to life (Od zrna do življenja)***, v zgodnjih urah odpravila na letališče v Benetkah, kjer se je pričela čisto nova, navdušujoče lepa in popolnoma edinstvena zgodba o potovanju v Španijo. Odleteli smo torej proti Pirenejskem polotoku in se nastanili v hotelu Galaico v kraju Villalba. Naš ponedeljek je bil zaznamovan z raziskovanjem okolice, ki bi nam v prihodnjih dneh utegnila koristiti (McDonalds, nakupovalni centri, restavracije, bari, škatle za fotografiranje ☺...). Torek je bil prvi dan, ko smo v Galapagarju obiskali naše vrstnike, dijake šole Cañada Real. Seznanili smo jih z našim poznavanjem socialnega podjetništva, oni pa so z nami podelili izkušnje s pravično trgovino. Naše ugotovitve smo povezali z debato o socialnem stanju po svetu. V popoldanskih urah smo se na pobudo naših dijakov odpravili proti Madridu in si v ločenih skupinah ogledali stadion Santiago Bernabeu in znameniti muzej Prado. V prostem času v prestolnici Španije nas je vse definitivno najbolj fasciniral Primark. V sredo so nam dijaki Cañade Real predstavili obliko treninga in diete, ki so se jo držali tri tedne. Priznati moramo, da jim ni bilo lahko, saj smo se v treningu preizkusili tudi sami in je na nas pustil tridnevne boleče posledice ☺. Po kosilu smo si v El Escorialu ogledali čudovit samostan, vrtove in katedralo San Lorenzo. Četrtek je potekal v znamenju počitka, saj so si naše razboljene mišice morale opomoči. Dopoldne smo preživeli s Španci na njihovi šoli, popoldne pa smo podlegli poležavanju in ne preveč utrujajočim dejavnostim. Za petek si je bilo potrebno nabrati novih moči, saj nas je čakal ogled primera pravične trgovine, muzeja Reina Sophia in prosto vandranje po Madridu in hitenje od ene znamenitosti do druge, z željo, da bi si ogledali čim več. Ker smo se v soboto zjutraj nameravali s kovčki in vso ostalo prtljago posloviti od Villalbe, smo petkov večer vsaj nekateri porabili za pakiranje. Naslednji dan smo se torej v popolni "bojni opremi" odpeljali proti Toledu in tam pričakali osebnega vodiča, ki nam je razkazal lepote tega čudovitega srednjeveškega mesta. Popoldne smo se nastanili v hotelu B&B, kjer smo preživeli zadnjo noč. V zgodnje nedeljsko jutro smo se s taksiji in že omenjeno "popolno bojno opremo" odšli zaključit našo dogodivščino na letališče, kjer se je točno pred enim tednom začela. Odleteli smo v Benetke in s srci polnimi lepih spominov še isto popoldne počivali v domačih posteljah.

S POPOTNIŠKIM KROŽKOM NA MALTO

MARIA ROSA ČERNETIČ IN VALENTINA BIZJAK, 2. S

V času jesenskih počitnic se je pisana družina popotniškega krožka (*gimnazijci, ekonomski in računalniški tehniki*) odpravila na večdnevno ekskurzijo po Malto. Začelo se je v ponedeljek, 29. 10. 2018, ko smo se v zgodnjih jutranjih urah iz Postojne odpravili proti letališču v Bergamu v Italiji. Po približno petih urah nas je tam pričakal dež, a to ni pokvarilo vzdušja. Po vseh varnostnih kontrolah in čakanju smo se končno vkrcali na letalo. Zaradi slabega vremena žal nismo mogli opazovati pokrajine, a smo v letu vseeno uživali. Pot z avtobusom je bila še bolj zanimiva, saj na Malti vozijo po levi strani. Prispeli smo do Vallette, malteške prestolnice, kjer nas je čudovit utrip mesta takoj prevzel. Sprehodili smo se po ozkih ulicah mesta, vrtovi Barrakka pa so nas takoj navdušili s prekrasnim razgledom. Imeli smo tudi nekaj prostega časa za raziskovanje. Pot smo nadaljevali do hotela v St. Juliansu, kjer smo najprej povečerjali, po sestanku s profesoriciami pa spoznavali nočni čar tega turističnega dela. Torej, dan za ogled znamenitosti, nam je postregel s čudovitim vremenom, odličnim za pohajkovanje po Malti. Najprej smo se odpeljali do cerkve v Mosti, ki se baha s tretjo največjo kupolo na svetu. Videli smo repliko bombe, ki je padla tja, a ni eksplodirala. Pot smo nadaljevali do obrtniške vasice Ta' Qali, kjer smo si ogledali delavnico, v kateri izdelujejo steklene izdelke. Tudi v lokalnih trgovinicah smo videli veliko prikupnih izdelkov iz stekla in

keramike, nato pa nas je pot zanesla v Mdino, nekoč glavno mesto Malte. Sprehodili smo se do mesta Rabat, kjer smo si ogledali katakombe, v katere so včasih kristjani pokopavali mrtve. Čas smo imeli tudi za okušanje kulinarčnih posebnosti otoka. Po krajši vožnji smo prispeli do Dingli klifov, kjer nas je pričakal prečudovit razgled. Ustavili smo se tudi na razgledni točki nad Modro jamo, kjer so nastale prečudovite slike; nekateri so izkoristili tudi možnost fotografiranja s sokolom selcem. Ogledali smo si še mesto Vittoriosa oz. Birgu. Sprehodili smo se po s soncem obsijanih ulicah in pot nadaljevali

do ribiške vasice Marsaxlokk. Tam smo si ogledali znamenite malteške čolne, pobarvane z mavričnimi barvami in naslikanimi očmi, ki ribiče varujejo med plovbo. Po dolgem in napornem dnevu smo se polni vtisov vrnili v hotel, kjer smo preizkusili hotelski bazen, povečerjali in se odpravili na krajši sprehod ob morju. Tako je prečudovit dan prišel h koncu. Naslednji dan je deževalo, nas pa je trajekt popeljal do otoka Gozo. Prva postaja je bil tempelj Ġgantija. Obiskali smo muzej, nato pa še templje na prostem, tako da so naša oblačila hitro postala premočena. Kljub temu smo nadaljevali pot do mlina Ta' Kola, kjer smo si

ogledali orodje, ki so ga včasih uporabljali, in zgradbo samo. Odpravili smo se še do "okna, ki ga več ni" – *azurno okno se je na žalost podrlo leta 2017*. Možen je bil tudi ogled njegovih ostankov z ladjico in nekateri so to izkoristili kljub "malce" razburkanemu morju. Pred kosilom smo si ogledali baziliko Ta'Pinu, eno od romarskih središč. Sledila je pot do otoškega glavnega mesta, Victorie, kjer smo imeli čas za kosilo in raziskovanje mesta. Po kosilu so nekateri čas namenili nakupovanju, nekateri pa so se sprehodili po Citadeli nad mestom. Sledil je povratak v hotel, kjer smo se takoj preoblekli v suha oblačila. V četrtek smo imeli prost dan. Nekateri so si ogledali akvarij ali Popeye village, drugi so ostali v St. Juliansu in šli na plažo ali izkoristili bazen, ostali pa smo se odpravili proti Valletti. Najprej smo obiskali zelo zanimiv muzej Malta at War v Vittoriosi, kjer smo se sklanjali po rovih, v katere so se Maltežani zatekli med vojno. Začutili smo njihovo trpljenje in stisko, saj smo sami tam komajda preživeli deset minut, oni pa so morali to preživljati vsak dan. V rovih so imeli – *med drugim* – urejeno tudi porodnišnico, sobo za prvo pomoč in operacijsko sobo. Po končanem ogledu smo se s trajektom odpeljali do Vallette. Tam smo si ponovno ogledali zgornje vrtove Barrakka, od koder smo imeli prečudovit razgled na tri mesteca na drugi strani пристanišča. Ogledali smo si tudi spodnje vrtove Barrakka in pa Siege Bell War Memorial. Po kratkem kosilu je sledil sproščen sprehod po mestu. Pred odhodom v hotel smo preostali čas namenili za nakupe. Kljub slabemu vremenu smo zelo uživali v prostem dnevu, saj smo tako res začutili utrip Malte in se preizkusili v tem, kako se najdemo v tujini brez pomoči staršev ali profesorjev. Peti dan, dan pred odhodom, so nekateri porabili za zadnji potep po mestu, drugi so opravili še zadnje nakupe, ostali pa so si privoščili malce daljši spanec. Spet smo se vkrcali na letalo in odleteli proti Bergamu. Na avtobusu smo si ogledali dva filma s prizorišči z Malte. Občutek je bil prav zanimiv, saj smo vsa filmska prizorišča obiskali. Na ekskurziji smo videli prečudovite naravne znamenitosti, se kopali v morju, preizkušali nove jedi in pijače, obenem pa razširili in okrepili prijateljske vezi. Malta nam bo za vedno ostala v spominu kot državnica, ki ponuja veliko lepih znamenitosti in ogromno čudovitih skritih kotičkov.

-VELIKO PROSTEGA ČASA
-NOČNO ŽIVLJENJE
-LEPA OKOLICA, Vendar JE Bilo SLABO VREME
-DOBRO VODENI IZLETI
-MORJE

Zelo lep izlet, za počitnice.

Vseč mi je bilo, da smo veliki stvari videli vendar ni bilo tipična šolska ekskurzija. Imeli smo veliko prostega časa. Spoznali smo tudi druge letnike.

Vseč mi je bila obala, naenkrat drugače, manjkalo je barv.
 Ni mi bila vseč hrana, vseč pa mi je bilo čudno, da smo lahko bili tudi dlje časa prosti.

Vseč mi je bilo morje, kije bilo zelo toplo.
 O Valletti imam mešanico mnenj, zgradba konstrukcija mesta mi je bila zelo lepa, ne kot mesto nasploh pa mi ni bilo preveč všeč. Mčina mi je bila kar všeč, nalygše po se bci razgledi z maloških klifov.

vseč mi je bilo, da smo imeli veliko prostega časa in da je bila za ugodno profesorica iz naše šole.
 Ni mi bilo vseč samo vreme ampak na to ne moremo vplivati.
 vseč mi je bilo tudi, da mi bila samo gimnazija in da smo bili različne stvari. Profesorice so bile zelo sproščene.

* Kaktusov sadrž je bil zelo okusen.
 * spoznali smo nove prijatelje in se tudi med sabo bolj poverjali.
 * Zanimiva je bila kupula v cerkvi.
 * slaba stvar – dež

zelo sem se imela lepo, šla bom se enkrat.

-Bilo je zelo zanimivo, poučno. Bilo bi boljše, če ne bi deževalo.
 -Zelo dobro, da smo imeli dan cel case.

VSEČ MI JE Bilo SPROŠČENO VEDUŠJE MED DJANI IN PROFESORJI, VELIKO PROSTEGA ČASA IN ZAUPANJE UČITELJEV.
 HOTEL JE BIL ZELO UREJEN, SOBE PA ZELO PROSTORNE.
 LOKACIJA JE ZA NAS ODličNA, KER JE BILU ZABAVE IN TROVIN TERORALE.

Zelo sem vesel z organizacijo izleta, kateri mi je bil zelo všeč. Na izletu je bilo spremlstvo učiteljev je prelepo izbrano. Utnili ogledov lepo razporejen in veliko prostega časa, katerega smo izkoristili kot smo želeli.

Prečudovito preživet teden s prijatelji.
 Prečudovita poltrajna in prečudovite naravne znamenitosti.

* večerna kabana (klubi)
 * vožnja s letalom in trajektom
 * Azurno okno je bilo zelo lepo za ogled.
 * Iz klifov je bil čudovit razgled.

* Fajn je bilo, ker smo imeli dovolj prostega časa.
 * dokacija je bila super (hotel)
 * Grdo vreme je bilo v napos, na otoku Goza nismo videli veliko, vsi smo bili pramočeni
 * Videli smo ob preej v torek
 * Hrama ni bila noboljša ampak za sio je bila, voda → pustili poslušati

Lahko vam povem, da popotniški krožek nikoli ne počiva. Prav tako tudi njegovi člani. Letos pozimi smo se dijaki Šolskega centra Postojne in Gimnazije Ilirska Bistrica odpravili na tridnevni izlet v samo srce Velike Britanije, London. Naše potovanje se je začelo z zborom na ljubljanskem letališču Brnik. Od tam smo poleteli nad oblake in že čez slabi dve uri stali na angleških tleh. Navdušeno smo vdihovali angleški zrak, ki pa se ni prav nič razlikoval od domačega. S pomočjo vlaka in podzemne smo se prebili do našega hostla, kjer smo se udobno namestili. Naše odkrivanje Londona se je pričelo z ogledom razglednega kolesa London Eye in Big Bena, a zaradi prenove nismo mogli povsem uživati v njegovi veličastnosti. Pot smo nadaljevali proti slavnemu Britanskemu muzeju, kjer smo obnovili znanje o britanski zgodovini. Še isti dan smo si ogledali slavno katedralo sv. Pavla in galerijo Tate modern, ki nas je navdušila s čudovitim razgledom nad celotnim mestom. Po napornem dnevu smo se vrnili v hostel in imeli še nekaj prostega časa. Naslednji dan se je pričel z ogledom Towerja in prečkanjem najznamenitejšega mosta v Londonu, Tower Bridgea. Po končanem »photoshootingu« na mostu smo se napotili proti ničelnemu poldnevniku, bolj znanem pod imenom Greenwich. Kasneje smo se ustavili še na tržnici »Camden town«. Seveda ne bi mogli obiskati Londona, brez da ne bi stopili na slavni peron 9 $\frac{3}{4}$ in v Potterjevo trgovino. Pot smo nadaljevali proti luksuzni Oxford street in »China Townu«, kateri nam je pričaral pristno kitajsko vzdušje. V preostalem delu večera smo zopet imeli nekaj časa zase. Zadnji dan je bil zelo pester. V zgodnjih urah smo se že spakirali, nato pa se skozi Hyde Park sprehodili do Buckinghamske palače in si ogledali menjavo straže. Z rdečim dvonadstropnim avtobusom smo se odpeljali do hostla in se od tam napotili proti letališču. Kljub manjši zmedi na podzemni in zamudi leta smo srečno in varno prispeli nazaj v Slovenijo. Izlet je bil nepozaben, ogledali smo si bogato angleško kulturo, obenem pa uživali v druženju.

STROKOVNA EKSKURZIJA V BRATISLAVO

Dijaki 3. H in 4. M smo se 25. in 26. 4. – v sklopu šolskega programa – udeležili ekskurzije v Bratislavo. Naše potovanje se je začelo v zgodnjih jutranjih urah, ko smo se zbrali na parkirišču pred PTC Primorka in – kot se spodobi – ob zvokih harmonike pričakali avtobus. Ko smo se vsi zbrali na avtobusu, so nam profesor in profesorici predstavili potek dneva. Za tem se nam je predstavil še vodnik, ki se je izkazal za zelo zanimivega.

Pot je v jutranjih urah potekala dokaj umirjeno, vse dokler niso dijaki v roke vzeli inštrumente in zaigrali nekaj pesmi. Med vožnjo smo se nekajkrat ustavili na postajališčih, saj je vožnja trajala kar sedem ur. Na poti od Dunaja proti Slovaški smo bili priča prizoru številnih vetrnih elektrarn. Ko smo končno prispeli v Bratislavo, smo si najprej ogledali tovarno Volkswagen. Med ogledom smo bili razdeljeni v tri skupine. Skupine so vodili trije lokalni vodiči, ki so predstavili tovarno v angleščini. Predstavili so nam potek njihove proizvodnje in modele avtomobilov, ki jih tam proizvajajo. Kar 80 % proizvodnje je avtomatizirane. Popeljali so nas tudi skozi same korake nekaterih postopkov izdelave avtomobila. Ogleda tovarne je bilo kmalu konec. Sledil je ogled mesta Bratislava. Najprej smo si šli ogledat grajski grič, na katerem je bratislavski grad z ostanki srednjeveškega obzidja in mestnih vrat. Ogledali smo si tudi Slavin, monumentalen spomenik padlim v drugi svetovni vojni. V mestu smo si ogledali še Michalov stolp, Mozartovo palačo in palačo družine Keglevič. Po ogledu znamenitosti smo imeli prost obhod po mestu, kjer smo lahko šli na pijačo in kosilo, si kupili spominke ipd. Po mestu smo lahko hodili v kratkih rokavih, saj je bilo vreme takrat zelo sončno in toplo. Ob določeni uri smo se ponovno zbrali in se odpravili proti hotelu, kjer smo se namestili ter povečerali. Po večerji smo imeli prost odhod iz hotela in lahko smo šli zopet po mestu. Sledil je zelo lep večer, ki ga bomo vsi ohranili v lepem spominu.

Naslednji dan nas je v zgodnjih urah v jedilnici čakal zajtrk. Po zajtrku smo se odpravili proti Dunaju. Ko smo prispeli na Dunaj, smo si v dogovoru s profesorji in z vodnikom ogledali živalski vrt pri dvorcu Schönbrunn. Po ogledu živalskega vrta je sledil hiter ogled mesta. Mesto smo si ogledali kar iz avtobusa, saj smo se dogovorili, da si ga bomo ogledali le na hitro in se odpravili domov. Približno petdeset kilometrov iz mesta smo se ustavili v McDonaldsu in se tam dodobra najedli. Čakala nas je le še vožnja do Postojne s postanki, ki pa je ob zvokih harmonike zelo hitro minila.

Celotna ekskurzija je potekala zelo lepo in brez kakršnihkoli zapletov. Zahvala gre seveda našim profesoricam, profesorju ter vodniku in šoferju. Zelo sem vesel, da nam je šola organizirala to ekskurzijo, saj smo se imeli zelo dobro in mi bo ta izkušnja ostala v lepem spominu.

Andraž Volk, 3. H

BILI SMO ŠE MARSIKJE

Tudi na delovni praksi v tujini ...

Takole so fantje iz 3. E in 3. F čakali na letalo za Finsko ...

*Hja, mogoče so ujeli tudi eno od najbolj intrigantnih finskih besed oz. besednih zvez ... Veš, kaj pomeni **kuusi palaa**? Gre za besedno zvezo, ki (lahko) pomeni vse spodaj naštet:*

Kuusi palaa = he spruce is on fire.

Kuusi palaa = the spruce returns.

Kuusi palaa = the number six is on fire.

Kuusi palaa = the number six returns.

Kuusi palaa = six of them are in fire.

Kuusi palaa = six of them return.

Kuusi palaa = your moon is on fire.

Kuusi palaa = your moon returns.

Kuusi palaa = six pieces.

Sicer smo bili pa še marsikje. Kaj, ti še ni prišlo na ušesa, kje vse smo vandrili?

BLOGI NAŠIH EKONOMISTOV IN STROJNIKOV NA ERASMUS+ PRAKSI

Na spodnjih povezavah si lahko preberete, kaj počnejo naši dijaki na delovnih praksah v tujini.

Madrid: <https://madridekonomci2019.blogspot.com/>

Ripoll: <https://praksastrojnikiripoll.blogspot.com/>

Sevilla: <https://praksastrojnikiinekonomistisevilla.blogspot.com/>

Nemčija: <https://ekonomistivnemciji.blogspot.com/>

Estonija: <https://praksavestonijierasmus.blogspot.com/>

LEPO JE (TUDI) NA DOMAČIH TLEH ...

CŠOD PLANICA

Šola v naravi ...

Dijaki Šolskega centra Postojna smo bili od 3. do 5. oktobra na letni šoli v naravi v Planici. Pred prihodom v Planico naj bi obiskali Slovenski planinski muzej, a smo bili namesto tega priča zgodovinskemu dogodku. Videli smo namreč, kako so Aljažev stolp vrnili nazaj domov na vrh Triglava.

V Mojstrani, kjer je čakal stolp, smo se zamotili kar celo dopoldne, saj so polet ves čas predstavljali. Ko smo končno prispeli v Planico, smo imeli nekaj časa za kosilo, nato pa smo šli takoj v akcijo. Razdelili smo se v tri skupine. Skupina, ki sem se ji pridružila tudi sama, je najprej odšla na kolesarjenje. Kolesarili smo po lepo urejeni kolesarski poti vse do cilja, to je bil Gozd - Martuljek, kjer smo se ustavili ob reki Soči, nato pa smo se obrnili in po poti nazaj videli še prečudovito jezero Jasna.

Ko smo se vračali v Dom Planica, se je že mračilo. Sledila je večerja in večerni program, ki je trajal do 21. ure. Dijaki smo se lahko sami odločili, ali bomo gledali film o planiški velikanki ali se bomo raje odpravili v telovadnico. Po koncu programa smo odšli v svoje sobe. Naslednje jutro smo se ob 7.30 zbrali na igrišču za domom, kjer smo imeli kratko jutranjo telovadbo, po telovadbi pa radostni in z mislijo na polne želodčke odšli na zajtrk..

Po zajtrku se je naša skupina zbrala v kino sobi, kjer smo si najprej ogledali 30-minutni film o nastanku Planice. Po koncu filma smo si dijaki odšli ogledat skakalnico in ravno ujeli trening smučarskih skakalcev in skakalk, se povzpeli na velikanko, po sestopu pa se ustavili še v Nordijskem centru Planica. Ko smo prišli nazaj v dom, nas je mentor Miha naučil uporabljati kompas in zemljevid, saj je bila v popoldanskem programu predvidena orientacija. Sledilo je kosilo in dobra ura pavze, nato smo se vse tri skupine zbrale na igrišču, mentorji pa so nas razdelili v deset skupin po pet. Vsaka skupina je prejela svoj zemljevid, kompas in list z nalogami. Po koncu orientacijske naloge je sledila razglasitev rezultatov, potem pa smo povečerali in počakali na večerni program. Tokrat smo dijaki izbirali med telovadbo in prepevanjem ob kitari. Naslednje jutro, ko smo pozajtrkovali, se je naša skupina odpravila v Tamar. Tam smo plezali po naravni steni. Od tam smo se povzpeli še na izvir reke Nadiže in se tam osvežili. Čakal nas je še sprehod do doma in kosilo. Po kosilu smo se vsi skupaj zahvalili mentorjem in kuharjem, za tem pa je nastopil čas odhoda. A ni bilo tako hitro še konec. Po poti domov smo se namreč ustavili še v naravnem rezervatu Zelenci, kjer je prečudovito.

Po ogledu tega krasnega rezervata pa skočili še v planinski muzej, katerega ogled je bil predviden že prvi dan. Kljub natrpanemu urniku je bila večina dijakov zadovoljnih, in mnenja, da je šolo v naravi več kot vredno še kdaj ponoviti.

Urša Poženel Vilhar, 2. B

... NA DEBELEM RTIČU

LEA KALISTER, 3. B

Dijaki 3. letnika gimnazije smo se odpravili na tridnevni naravoslovno-podjetniško-športni tabor na slovensko obalo.

V ponedeljek, 24. 9. 2018, je približno 50 dijakov iz Šolskega centra Postojna odšlo na tabor v letovišče na Debelem rtiču. Zanje je bil tam organiziran pester in raznolik program, ki jim je dal možnost pridobiti znanje iz prve roke, bolje spoznati slovensko obalo in nekatere njene bisere ter mnoge priložnosti za rekreacijo in druženje. Hkrati je bil ta tabor tudi sprememba v njihovem učnem okolju, kar je zelo pomembno in včasih nujno potrebno. V pičlih treh dneh so izvedeli marsikaj novega o strunjanskih solinah, Škocjanskem zatoku in podjetništvu, prav tako pa so se prek športnih iger še bolj povezali in utrdili prijateljske vezi.

Biseri slovenske obale in prihod na Debeli rtič

Prvi dan je bil organiziran avtobusni prevoz do prve točke na programu – Strunjanskih solin. Ne glede na to, da so te soline morda nekoliko manj znane od Sečoveljskih, so ravno tako občudovanja vredne in med svojimi kanali nosijo dolgoletno tradicijo. Dijake in spremljevalce je tam presenetil precej močan veter, ki je tudi v naslednjih urah oteževal naše zastavljene aktivnosti. Te so potekale na različnih točkah, na katerih so se nahajali profesorji. Tako smo se dijaki na eni točki ukvarjali s solinami in soljo predvsem s kemijskega zornega kota, na drugih dveh so razmišljali z biološke perspektive ter nenazadnje na slovensko obalo pogledali še skozi "geografska očala". Organizacija dopoldneva na takšen način je bila zelo učinkovita, pa tudi razgibana, zato se dijaki večinoma nismo dolgočasili. Ogledali smo si tudi manjši muzej o Strunjanskih solinah in njihovi zgodovini ter se nato odpravili proti Kopru. Tam sta bili na voljo dve uri za kosilo po izbiri. Nekateri so se odpravili kar v McDonald's, nekaj nas je odšlo na kos pice ali v kakšno restavracijo v bližini. Dijaki smo bili pozitivno presenečeni, da smo imeli za kosilo na razpolago toliko časa, saj se na šolskih ekskurzijah prevečkrat le hiti in tako ne ostane niti slaba ura za spodoben obrok.

Naslednja točka v programu je bil bližnji Škocjanski zatok, kjer je bil organiziran voden ogled. Vodička nam je predstavila razne vrste ptic, nekatere izmed njih smo lahko opazovali tudi z daljnogledom, saj so se trenutno nahajale na območju Škocjanskega zatoka, ter druge živali in rastline, ki jih lahko najdemo tam. Veter tukaj ni bil več tako izrazit, zato je bilo sprehajanje zelo prijetno in mirno, ne glede na to, da smo bili le nekaj minut oddaljeni od središča mesta. Po zaključenem ogledu je sledil odhod na končno destinacijo tega dne – depandanso Bor na Debelem rtiču. Tja smo prišli okoli 17.00, pred večerjo pa smo imeli še nekaj časa za namestitve v sobe. Po samopostrežni večerji je bil čas za druženje ob raznoraznih družabnih igrah ali pa rekreacijo v bazenu oziroma na mnogih zunanjih igriščih.

Okus podjetništva in občutek športa

Naslednji dan smo dijaki začeli s kratko jutranjo telovadbo, takoj po zajtrku pa nadaljevali s programom. Dopoldne so potekale podjetniške delavnice v izvedbi Geoma. Čeprav ni nihče natančno vedel,

kaj lahko od tovrstnih delavnic pričakuje, sta izvajalca presenetila čisto vse. Del delavnic je bil namreč s poudarkom na "team-buildingu". Dijaki smo se razdelili v ekipe in imeli na voljo 35 minut, da dokončamo seznam zelo raznolikih nalog – od snemanja kratkih filmčkov do iskanja izvirnih idej za prodajo izdelka. Skratka, ni nam bilo dolgčas. Iskreno lahko rečem, da je vsaj ta del delavnic dosegel svoj namen, saj sta bila za opravljanje teh nalog potrebna velika mera sodelovanja in medsebojne pomoči, dijaki pa smo se zares zabavali. Po kosilu je sledil popoldanski del programa, športne igre. Razdeljeni po ekipah smo se dijaki med seboj pomerili v nogometu, odbojki, košarki in nekoliko drugačni igri – Mölkky. Pred in po večerji je spet nastopil čas za druženje in rekreacijo; nekateri so – kljub športno obarvanemu popoldnevu – še vedno vztrajali na športnih igriščih, drugi so krasen sončni zahod izkoristili za uživanje ob morju na spokojni obali. Ne glede na to, da je bil dan poln aktivnosti, je bilo še vedno na voljo dovolj časa za sprehod ali preprosto druženje, kar je bilo dijakom zelo všeč.

20/11/2018

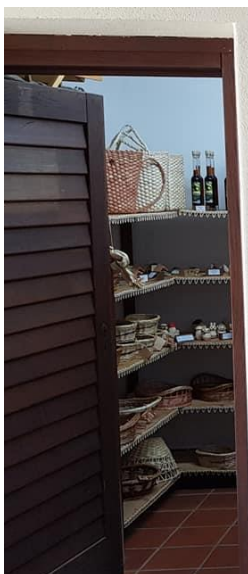
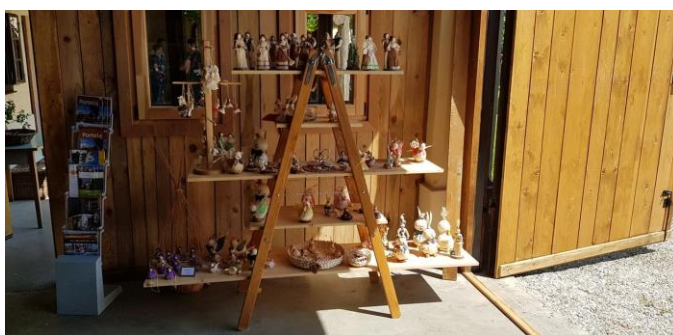
Literarni dan: Cankarjeva Vrhnika

2. B, 3. A, 3. B

Letos si nismo ogledali le njegove hiše, 20. 3. 2019 so dijaki 2. H in 2. S v sklopu kulturnega dne v Ljubljani obiskali Mestni muzej Ljubljana, kjer so si ogledali razstavo o Ivanu Cankarju ...

Dijaki 1. letnikov (računalniški, ekonomski in strojni tehnik) na Sabolovi kmetiji v Pomelaju.

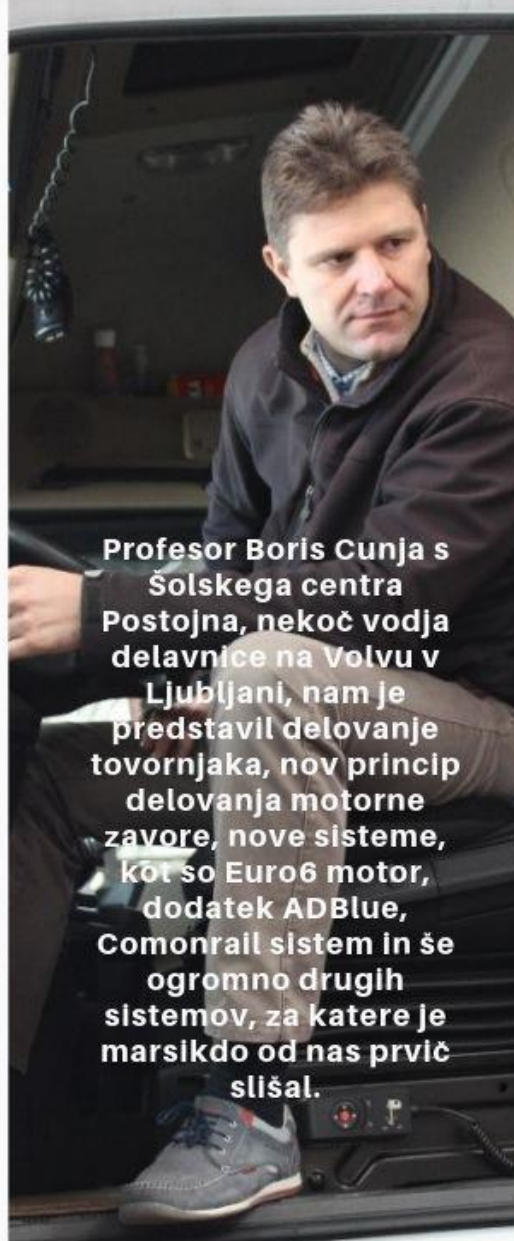
2. F JE 20. MARCA IMEL ...

SEMINAR NA TIB

Veliko smo odnesli ...

20. marca 2019 smo se ob 8.30 zbrali v prostorih bivšega prevoznega podjetja Transport Ilirska Bistrica (TIB). Najprej smo ob jutranji kavi malce poklepetali s profesorji iz srednjih strojnih šol, nato pa nas je nagovorila gospa Tamara Jaksetič iz znanega transportnega in servisnega podjetja Transporti Jaksetič. Predstavila je začetke transportnega in pozneje še servisnega, scicer družinskega podjetja z danes okoli 60 zaposlenimi. Podjetje dobro posluje, dobilo je tudi nagrado satisfaction guaranteed.

Po njenem kratkem nagovoru nam je gospod Janez Cvek iz podjetja Bartog na kratko opisal tester TEXA, ki ga izdelujejo v Italiji in ki se je izkazal za med daleč najboljšimi prav za tovorna vozila. Teoretični predstavitvi je sledil sprehod v delavnice, kjer nam je že omenjeni gospod predstavil delovanje testerja v praksi – s testerjem je odkril vse simulirane napake na vozilu in jih odpravil, tako je vozilo delovalo brezhibno. Janez Cvek, ki je sicer pri Bartogu zadolžen za tehnično pomoč in poseduje veliko znanja pri uporabi testerjev oz. delovanju le-tega, nam je v nadaljevanju predstavil še druge sposobnosti testerja, kot so merjenje plinov pred vstopom v katalizator in ob izhodu iz katalizatorja, dvigovanje in spuščanje zračnih blazin, merjenje zračnih zavor po celem sistemu itd.

Profesor Boris Cunja s Šolskega centra Postojna, nekoč vodja delavnice na Volvu v Ljubljani, nam je predstavil delovanje tovornjaka, nov princip delovanja motorne zavore, nove sisteme, kot so Euro6 motor, dodatek ADBLue, Comonrail sistem in še ogromno drugih sistemov, za katere je marsikdo od nas prvič slišal.

Po odmoru in malici, ki so jo pripravili profesorji, pa smo izvedeli še, kako se ponastavi servisne intervale, nastavi tlačni pomnilnik in priklopnik, priča pa smo bili še nekaterim do tedaj ne tako podrobno poznanim delom.

Janez Cvek nam je sicer povedal tudi, da obstaja aplikacija na pametnem telefonu (Sollicar), ki poleg enostavnega kronološkega pregleda zgodovine vzdrževanja, uporabniku omogoča tudi

pregledovanje servisnih delavnic in tehničnih pregledov, služi pa tudi za pregled kakovosti del glede na podane ocene predhodnih strank.

Uporabnik se preko aplikacije lahko naroči na prihodnji servis, obenem pa ima tudi možnost pregleda aktualnih ponudb servisnih delavnic, vključenih v mrežo Sollicar.

Meni kot dijaku je bil seminar izjemno všeč. Veliko sem odnesel od njega, skoraj več kot od enega meseca pouka vzdrževanja drugih vozil v šoli. Na seminarju so namreč govorili tako o novih sistemih kot tudi nasploh o sistemih, o katerih se ne govori vsak dan, saj se v šoli bolj posvetimo osebnim vozilom. Na Šolskem centru Postojna smo sicer lahko veseli, ker imamo možnost, da se poleg osebnih vozil posvetimo tudi gospodarskim, saj imamo dva profesorja, ki sta na tekočem z gospodarskimi sistemi, v delavnici pa imamo ogromen volvov motor, na katerem nam profesor Cunja tudi rad prikaže, kako na tem delujejo razne stvari.

Predavanje je zaključil profesor Ado Barbiš, ki je nekoč delal v tem podjetju. Predstavil je servisiranje gospodarskih vozil – njihove slabe in dobre lastnosti ter probleme, ki nastajajo pri servisiranju le-teh. Omenil je, da šoferji tovornjakov in drugih gospodarskih vozil ne menjujejo olja oziroma nepravilno vzdržujejo svoje gospodarsko vozilo in ne skrbijo zanj.

Nik Kirn, 2. F

V petek, 19. 4. 2019, smo se dijaki 2. E in 2. F udeležili strokovne ekskurzije na Goriško. Najprej smo si ogledali vinsko klet Vipava 1894. Tam so nas poučili, kako se iz grozdja pridela kakovostno vino; pokazali so nam stroje in razložili postopke, ki jih sami uporabljajo v tem procesu. Po ogledu kleti smo si ogledali mesto Vipava, tudi izvir istoimenske reke. Naprej nas je pot vodila proti Cerju. Na poti smo si v vasi Lokvica ogledali jamo Pečinko, v kateri so našli ostanke človeških kosti iz prazgodovine, v 1. svetovni vojni pa je služila kot zavetišče za vojake. Jama se nahaja na območju, kjer poteka Pot miru, to je od Alp do Jadrana, in tako povezuje območja in ljudi ter bogato kulturno in naravno dediščino vzdolž nekdanje soške fronte. Po ogledu jame Pečinko smo se povzpeli do razglednega stolpa Cerje oz. pomnika braniteljem slovenske zemlje. Tam so nas pričakali člani rodoljubne organizacije TIGR, sicer pobudniki postavitve tega spomenika. Z vodičem smo si ogledali tudi notranjost stavbe – v njej so predstavljeni ključni dogodki za slovensko zgodovino.

... ALI DAN V OBLIKI ČRKE O

HEVREKA!

V torek, 7. 5. 2019, smo dijaki 1. E in 1. F odšli na strokovno ekskurzijo v Ljubljano, kjer smo si ogledali naše glavno mesto in obiskali Hišo eksperimentov.

S parkirišča za šolo smo se odpravili ob 7.30. V Ljubljani so dijaki 1. E najprej odšli v Hišo eksperimentov, dijaki 1. F pa smo si skupaj z vodnikom najprej ogledali osrednji del Ljubljane, ki ga je zelo zaznamoval naš svetovno znan arhitekt Jože Plečnik. Med drugim smo si ogledali zunanjo podobo Narodne univerzitetne knjižnice in osrednjo ljubljansko tržnico, kjer vsak petek od sredine marca do konca oktobra obratuje tudi vedno bolj priljubljena Odprta kuhna. Šli smo tudi do znamenitega Plečnikovega Tromostovja in Zmajskega mostu, najdlje pa nas je (seveda) zadržal Prešernov trg v srcu zgodovinskega mestnega jedra, kjer smo videli tudi Frančiškansko cerkev.

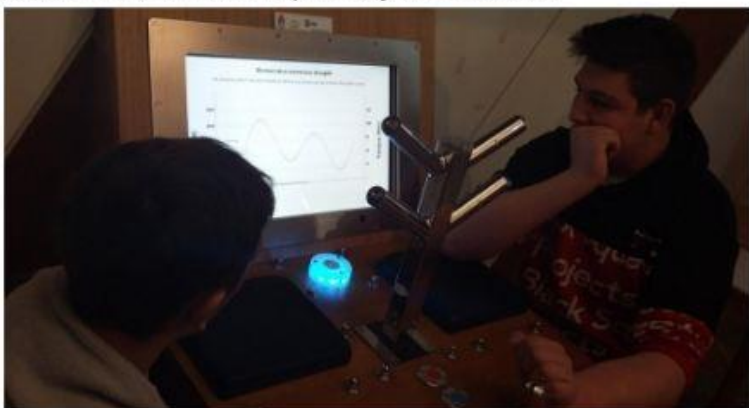
Vodič nam je pokazal hišo, v kateri je živel Prešernova Julija, nas opomnil na mestno hišo, v kateri je sedež Mestne občine Ljubljana, in obnovljen Robbov vodnjak. Bili smo tudi na Mesarskem mostu nad Ljubljano, kjer visijo t. i. ključavnice ljubezni.

In, kaj smo počeli v Hiši eksperimentov? Bilo je res zabavno. Lahko bi razpredali, kako smo ležali na žeblih ...

... se merili v moči in primerjali mišice ...

... opazovali radioaktivni razpad atomskih jeder ipd., a smo lahko kratki: Iskali smo težišče in našli ravnotežje.

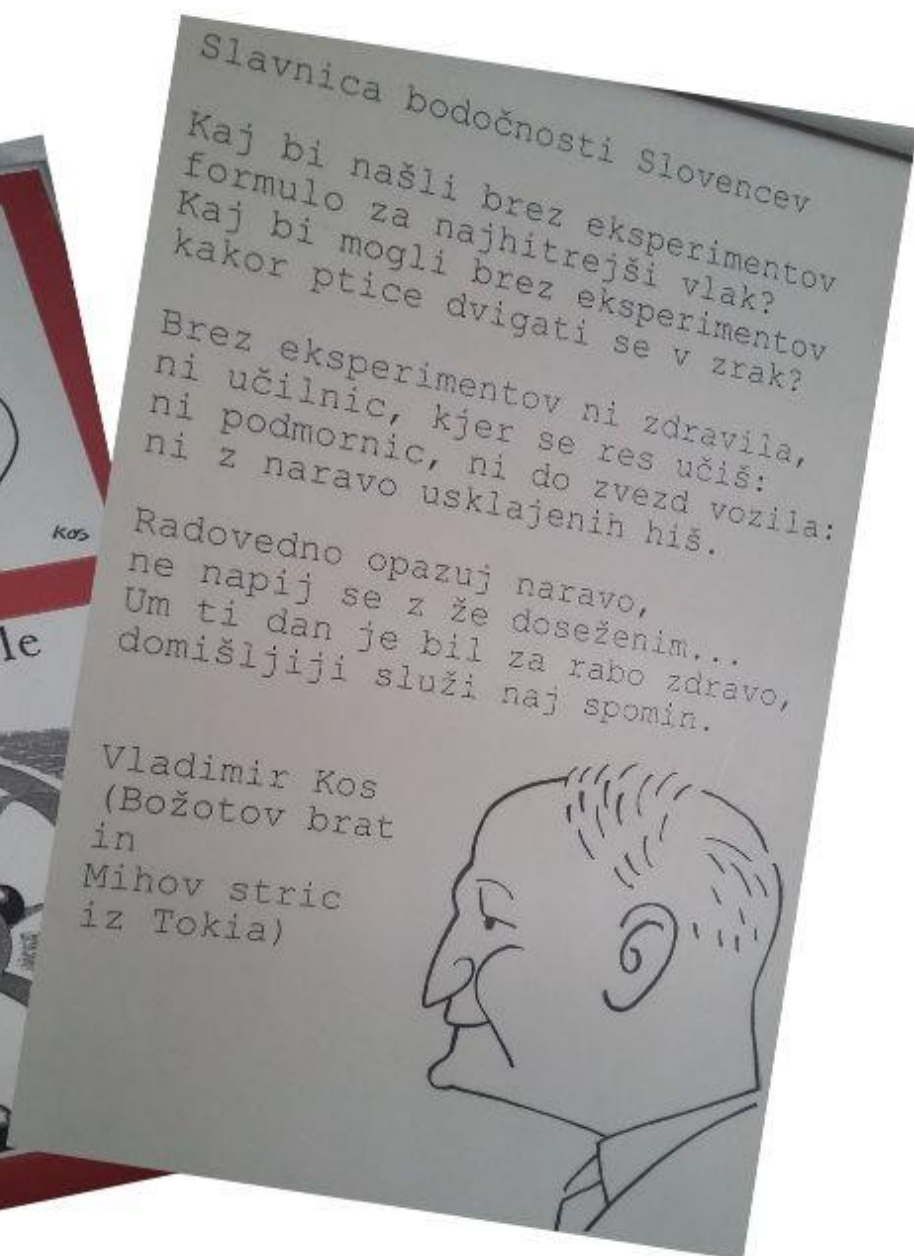

Andreja Žužek

Ping-Pong

V mesecu maju smo se nekateri dijaki Šolskega centra Postojna udeležili srečanja srednjih strojnih šol. Srečanje je potekalo na Šolskem centru Ptuj.

Našo šolo smo zastopali s šestimi projekti, in sicer:

1. **Konstruiranje in izdelava CNC stroja:** Naloga prikazuje modeliranje vseh sestavnih delov CNC – predstavil jo je Ožbej Plos;
2. **Stroški in količina, vplivna dejavnika v materializaciji:** Predstavitev postopka razvoja in rabe matematičnih modelov za izračun stroškov materializacije in produktivnosti materializacije – predstavil jo je Domen Špeh;
3. **Izboljšave v pridelavi mleka, mlečnih izdelkov, mesa in mesnih izdelkov:** V nalogi je obravnavana problematika kmetovanja v RS – predstavila sta jo dijaka izobraževalnega programa PTI, Jaka Vičič in Martin Mankoč;
4. **Razvoj programov za samostojno (avtonomno) delo v orodjarstvu:** V nalogi je obravnavana aplikacija, sestavljena iz osnovnega programa in podprogramov, ki omogoča modeliranje izdelkov – izdelala, pripravila in predstavila sta jo dijaka iz izobraževalnega programa oblikovalec kovin – orodjar, Urban Sušelj in Enej Rizmanovski;
5. **Pogona na vodik – gorivna celica:** V nalogi so obravnavani alternativni pogoni vozil, predstavljeno je delovanje gorivne celice kot pogonskega sklopa – predstavila sva jo dijaka iz izobraževalnega programa avtoserviser, Nik Kirn in David Frank;
6. **Metanje trojk:** Poleg strokovnih predstavitev so naše barve zastopali tudi najboljši košarkarji iz naše šole, ki so se pomerili z ostalimi.

Spremljala sta nas profesorja Boris Cunja in Ado Barbiš ter predstavnica strojne in ekonomske šole Ana Leskovec. Začelo se je z otvoritvijo srečanja, v sklopu katere smo prisostvovali kratkemu nagovoru, nato pa je sledila predstavitev seminarских nalog po učilnicah, kjer smo bili razdeljeni po izobraževalnih programih. Kot sem že omenil, sva s sošolcem predstavila *Pogon na vodik – gorivna celica*, in moje mnenje je, da je bila najina predstavitev nekako daleč najboljša. Po končanih predstavitvah se nam je profesor Šolskega centra Ptuj, enota strojna šola, zahvalil za sodelovanje in za predstavljene avtomobilске novosti, za katere je tudi sam prvič slišal. Sledil je topel obrok, ki nam je vsem zelo dobro teknil. Po obroku smo si ogledali električno kolo in dva starodobna motorja – *Tomos Lauro* in *Tomos T14*. Zatem smo sedli na klopce in počakali, da nas odpeljejo na ogled delavnic. Ogledali smo si avtoservisno delavnico, obogateno z vulkanizerskimi pripomočki, veliko dvigali in veliko orodja. Na Šolskem centru Ptuj imajo poleg avtoservisne delavnice tudi avtokleparsko delavnico, s tako imenovano pečjo oziroma lakirnico za sušenje pobarvanega avtomobila. V avtokleparski delavnici imajo tudi pestro mešalnico barv. Ob njej so stružnice, reskarji in CNC stroji, na katerih se večinoma izobražujejo orodjarji in strojniki. Po končanem vodenem ogledu sva se jaz in David Frank pogovarjala s profesorjem Borisom Cunjo o vtisih tega dne. Ko so si vsi ogledali delavnice, smo se zbrali in odšli v telovadnico na zaključek, kjer so podelili raznorazne pokale in priznanja. Po zaključku smo se spet zbrali in se odpeljali domov.

Nik Kirn, 2. F

BODI SVETOV LJAN

One day baby, we'll be old,
oh baby, we'll be old
and think of all the stories that we could have told.

Asaf Avidan, One day / Reckoning Song

GRADAČAC

Mesto sliv

Predstavil vam bom Gradačac, mesto, v katerem sem živel.

Gradačac je majhno mesto v severni Bosni in Hercegovini.

Gre za pomembno turistično destinacijo, ki popotnike in turiste privablja z belo obalo, zdravilno vodo in umetnimi jezeri. Klimatske razmere bodrujejo temu, da se regija Gradačac smatra za plodovito regijo – znotraj Bosne in Hercegovine se ravno tu pridelujejo najkakovostnejše slive, zato ne čudi, da je bilo ravno v tem mestu leta 1969 razglašeno obeleževanje dneva sliv. Ta dogodek se je razvil in pripeljal do nastanka sejemske prireditve, ki poteka vsako leto v zadnjem avgustovskem vikendu. Z roko v roki gre seveda tudi to, da smo zaradi sliv znani tudi po proizvodnji žgane pijače oz. „šnopca“.

Obiskovalci Gradačaca lahko uživajo v izvirih termalne vode, v bližini katerih je zgrajeno zdravilišče s športnimi igrišči. V vročih poletnih dneh se prebivalci mesta sprostijo v vodah umetnih jezer Hazne in Vidare; na plažah le-teh se lahko odpravite na ribolov ali pa uživate na soncu. V mestu Gradačac je moč videti tudi simbol obrambe, oklepno vozilo Vojske Republike Srbije, katerega so vojaki 107. brigade Gradačaca in borci Armije BiH 22. oktobra 1992 ustavili in ga zasegli.

Lepo vabljeni v Gradačac! Uživate v vsem, kar ponuja, tudi vi.

Asmir Rabić, 3. B

POVRŠINA: 218 KM²

PREBIVALSTVO: 41.836 (2013)

Dora Tomaduz

INTERVJU S PROF. ANGL.

NAŠA PROFESORICA

... je zelo zabavna
in ...

RES VE VELIKO

Pa to ni laž ali "lezenje v rit", kot ona rada reče, tudi zdrava kmečka pamet ne, ker njena presega preproste kmečke ume, kot so včasih naši, ko nam razlaga tisti ta dvanajsti čas, mi smo pa že pri sedmem obupali. Dora Tomaduz je namreč serijska zmagovalka kviza *Vem!* A ste vedeli? Niste? No, zdaj veste.

*Serijska zmagovalka
kviza*

Imejte radi življenje

Kaj kot del starejšega kadra, pa brez zamere, najbolj pogrešate iz "starih" let ŠCPO-ja? Pogrešam predvsem več bontona, srčne kulture, pa ne samo v šoli, ampak na slehernem koraku našega življenja. Pogrešam večje zanimanje dijakov – *spet ne samo za šolske predmete, temveč tudi za svet okrog njih*. Preveč je pasivnosti, dijaki bi radi prišli do dobrih rezultatov brez pretiranega napora, moti me toliko 'špricanja' pouka, kar je bilo včasih nekaj nepojmljivega. Pa poudarjen individualizem, razvajenost, 'prilepljenost' na vsemogoč(n)e telefone in pomanjkanje pristne komunikacije; želela bi si več kritičnega mišljenja in manj slepega sledenja nekim trendom. Seveda vedno obstajajo izjeme, vem pa tudi, da je vse zgoraj navedeno tudi odsev časa in družbe, v kateri živimo.

Vemo, da učite tudi francoščino. Kakšno je vaše mnenje o tem, da je vedno manj interesa za učenje tega jezika? Imate še vedno željo učiti dva jezika ali se vam to zdi prenaporno? Francoščina je bila in bo ostala moja prva (*op. še gimnazijska*) ljubezen in žal mi je, da se dijaki zanjo praktično ne odločajo več. Zakaj? Raje nadaljujejo z jezikom, ki so se ga učili že v osnovni šoli. Prevladuje neka miselnost, da je francoščina čudna in zelo težka. Pa smo spet pri prvem delu – *zakaj bi se trudili, če so druge poti lažje*. In res – *pri francoščini, vsaj na začetku, ni lahkih 'obvodov'!* Res pri nas nimamo toliko stika z njo, a mladi bi se morali zavedati, da je to še vedno eden pomembnejših jezikov, in sicer v smislu, da je to jezik kulture, diplomacije, visoke tehnologije itd. Vsa leta do zdaj sem poučevala oba jezika, tudi pripravljala na maturo, in bi še – *če nekaj delaš z ljubeznijo, ni nič prenaporno ...*

Velikokrat se pohvalite, da veliko potujete. Kaj vas tako žene po svetu? Kateri so bili vaši najljubši kraji, ki ste jih obiskali, in – kam bi še radi šli? No, mislim, da se ravno ne hvalim s svojimi potovanji, rada pa tistim, ki jih to zanima, kaj povem o njih. Vesela sem, da so tista v mojih študijskih letih bila res prave avanture – *z malo denarja v žepu smo predvsem štopali, kar je bila ena sama učna ura o človeških značajih*. Takrat ni bilo poceni letalskih prevoznikov, interneta, vnaprejšnjih rezervacij, GPS-ov in podobnega. Res si se moral znajti, kot si vedel in znal, tudi tvegati ('but no risk, no gain'). Danes je vse to čisto drugače, bistveno lažje. Kaj me žene? Poleg jezikov je bila v šoli geografija moj drugi najljubši predmet, od nekdanj sem bila zelo radovedna, veliko brala, zanimala so me druge kulture, religije ipd. Pred vsakim potovanjem se temeljito poučim o deželi, ko pa sem enkrat tam, se samo prepustim – *zvokom, vonjem, okusom, ljudem ...* Vedno znova tudi spoznavam, da manj kot ljudje imajo, več so ti pripravljeni dati in ti pomagati. Kljub včasih zelo težkim okoliščinam, je v jih neka življenjska radost, srčnost, pripravljenost na spopad z izzivi, kar nam zahodnjakom tako primanjkuje. Morda je na moje zanimanje za *predvsem* arabski svet vplivalo to, da sem eno leto delala kot prevajalka v Alžiriji. Potem sem seveda prekrizarila še druge države Severne Afrike, Bližnjega vzhoda, vse do juga Arabskega polotoka. Lahko mi verjamete, da danes z bolečino gledam kaotično Libijo, uničeno Sirijo, lačne otroke v Jemnu. Sicer pa vsaka dežela ponuja nekaj novega, drugačnega, lepega in vsem bi svetovala, da pogledajo dlje od domačega plota, le-to pomaga razumeti svet in razmere v njem, to te bogati, odpravlja predsodke, nestrpnost, in končno je, vsaj zame, vsako potovanje tudi potovanje k samemu sebi. Pa da me ne bi kdo napačno razumel – zelo rada imam to našo Slovenijo, kjer je moj dom, a zavedati se moramo, da vseeno nismo 'poppek' širnega sveta.

Veliko dijakov nas je opazilo, da ste sodelovali v kvizu Vem. Kako to, da ste se odločili za udeležitev v kvizu? Ste se že kdaj prej udeležili kakšnega televizijskega kviza? Glede kviza *Vem* pa takole. Križanke so moja velika strast že od otroštva, začelo se je s *Cicibanom* in *Kurirčkom*, potem pa se spomnim, kako sem bila v 5. razredu osnovne šole v *Delu* izžrebana za kar težko križanko, takrat sem dobila uro *Darwil* in to me je še bolj motiviralo. Križanke so super, veliko se lahko naučiš (seveda če ob novih geslih še kaj prebereš), so dobra možganska telovadba – *še posebej, ko prideš v določena leta (smeh)*. V preteklosti sem se redno udeleževala vseslovenskega tekmovanja v reševanju križank (zdaj tega ni več) in vedno bila med prvimi desetimi, največji uspeh pa je bila srebrna kolajna. In ker je kviz *Vem* zastavljen na principu križank, odločitev zanj ni bila težka. Najprej je bilo treba opraviti avdicijo, potem pa počakati na klic. Ker vem, da mi gre z besedami dobro, sem se želela predvsem testirati, kako je kaj z mojimi refleksi, s koncentracijo, z aktiviranjem in morebitno tremo pred kamerami. No, te res ni bilo, in prepričana sem, da k temu prispeva moje delo v razredu, ko si venomer pred “kamerami” dijakov. Tudi glede drugega se je dobro izšlo, zdaj sem že drugič superfinalistka. Prav *lušno* se je bilo igrati, če pa se hkrati zraven malo napolni denarnica, toliko bolje. Sem pa že enkrat prej sodelovala v nekem kvizu na RTV, a je od tega že cela večnost. Spomnim se samo, da ga je vodila Miša Molk in da očitno nisem bila prav uspešna. Spomnim se tudi, da sva nekoč s prijateljico v Ljubljani uspešno opravili testiranje za zagrebško Kviškoteko, šli v Zagreb, a tam je bila jezikovna prepreka le malo prehuda, je bilo pa potepanje po Zagrebu potem toliko bolj prijetno ...

Ali vas lahko vprašam, zakaj vas velikokrat zasačimo zamujati k pouku? Kaj vas zadržuje zunaj učilnice? No no, nisem vedela, da tako pogosto zamujam k pouku. Me prav zanima, če se sem res edina? Vem pa, da tudi če zamudim nekaj minut, se potem dela s polno paro in to do konca ure. Zakaj sem pozna za v razred? Velikokrat je za to krivo moje delo maturitetne tajnice, ko moram odgovarjati na telefone, pogosto kdo išče (predvsem občani) kakšne informacije ipd. Kdaj drugič se rada kaj pogovorim s kolegi, s katerimi se redko vidimo, odkar se jih kar nekaj vozi v Ilirsko Bistrico in je z njimi lepo izmenjati nekaj besed – *včasih o pedagoških zadevah, včasih pa o čisto osebnih*. In nenazadnje –

včasih, po kakšnem 'težkem' razredu ali uri, čisto preprosto potrebujem kozarec vode in kakšno minuto več, da zajamem malo zraka.

Še zadnje vprašanje. Kaj bi radi sporočili dijakom Šolskega centra Postojna, mladim upom Slovenije in sveta? Dijakom Šolskega centra Postojna in mladim nasploh bi rada sporočila naslednje: Učenje je včasih res naporno, a verjemite, da je vredno navora, saj je znanje velika vrednota, ki vam je nihče nikoli ne more vzeti. Sprejemajte in vzljubite izzive, ker ko jih boste premagali, bodo postali tudi vir užitka in zadovoljstva. Pogumno stopajte v svet odraslih, a v sebi vedno ohranite nekaj otroškega, čistega, igrivega, sanjavega. Nikoli ne pozabite na tiste, ki so v življenju iz različnih razlogov šibkejši in ne tako srečni kot vi, bodite odgovorni do sebe in do drugih, nikoli ne nehajte upati, držite svoje obljube, in ne samo da verjemite, tudi delajte za dobro, a ne samo za vaše dobro, ampak za dobro vseh. In imejte radi življenje! Pa srečno! (*Sreča pa je tako ali tako na strani pogumnih.*)

MOJ PRIHOD V SLOVENIJO

I feel S♥venia

“V Slovenijo sem prišla s paketom različnih emocij.”

Sem Marina Vasiljević, dijakinja 1. S, in bilo mi je 14 let, ko sem prišla v Slovenijo. Ko sem izvedela, da bom živela v Sloveniji, nisem vedela, kako naj se počutim. Po eni strani sem vedela, da je to boljše zame in da bom spoznala nove prijatelje ter se naučila novega jezika, kar mi je bilo zelo všeč, po drugi strani pa nisem hotela zapustiti Bosne in vseh prijateljev. Vedela sem, da bom še vedno v stiku z njimi, a se hkrati tudi zavedala, da se bo ta stik enkrat izgubil, in to me je zares razžalostilo. V Slovenijo sem tako prišla skupaj s kompletom različnih emocij. Sošolci so bili zelo prijazni do mene in so me takoj sprejeli, a kaj ko sem jaz še vedno mislila na Bosno in na svoje prijatelje. Nikoli nisem šla ven in tudi v šoli sem vedno bila tiho in se nisem pogovarjala z nikomer. Veliko sem izostajala od pouka zaradi tečaja slovenščine, kjer sem tudi spoznala svojo najboljšo prijateljico, ki je v Slovenijo prišla v istem času kot jaz.

Na začetku se nisva veliko družili, a s časom sva postali največji zaupnici. Ko se je tečaj končal, sem bila zelo otožna, saj sem mislila, da se ne bova več družili, ampak sva našli način, da ostaneva v stiku. Šla je na drugo šolo, tako da je to malce težje, a se še vedno veliko druživa in greva velikokrat ven.

S časom sem se začela pogovarjati tudi s sošolci. Bila sem jezna sama nase, ker sem bila vedno tako tiho in vase zaprta. Tako sem končala deveti razred osnovne šole, zdaj pa sem v srednji, kjer mi je veliko lažje. Prijateljica, ki sem jo spoznala v devetem razredu, zdaj hodi z mano v razred in mi veliko pomaga. Srednja šola mi je prinesla veliko več prijateljev kot osnovna, verjetno tudi zaradi spremembe, ki sem jo naredila najprej pri sebi. Vpisala sem se tudi na folkloro in tam spoznala še več prijateljev. S tistimi iz Bosne sem še vedno v stiku, a vse manj. Vedela sem, da se bo to zgodilo in se s tem tudi sprijaznila.

Slovenija se od Bosne zelo razlikuje. Ljudje tu so bolj prijazni in te takoj sprejmejo, je pa res, da vsi pa le niso tako prijazni, tudi kakšen tak se najde, ki ima rad samo sebe. Takšni ljudje niso vredni vaše pozornosti. Šole v Sloveniji so sicer naprednejše in profesorji se bolj posvečajo učencem oz. dijakom.

Z vami sem delila svojo zgodbo. Veliko stvari sem izpustila, toda če bi vse napisala, bi bil to cel roman. Za vas tujce imam en nasvet. Če ste prišli v Slovenijo in ne veste, kako bi se obnašali, samo govorite z ljudmi. Iščite si nove prijatelje tudi če še ne znate slovenščine. Jaz tega na začetku nisem delala in se nisem dobro počutila. Bodite nasmejani, odprti in zgovorni, samo tako se boste lahko znašli in se prilagodili novemu okolju.

64

Ja imam krvotok ko od benzina,
pred mojim očima ravan put,
ovo je žestoka mašina,
nebo mastilo, mesec žut.
Nisam blesav, da brojim zvezde,
brojim znake i linije,
psi laju na karavane,
a karavani prolaze.
Kao tanak snar šušti prašina,
[574] do Beograda,
gume škripe bluz kilometara,
[749] do Beograda.

Bajaga, 442 do Beograda

Sem Marina Malešević, dijakinja 2. S. V Slovenijo sem prišla septembra 2018. Ko sem izvedela, da bom živela v Sloveniji, sem bila zelo žalostna, ker je to pomenilo, da puščam vse za seboj. Mislim, da se je nemogoče preseliti v drugo, tujo državo in ob tem ne čutiti negativnih čustev. Sprememba je velika in seveda ni vse rožnato. Prvi dan v Sloveniji je bil najbolj moreč, saj me je šele tedaj zares zadelo, da je vse resnično in da ni vrnitve. Nekaj mostov je bilo požganih in morala sem se soočiti z resničnostjo. Moja realnost tedaj je bila, da realnost ne obstaja, saj se mi je v glavi dogajalo toliko, da prav nič več ni delovalo realno in se mi je vse zdelo kot sanje. Delala sem korak za korakom, dan za dnem, nek dan je bil lep, drugi slab, tretji zabaven, četrti je v duši spet deževalo. Pa je prišel dan, ko sem se vprašala, ali je res minilo že toliko časa? Še vedno se marsikdaj počutim kot da nisem ne na zemlji ne na nebu, in zgodi se, da si zaželim vsaj za kratek čas izginiti, saj nimam pojma, v katero smer me nosi življenje, s katere strani ceste prihaja avtomobil, a to ne pomeni, da sem nesrečna. Nostalgija ugaša. Včasih pogrešam nekatere ljudi, ki sem jih pustila za seboj, in tudi oni se pogosto spomnijo name – pravijo, da me pogrešajo, jaz pa se trudim po svojih najboljših močeh biti močna. Pri tem mi pomagajo novi prijatelji. Da, novi. V Sloveniji sem namreč spoznala veliko prijaznih ljudi, dobro pa se počutim tudi ko raziskujem nova mesta, saj so nekatera slovenska mesta kot iz pravljice.

LITERARNI NATEČAJ

Urna zgodba

**DIJAKI V 90 MINUTAH NAPIŠEJO
KRATKO ZGODBO; ZAČNEJO JO S
POVEDJO, KI JE VNAPREJ DANA.**

LETOŠNJA IZHODIŠČNA POVED:

Tiho so se zaprla velika železna vrata.

Najboljše zgodbe bodo – *poleg objave v Špicah* –
tudi nagrajene in prebrane na zaključni prireditvi.

Nagrajenci
šolskega literarnega natečaja

ZGODBA 2019

so:

1. in 2. letnik

- 1. mesto – Jakob Šega, 1. A**
- 2. mesto – Ana Špeh, 2. A**
- 3. mesto – Anika Sedmak, 2. A**

3. in 4. letnik

- 1. mesto – Lea Kalister, 3. b**
- 2. mesto – Ela Obreza, 3. b**
- 3. mesto – Matevž Gombač, 3. b**

Čestitamo nagrajencem!

Vsem udeležencem se zahvaljujemo za sodelovanje.

Mentorici: Mateja Rebec Hreščak, Ariana Jurca

Tiho so se zaprla velika železna vrata. Temna postava je urno stopila mimo negibnega častnika pretorijske straže in se pazljivo umaknila siju bakle. Stražar ni predstavljal nevarnosti nemi postavi, ki je pravkar stopila na nepovratno potovanje v cesarsko palačo. Temna noč je ležala na srcu Rima in vsak kanec luči je izdajalsko razkrival zlo namero. Palača je postala gnezdo, ki je sprejelo kukavičja jajca, in jim omogočila življenje, sedaj pa je podmladek krvoželjno gledal proti svojim rejnikom. Zarota se je zažrla pregloboko med cesarske služabnike in vojaki so prodali življenje svojega poveljnika. Gosti oblaki so zakrili mesec, ko se je prelila prva kri. Izdajalci so zveste prikrajšali za življenje in pot v nemo poslopje je bila prosta. Morilca je preko temnih hodnikov vodil spomin, pred očmi so mu bežale podobe otroštva, ki ga je preživel v palači. Spomini so ga ustavili v odločilnem trenutku, roka je obvisela nad kljuko, strah je stiskal drobovje, kot volk stiska med čeljustmi življenja željno jagnje, ki ne razume smrti, a kljub temu stremlji k preživetju. A bilo je prepozno, v srcu ni bilo prostora za milost in omahovanje, škoda je bila storjena, ko je prvo rezilo omadeževala bratska kri in so se vojaki vdali pohlepu. Sunkoma je odprl vrata in vstopil v razkošno sobo, kjer se je starčev duh pripravljal na večni počitek. Starčevo čelo se je gubalo in veke so trepetale, ko je v spanju slutil bližajoči se konec. Krhko telo se je bliskovito dvignilo, oči so bile široko odprte, prsni koš se je neenakomerno dvigal. Njune oči so se srečale, v morilčevih očeh je bil pogled mladega plenilca, ki je bil soočen s svojim prvim plenom, pred njim je stal vladar rimskega imperija, ki mu je bil nekdaj drugi oče, sedaj pa so njegove oči odsevale pogled preganjane živali. Cesar si je navlažil ustnice in spregovoril, da bi si kupil poslednje minute življenja: "Bil sem ti oče, bil sem vladar znanega sveta in vladal sem modro, kaj ti je povod za to zahrbtno dejanje?" Morilec je imel zadrženo grlo, glas se mu je tresel, ko je zrl v oči nemočnemu starcu. "Biti rimski cesar je nevoščljiva služba in med svojo vladavino si si nakopal mnogo sovražnikov. Sam sem ti vselej stal ob strani in nosil breme krivic, ki si jih zagrešil v teh letih, ko pa so na tvoja ramena legla bremena starosti, si izgubil razum, zato ogrožaš slehernega rimskega državljanca. Tvoja dejanja so prestopila mejo in tvoje življenje se preveša v večer, ko nimaš več jasne glave, da bi lahko na svojih plečih nosil odgovornosti vladarja in pogosto zdrkneš v lažni spanec." Rimski sinovi so pogosto prelivali kri svojih bratov v boju za oblast, redki so bili cesarji, ki so dočakali naravno smrt, prav tako redki pa so bili tisti, ki so se resnično zavzemali za dobrobit svojega ljudstva. Bodalo je prerezalo žile na starčevi roki, morilec pa je obstal ob križišču, da bi se prepričal o njegovi smrti. Življenje je odtekalo iz starega telesa, ko se je na vzhodu rojevalo jutro. Noč je minila v barvah izdaje, ki pa je bila v očeh tistih, ki so bili med vladanjem umirajočega cesarja oškodovani in prepuščeni brezplodnem trpljenju, pravična in častna. Zora je prinašala nov dan, ki bi oznanil vest o cesarjevi smrti in na čelo rimskega imperija postavil novega vladarja. Pretorijanska straža se bo veselila denarnih nagrad, ki jih bo prejela ob kronanju novega cesarja, ljudstvo pa bo novega vladarja pozdravilo, prestrašeno sprememb, ki jih bo prinesla nova vladavina. Skozi okno se je slišalo, kako so se odprla težka vrata in v palačo je vdrla vojska. Morilec se je še zadnjič zazrl v rdečo zoro, prostovoljno se je podal na to pot, za dobro rimskega ljudstva. Zavedal se je nepovratnosti svojih dejanj in sedaj je moral odgovarjati zanje ...

Jakob Šega, 1. A (1. mesto)

Življenje Lenore Quamblich

Tiho so se zaprla velika železna vrata. Njihov tlesk je v majhni sobici komajda odmeval, a v moji glavi je bil to eden izmed najbolj glasnih, ušesa in dušo parajočih zvokov. Primerljiv s ptičjim petjem. Želela sem si, da bi vrata lahko ustavila. Da bi zavrtela čas nazaj in popravila svojo pot. Da bi zavrtela čas nazaj in popravila sebe.

Mesec november. Moja zgodba se začne meseca novembra. Poskušala sem poiskati simbolično povezavo z rojstvom nečesa lepega, da uravnovesim efekt, a je ni. Narava novembra ne rodi dišečih popkov in zelene pomladi. November je prežet z žalostjo, s spokojnostjo in tišino. Tišino, ki si je nikoli nisem niti v sanjah želela pogrešati. Ravno to tišino je na popolnoma navaden in neiztopajoč novembrski večer napolnilo ptičje petje. Lahko si predstavljate moje presenečenje, ko sem iz nedoločljive smeri zaslišala nekaj samotnih tonov, kot pozabljene intervale vetra. Ptiči novembra? Ne čisto značilna in običajna stvar, a nič tako posebno neverjetnega. Nekaj ptic pač, ki so izgubile upanje v selitev na jug in bodo zimo prebile tukaj.

Vedno se stvari v življenju začenjajo tako. Tiho, počasi, neopazno. V tebi ne vzbudijo niti kančka dvoma in nikakor si ne moreš predstavljati, da se bo v tvojem življenju nekaj drastično spremenilo. Zdaj vem, da je bilo to ptičje petje svarilo. Svarilo meni, pred svojim lastnim bitjem. Svarilo pred jato, ki je bila tik za oblakom, le kilometer ali dva stran od prvih letalk. Svarilo pred orkanom, v katerem bom izgubila vero v življenje, toplo ljubezen in sebe.

Večkrat sem se spraševala, če me v življenju čakajo velike stvari. Hrepenela sem po viharjih in dogodivščinah, slavi in časti. Želela sem pomagati izboljšati ta svet in zares sem verjela v ljudi. In ljudje so verjeli vame. Zaupali so mi svoje upe, z mano delili svojo pot in mi pustili, da del le-te prehodim z njimi, z ramo ob rami. Svojo družino sem ljubila iskreno in z zavedanjem, da drug drugemu pomenimo vse. Alfa in omega obstaja.

Naslednjič sem ptičje petje zaslišala decembra. Tokrat je bilo ptičev več in bili so bližje kot prej. Njihov napev, ki je odzvanjal v mojih mislih, me je za hip ohromil in prešinil me je nekakšen občutek izjemne praznine in samote, tako hladen, da tega nisem privoščila nikomur. Takrat sem se prvič počutila, kot bi za trenutek preprosto prepustila svoje telo, dušo in misli praznemu prostoru okoli mene, in za hip, le za hip, zaprla oči. Tisti dan nisem še nič jedla, ker je bil seštevek prejšnji večer previsok, kar pomeni počitnice. Zato se mi ni zdelo nič čudnega, ko sem se trenutek po zadnjem taktu ptičjega petja zavedla v vlažni bližnji travi. Ni bilo prvič, da sem omedlela zaradi šibkosti. Čeprav sem šla ven ob popolnem dnevu in se je zdaj že večerilo, nisem pomislila, koliko časa je med tem dejansko minilo. Čas je tako ali drugače postranskega pomena. Le človeška priprava, ki mu pomaga ukrotiti in razumeti naravo ter svet okoli njega.

Morda bi takrat morala poiskati pomoč. Morda bi takrat morala povezati ptičje petje s ponavljajočimi se morami, ki me tlačijo zadnje čase. Morda bi morala mami povedati o spalnih paralizah in občutkih groze, ki me ob tem prevevajo. Ampak sem bila bolj ali manj slepa tudi za drugi opomnik. Zvon, ki je že drugič glasno udaril, je razkril hiter pogled in namig za mojo prihodnost. A česar človek ne želi videti, ne gleda. Česar ne želi slišati, ne posluša. Zaprta v svoji sobi s stenami, ki zaradi poezije, ki jo že več let zapisujem na zidove, spominjajo na neskončen

dnevnik izgubljene duše, sem verjela, da je to le še en val, ki pride in gre. Kot plima, kot oseka. Le nekaj časa moram potrpeti in ta neskončna zanka, v katero sem se nevede zapletla, bo odpadla. Spomladi. Spomladi bo vse boljše. Ne bom se več počutila temno, pokvarjeno in nevarno. Znova bom zadihala svež zrak, ki ga zdaj preveva megla. S sestro bova šli po ivanjščice, njene najljubše cvetlice, in očetu bom pomagala obrezovati sadna drevesa na vrtu, da bodo lahko zacvetela v vsej svoji krasoti. Življenje bo teklo naprej in mene ne bo več strah. Ne bo me več strah.

Ampak tokrat sem vseeno vedela, da se je nekaj v meni spremenilo. Drugo ptičje petje ni šlo mimo mene popolnoma neopaženo in čutila sem, vedela sem, da prihaja nekaj večjega. Večjega od mene, od vseh nas. Ker pozneje v decembru so se petju pridružile podobe. Videla sem nedoločljive orise, ki so polzeli po robu mojega vidnega polja in jih je par pomežikov pregnalo. Bili so zelo plašni in najprej se jih nisem bala. Imela sem nadzor. Dneve in dneve sem se prepričevala, da ga še vedno imam, tudi ko pomežiki niso več delovali. Zanikala sem dejstvo, da nekaj ni v redu z mano. Da potrebujem pomoč. Res potrebujem pomoč.

Spalne paralize so postajale vse hujše in vse pogostejše. Dolgo je trajalo preden sem ugotovila, zakaj mi je tisti občutek groze tako znan. Ko sem postavila enačaj med ohromelostjo pri ptičjem petju in paralizo, ki sem jo zdaj izkusila vsako noč, me je zadelo. Zadelo me je v samo bistvo in nikakršno zanikanje ali razlaga mi nista mogla več pomagati. Ostala sem brez besed, le odmevajoče ptičje petje, brez misli, le zastrašujoča panika, brez jasnega vida, le temni obrisi postav. In vedela sem, da je prepozno.

Pravijo, da gre v tretje rado. Zanimiva ironija kot dodatek moji zgodbi. Ko sem ptičje petje zaslišala zadnjič, tretjič, je le-to presehalo vse izmerljive količine. Popolnoma me je ohromilo, nezmožna sem bila nadzorovati svojo roko, ko je posegla po nožu, svoje noge, ki so me odnesle v spalnico moje sestre, svoje gibe, ki so sledili dihom njenega srca. Moje telo je pripadalo nečemu drugemu. Tema je zapolnjevala vsak kotiček mojega razuma. Jata ptičev, jata temnih postav se je spustila nadme. In razletela sem se na milijon kosov, na milijon bitij, milijon razumov. In nazaj me je pripeljal težak vonj po krvi in toplota, ki se je razlivala po mojih rokah.

Zdaj sedim v majhni sobici za velikimi železnimi vrati. To je moj dan. In pomlad, o kateri sem tako naivno in neumno sanjala. Gledam skozi mrežasto okno v kotu sobe. Tam, na travniku, vidim majhne bele ptičice. Tam, na travniku, vidim cveteti ivanjščice.

Lea Kalister, 3. B (1. mesto)

Neskončnost ljubezni

Tiho so se zaprla velika železna vrata. Skoznje je z okornimi koraki zakorakal mož v civilu. Njegova hoja je bila težka in vedela sem, da je bilo krivo njegovo srce, ki je komaj bilo pod težo bolečine. Strmela sem skozi okno, ko je prihajal po poti in moje oči so bile suhe, četudi sem vedela, zakaj je prišel. Bolj ko se je približeval hiši, bolj so se mi šibile noge in le s težavo sem stegnila roko, da sem se oprla na star zguljen naslanjač ter preprečila svoj padec. Ko je pri vratih pozvonilo, sem hitro zbrala misli, si nataknila copate, ki so ležali poleg mene, ker sem jih še pred nekaj minutami zbrcala z nog, da bi si odpočila. Čisto potihlo sem pridrsala v vežo in odprla vrata ...

»Suzana,« je spregovoril moški glas, ki je sprva deloval robustno in nadvse grobo. »Suzana,« je ponovil z nežnejšim tonom in se mi zazrl v oči. Takrat tudi moje oči niso bile več tako suhe kot tedaj, ko sem zrla skozi okno. Vedela sem, čutila sem ... Spomini so privreli na dan in niti pomisliti nočem, kaj si je mož pred vrati mislil, ko sem brezizrazno strmela v vojaško obleko, ki jo je držal v rokah, ter se s potnim čelom tako nemočno naslanjala na stara vrata in se spominjala; spominjala sem se dneva, ko sem ga spoznala. Bil je vroč poletni dan in kot vojakinja, ki je v ponos očetu in hkrati svojemu poveljniku, sem stala sredi opustošene ravnine in upala, da bom čimprej konec. Dobro sem čutila kroglo, ki bi me morala zazibati v dokončen sen, a sem vseeno neustrašno zrla v odhajajoče nasprotnike, ki so bili prepričani, da mi več kot kakšna minuta življenja ni preostala. Iz daljave se je proti meni pognal fant, komaj kakšno leto starejši od mene, in klical moje ime. Prepoznala sem ga – zadolžen je bil za ranjence. Menda kar dober zdravnik, sem pomislila, nisem pa razumela, kako me pozna po imenu. Ustavil se je ob meni, hitro in natančno zaustavil krvavitev, nato pa me vzel v naročje in se pognal, od koder je pritekel pred nekaj trenutki. Stemnilo se mi je pred očmi in spominjam se šele najinega drugega srečanja v bolnišnici. Po dolgi temi sem se končno predramila in ga zagledala. Držal me je za roko in s komolci slonel na bolniški postelji, v kateri sem ležala. Od sreče mu je po licu zdrsnila solza in padla na moje lase. V strahu, ker nisem vedela, kaj se dogaja, sem ga odrinila od sebe kot prava borka – vsaj zdelo se mi je tako – vstala in odkorakala skozi vrata bolniške sobe. On pa ni odnehal, čez nekaj dni mi je prinesel rože, pa sem mu jih potisnila nazaj v naročje, ker sem navzven komu želela dokazati, da sem samostojna in neodvisna ženska. Še več takšnih dogodkov se spominjam, a nikoli ni obupal nad mano. Šele nekoč, ko sem izvedela, da je po dolgem času znova odšel na fronto, me je stisnilo pri srcu. Zavedla sem se, da ga pogrešam. Čez nekaj mesecev se je vrnil živ in zdrav in moje srce je tako navdušeno igralo, da me je bilo strah, da bi ga moj rešitelj slišal. Vedela sem, da mu je bilo jasno, da je očarljiv, sicer gotovo ne bi vedno prikorakal s tako samozavestnim nasmehom. Dala sem mu priložnost, da spozna srce, ki se je skrivalo pod mojo vojaško uniformo. Kljub temu, da sem se leta le posmehovala neuspehim poskusom izkazovanja njegove naklonjenosti do mene, je poskušal in poskušal, dokler mu ni naposled le uspelo. Če bi imela takrat v glavi toliko pameti, kot je imam sedaj, se ne bi toliko časa obotavljala, ker bi vedela, da ni nič večno. Tudi večkrat bi si z veseljem ogledala tisti zmagoslavni pogled, ko se je zavedel, da mu je uspelo dekle pripraviti do prvega in drugega, pa tudi tretjega in četrtega zmenka ter na koncu poroke. Še vedno sem kdaj pa kdaj ostro nagovorila svojega moža, še vedno sem iz dneva v dan jaz začenjala prepire zaradi nepomembnih

stvari, še vedno sem bila jaz tista neskončno ljubljena, in končno, tudi jaz sem se naučila brezpogojno ljubiti. Večkrat sva skupaj gledala v zvezde in kovala najino prihodnost. Upala sva, da bova imela veliko družino, da ne bo nikomur od naju več treba v boj, da bova za vedno čutila roso, ki nama božala lase, ko sva takrat in takrat strmela v neskončno modrino neba, in da bova za vedno imela drug drugega v oporo in uteho. Tudi midva sva šla preko temačnih dni in vsake toliko izgubila upanje drug v drugega. No, vsaj jaz sem ga ... Priznam, krivila sem ga za njegove napake, četudi sem vedela, da jih dela vsakdo in sem sama le temačna in popačena senca popolnosti. Včasih trud ni bil poplačan. Četudi sva si neskončno želela družino, je nikakor nisva mogla imeti. Jokala sva vsak zase, da drug drugemu ne bi kazala ranljive plati, a sčasoma je bolečina postala skupna in rastla sva v ljubezni, spoštovanju in strpnosti ter skupaj srečo našla v majhnih stvareh. Zgradila sva hišo, tisto z velikimi železnimi vrati, ko so se danes tiho zaprla ... »Bo šlo?« me je iz sanjarjenja predramil moški, ki sem ga tako dobro poznala, pa vendar mu nisem bila sposobna nameniti iskrenega nasmeha. Bil je le nekdo, ki me je uradno stisnil v objem, moje telo pa je popolnoma neodzivno stalo med vrati. »Suzana,« je spet bolj tesno zagrmel moški glas. Bil je zaskrbljen, zavedla sem se in se odmaknila za korak ali dva. »Pomislil sem, da bi želela imeti njegovo obleko,« mi je pod nos pomolil vso kramo, ki jo je držal v rokah. »Če karkoli potrebuješ, samo pokliči,« mi je hitro stisnil roko in odhitel proti železnim vratom. Med potjo se je tresel od ihtenja in nisem ga obsojala ... prijatelja sta bila, najboljša. V vsej žalosti, ki me je navdajala, sem si želela samo, da bi svojemu možu zmagoslavno povedala, da bova dobila tako težko pričakovanega otroka. Hotela sem samo še enkrat videti tisti zmagovalni nasmeh, ki ga je uporabil le takrat, ko je bila priložnost dovolj dobra.

»Hotela sem se ti zahvaliti, da si me ljubil, bil z mano, ko je bilo najtežje. Oprosti mi, da sem te sprva odrivala od sebe, da se ti nisem zahvalila, ker si me rešil, da sem se posmehovala tvoji ljubezni, da sem izgubljala upanje za naju, te krivila za napake in začenjala prepire. Mislila sem, da boš kričal, me udaril, zapustil ali vsaj obupal nad mano, a ti nisi storil nič od tega. Nisi kričal, nisi me udaril, zapustil ali obupal, nisi. Ostal si z mano in me varoval s svojo ljubeznijo. Za vse to, kar sem zagrešila, sem se ti želela opravičiti, ko bi se ti vrnil iz vojne, a ti se nisi vrnil.« Starka se je ulegla nazaj v bolniško posteljo, pogledala nekam navzgor, kot bi videla skozi strop, in z ustnicami v milem nasmehu zaspala. V sobo je pritekel njen sin z ženo in dvema otrokoma. Mamo je poljubil na čelo in zajokal. Žena mu je na prsi naslonila čelo in vzdihnila: »Živela je od ljubezni pokojnega moža, da je dočakala trenutek, ko ga bo nekoč tam gori objela in dokazala, da je kljub minljivosti vsega, prava ljubezen večna in premaga vse ovire.«

Ana Špeh, 2. A (2. mesto)

Pingvini

Tiho so se zaprla velika železna vrata. Zamežikala je v temo in zavzdihnila. Sesedla se je na vzmetnico, ki je stala na tleh in vzmeti so zaječale. Snop svetlobe, v katerem so razposajeno poplesovali prašni delci, jo je spomnil ...

Spomnila se je rdečih rož, ki jih je nona pletla v rožno krono. Njenih nagubanih starih prstov in kratkih nohtov. Sedela sta na klopi pred hišo in zrla v jasno modro nebo. Včasih je nono vprašala, kakšna je bila v mladosti, ona pa se je zasanjano nasmehnila vnukinji. Ni poznala slabega, bila je razigrana in radovedna deklica.

Na dnu dlani je začutila mokroto. Očitno je madež tam pustil on. Pa saj mu ni zamerila. Mogoče je tudi njega strah.

Strah ji je bil prej tuj. Mama jo je vedno učila biti pogumna in neustrašna. Menila je, da se bo tako lažje znašla v življenju. Tudi mame se še vedno živo spominja. Ni je zares zanimalo, kakšna je zdaj, mogoče niti ni želela vedeti. Mogoče je končno zbrala dovolj denarja za potovanje po Aziji, zdaj ko ni bilo več treba plačevati šolskih položnic. Mogoče ravno v tem trenutku misli nanjo, sedeč pod palmami, s kokosovim orehom v roki. Verjetno se ima lepo.

Zdrsnila je z vzmetnice. Začutila je, da jo tišči na stranišče. Počasi je vstala, da se ji ne bi zvrtilo. Samozavestno je stopila proti vedru, saj je to pot prehodila že mnogokrat. Včasih se je zamislila, da prevečkrat. Zaslišala je korake. Globoko dihanje z druge strani vrat, dlan je položil na veliko medeninasto kljuko. Odklenil je prvo ključavnico. Ona se je mirno sprehodila nazaj k vzmetnici, ker je vedela, da še ni končal. Druga ključavnica. Zapah. Rešetke. Velika železna vrata. Zaprla je oči in se obrnila proč od velikih železnih vrat. Njegovih diha na rami jo je vznemiril.

V šolo je rada hodila zaradi več stvari. Rada je imela slovenščino. Naravoslovje. Malico. Odmore. Počitnice. Najraje pa je imela njega. Po pouku sta šla skupaj skozi mesto. Veter jima je mršil lase in v zraku je dišalo po cvetovih sadnih dreves. Upala je, da je že doživela pomen ljubezni, a se hkrati zavedala, da je še premajhna, da bi razumela. A nekako se ji je zdelo, da bi njen prijatelj zanjo skrbel lepše kot on.

Njegovo sopenje bi ji lahko šlo na živce, a ji ni šlo. Nič, kar je on delal, ji ni šlo na živce. Rada je občutila njegove dlani in prste. Mogoče jo je to držalo prizemljeno. Ko sta opravila, je vstal. Prosila ga je, naj ostane. Brez besed je pokleknil ob rob vzmetnice. Rada mu je pripovedovala. On je njene pripovedi vpil kot goba. Z vnemo je poslušal, kakšno življenje je imela pred njim. Rad si je predstavljal, da je tudi on imel tako.

Njena naljubša žival je bil pingvin. Mamo je vse dneve rotila, da bi rada videla pingvine. Majhen, svetlo moder nahrbtnik z motivom pingvinov je bil eden njenih najljubših stvari na svetu. Vzela ga je s seboj k zdravniku, v trgovino, na igrišče. Ko je izvedela, da je za rojstni dan za darilo dobila izlet v živalski vrti in ogled akvarija s pingvini, se je počutila kot najbolj srečna deklica na svetu.

Črna misel mu je kot sokol preletela glavo in ga vrgla iz transa. Ni ji imel srca povedati, da je razlog, da nikoli ni šla gledat pingvinov, ravno on. Ni imel poguma, kakršnega je imela ona, da bi to dejstvo sprejel on sam. Vstal je in bolečina mu je zašibila kolena. Vprašala ga je, zakaj noče slišati zgodbe o pingvinih do konca. Za trenutek se je zastal, saj jo je še želel poslušati. Saj se tudi

on ni spomnil več podrobnosti njunega prvega srečanja. A je misel na njeno ljubezen do pingvinov prevladala to željo. Z največjo preciznostjo, ki jo je premogel, je privzdignil njene lase, da jo je lahko pobožal po licu. Če ji je povedal, kaj bo naredil, in je ona to pričakovala, se ni ustrašila. V mislih ga je že ščemelo, v ušesih mu je piskalo. Svoje nagnjenosti do nje ni mogel obvladati. Njen obraz je osvetil snop svetlobe, v katerem so razposajeno poplesovali prašni delci, in ga spomnil ...

Poln vznemirjenja je postopal po železniški postaji. Samo videti jo je želel. Njene živahne kodre, iskrive oči in svetlo moder nahrbtnik. Ko je vlak ustavil na peronu, ga je neznana sila vlekla proti njej. S kotičkom očesa jo je uzrl. Držala je mamo za roko in neustavljivo govorila. Verjetno o pingvinih. Naredil je nekaj korakov proti njej. Opazil je, da sta ga tudi onidve opazili. Začutil je paniko in se skril za steber. Srce mu je razbijalo brez prestanka in ni mogel ujeti sape. Nepričakovano ga je oplazil rob jakne. Ob sebi je zagledal njo. Mama je nekaj zašepetala in deklico povlekla bližje k sebi. Ta dotik ga je čisto vrgel s tira. Prevzet z občutki in mislimi, je – nezavedajoč se – sledil njej. Ko jo je ugledal samo, kako je stala na hodniku, si ni mogel pomagati.

Naslednja stvar, ki se jo spominja, so bila velika železna vrata. Nemo sta stala pred njimi, držeč se za roke. Ni se mu upirala. Vedela je, da bo z njim vedno varna. Da bo lepo skrbel zanjo in da bo še imela priložnost videti pingvine.

S prijateljem sta tekala po travnikih, preskakovala kamne, skupaj sta počela vse. Z njim je ni bilo nikoli strah, saj je bil veliko večji od nje.

Ela Obreza, 3. B (2. mesto)

Tiho so se zaprla velika železna vrata. Bolečina v moji glavi, ki se je pojavila zaradi nemira, pa je postajala vedno bolj neznosna. Tudi tableta proti bolečinam, ki sem jo zaužila po malici, mi še vedno ni olajšala bolečin. Pritisk v mojih sencah se je le večal, in res je bilo tako, zbudila sem se v bolnišnici močno omamljena od pomirjeval. Kmalu je do mene pristopil zdravnik in me ogovoril: »Dobro jutro, kako smo kaj?« Ni se mi ljubilo odgovoriti, on pa se je le nasmehnil: »Bom prišel nazaj kasneje, ko bodo pomirjevala ponehala delovati. Ti pa le nič ne skrbi, tvoji starši so že na poti.« Ob tem podatku bi najverjetneje pobegnila iz bolnišnice, ampak so pomirjevala dobro opravljala svoje delo in ni me kaj dosti skrbelo.

Moji »starši« so v bistvu moji rejniki, ti so zame skrbeli že od rojstva, ampak se nanje nisem nikoli navezala in se ju ob vsaki priložnosti izognila. Tako sem bila izven šole vključena v mnoge druge dejavnosti. Kljub primanjkovanju časa pa mi šola ni predstavljala večjih težav. Zdelo se mi je kot da se snov ponavlja in da sem vse vedela že poprej. Dlje časa kot sem preživel zdoma, bolj se sem se počutila. Pogledala sem na uro, ki je visela na steni. Kazala je devet. Kdaj sem prišla v bolnišnico? Moje misli so bile zmedene, dan pred tem pa zamegljen.

Spomnila sem se le ključnih stvari, kot so odhod s šolo na izlet, obisk muzeja, velikih železnih vrat in bolečine v glavi. Glede na to, da sem prejšnji večer jedla večerjo ob devetnajstih in se kasneje več ne spominjam, sem verjetno takrat podlegla bolečini.

Hotela sem vedeti, kaj se je dogajalo prejšnji dan, zato sem se odločila, da se bom v mislih počasi sprehodila skozi prejšnji dan.

Zbudila sem se ob zelo zgodnji uri, pojedla kruh z marmelado za zajtrk, se oblekla v trenirko, da bi bila pot z avtobusom čim bolj udobna, in odšla na avtobusno postajo. Tam sem sedla na šolski avtobus, ki nas je odpeljal proti šest ur oddaljeni destinaciji. Ni me ravno zanimalo, kam gremo, in nisem si ogledala programa za izlet, ki nam ga je dala učiteljica v šoli. Najprej smo si ogledali naravne jame, ampak stvar se mi ni zdela zanimiva. Sledila je malica in polurna hoja proti muzeju. Ta je bil zelo strogo zaščiten, vse svoje stvari smo morali pustiti ob vhodu, kasneje pa so nas pregledali varnostniki. Muzej, ki smo si ga ogledali, je zelo obširen, a zanj ve le malo ljudi, saj zgodovinarji tega muzeja ne priznavajo, ker za zgodovino, ki je v njem zbrana, ni nobenih trdnih virov. Poleg tega pa je nihče ni mogel uvrstiti v določeno obdobje. Na kratko rečeno, to kar smo si ogledali, je verjetno izmišljotina nekoga iz preteklosti.

Ampak v muzeju se mi je pripetilo nekaj, kar se mi še nikoli ni zgodilo, za stvar sem se začela zanimati. Ob ogledu sem postavljala vodiču vsa mogoča vprašanja, on mi sicer ni znal podati odgovora, kar je, če mene vprašate, zelo nemarno, saj naj bi to bilo njegovo delo. Ni bilo čudno, da muzej ni imel obiskovalcev in dobrega slovesa, če je bilo osebje neizobraženo o zgodovini, zbrani v muzeju. Takrat smo obšli hladna železna vrata. Zdelo se mi je, kot da čutim hlad, ki se širi od njih, in takrat se je pričela bolečina. V začetku me ni motila in sem še vedno z velikim zanimanjem prebirala legendo, ki je bila zapisana na eni od sten. Govorila je o skrivnostnem moškemu in telesu njegove ljubezni, ki je ostala brez duše.

Moški, po imenu Estern, je vse svoje življenje poskušal pridobiti pozornost svoje ljubezni, boginje Aneide, a ga je ta prezirala. Estern se je podajal v takrat nevaren svet in na eni od svojih dogodivšin ubil mitološkega volka, ki naj bi že stoletja preprečeval prihod hudiča iz jame na

Zemljo. V zameno za pomoč hudič obljubi Esternu, da mu izpolni eno željo. Estern čez čas ugotovi, da ga je hudič prevaral, saj si Aneida ni več podobna. Tako odide k hudiču, ta pa mu pove, da je izgnal Aneidino dušo iz njenega telesa, saj ga njena duša ne bi morala nikoli ljubiti. Estern tako obžaluje svojo željo in zaupanje v hudiča. Svojo napako želi popraviti in Aneidino dušo rešiti samote. Po nasvet se odpravi k angelu. Ta mu pove, da storjenega ni mogoče popraviti, kazen za umor duše pa je pekel. A Estern je pripravljen tvegati, saj mu je Aneida pomeni vse. Toda iskanje duše je Esterna zelo izmučilo in pred svojo smrtjo se je tako zatekel v grobnico polsmrti, ki je pravo mučenje. Odločil se je, da bo prenesel vse muke in v njej počakal na Aneidino dušo.

Legenda se mi je zdela zelo zanimiva in dotaknila sem se mrzlih vrat, ta pa so se odprla! Pogledala sem okoli sebe, moja skupina je odšla že naprej v muzej, mimo mene je iz notranjosti grobnice zapihal mrzel veter in zaprla sem vrata, ki so bila glede na svojo velikost celo lahka. Sledila je malica, mene pa je glava vedno bolj bolela. Ogledali smo si tudi znamenit park, jaz pa sem razmišljala le o glavobolu. Sledila je večerja in zbudila sem se naslednji večer v bolnišnici.

Zdelo se mi je, da so pomirjevala že popustila, zunaj pa se je že zvečerilo. Zanimalo me je, kje se potika zdravnik. Slišala nisem nikogar, odšla sem iz sobe, na hodniku nikogar, odšla sem skozi izhod, kar v pižami iz bolnišnice.

Zunaj na travniku je stal moški, zdel se mi je znan. Rekel mi je: »Končno po vsem tem času se zopet srečava, Aneida.«

Anika Sedmak, 2. A (3. mesto)

Tiho so se zaprla železna vrata. Bil je temno in Otto se je skrivil v kot ter malo počakal, da so se mu oči privadile na temo. Potil se je, srce mu je bilo neizmerljivo hitro in čutil je, kako mu tečeta po žilah tako adrenalin kot strah. Poskušal se je umiriti, zaprl je oči in globoko dihal. Pogledal je najprej na svoj GPS in videl, da ni več daleč, nato pa še na svoj fiziometer. Ta mu je izmeril njegove trenutne fiziološke znake in pa preveril zrak v okolici, da ni bilo v njem kakšnih čudnih plinov. Fiziometer mu je povedal, da je zrak čist in da je z njim, poleg živčnosti, vse v redu. Medtem so se Ottu oči privadile na temo in malo bolj sproščen se je hotel odpraviti naprej. V tistem pa je za sabo zaslišal sikanje iz zračnikov. Fiziometer je ponorel, kar je pomenilo, da je sedaj v zraku nekaj nevarnega, vžgale so se luči in ga zaslepile, zaslišal je približujoče se korake iz drugih hodnikov, a v tistem je že skoraj omedlel. Njegova zadnja misel je bila: » Ujeli so me, umrl bo, Zeal bo umrl, jaz pa tudi in potem še cela najina vrsta.«

Otta je tudi danes zbudil vsakdanji jutranji alarm. Pogledal je na sosednjo posteljo, a bila je prazna, saj je bil Zeal, njegov najboljši prijatelj, na misiji pod krinko. Upal je, da danes alarm ne zvoni za njegov oddelok in nasmehnila se mu je sreča. Na oddelku za eksakandelarne vesoljske vrste so ravnokar opazili, da je iz galaksije GTPX37 prišla nova vrsta podgan, ki lahko v zadostnem številu poje ves planet v nekaj sekundah. Ja, tudi kamen kot sladico, poleg vseh organskih stvari. Zamislil se je, kako zanimivo je življenje v 32. stoletju na vesoljski križarki Kandela. Skupaj s sodelavci je pojedel zajtrk in se odpravil na delo.

Delal je na oddelku za varnost intergalaktičnih bitij. Bil je eden od boljših agentov in delo mu je bilo všeč. Večinoma se je ukvarjal s preprodajalci na črnem trgu. Že kar nekaj časa je lovil prekupčevalca, ki je Mafiji prodajal vesoljske ladje z nadsvetlobno hitrostjo. Ker prekupčevalca nikakor niso mogli izslediti, je Zeal odšel pod krinko k Mafiji.

Otto se je usedel za računalnik in začel prebirati sporočila. Prišel je do Zealovega – ta ga dnevno obvešča o stanju nasprotnikov. A danes nekaj ni bilo v redu. Zeal mu je sporočilo napisal v kodi, ki sta jo poznala samo onadva. » Otto, razkrinkali so me. Nekdo me je izdal. Mislim, da nekdo iz Kandelega. Ne zaupaj nikomur!« Otto je prebledel. » Poleg tega so bile najine slutnje pravilne. Mafija se z nadsvetlobnimi ladjami pripravlja na vojno. Hočejo uničiti Federacijo, začeli bodo pa z bombardiranjem Kandelega.«

Otto se je zdrznil. Ne, to ni bil čas za strah, ampak za ukrepanje. Ampak kako, ko pa ni nikogar, ki bi mu lahko zaupal? Če je Zeala nekdo izdal, je moral biti nekdo iz poveljstva, saj samo oni vedo, da je pod krinko. Nič, moral ga je rešiti. Brez obotavljanja je stekel v sobo, vzel vse, kar je potreboval, v orožarnici pa ukradel orožje. Počakal je, da so imeli na oddelku za vojaške zadeve malico in tam ukradel majhno, a hitro in dobro opremljeno vojaško vesoljsko ladjo. Zeal mu je na koncu sporočila pustil koordinate in Otto se je odpravil direktno tja. Ustavil se je pol parseka pred Mafijino križarko in si jo s teleskopom dodobra ogledal. Našel je šibko točko in v nevidnem skafandru dokončal pot do križarke neopazen. V teh parih urah ni ravno dodelal načrta za rešitev, zato je moral improvizirati. Kjer je ocenil, da je šibka točka, je nastavil bombe. Večina takih bojnih križark ima pod podpalubjem zapore, zato je predvideval, da je Zeal tam – če je sploh še živ. Po zunanji strani križarke se je torej odplazil do pod podpalubja in se pretihotapil nanjo. Takoj, ko je bil na križarki, je njegov posebni GPS zaznal lokacijo Zeala. Hitro in neopazno se je premikal po

križarki, dokler ni prišel do predela z zapori. Edini vhod vanj je bil skozi velika železna vrata. Uspel jih je »shekati«. Vstopil je. Tiho so se zaprla velika železna vrata ...

Še preden pa se je zavedal, se je zbudil v mučilnici. Poleg sebe je zagledal Zeala. Bil je izmučen in čakal je smrt. Otto se je potipal po žepih in opazil, da ima še vedno GPS. Ogledal si je, kje sta, in Zealu potihoma povedal plan. Nato je prišel paznik, a na žalost zanj prepozno. Otto je v tistem času detoniral bombe na zunanji strani križarke, hkrati pa tudi tiste, ki jih je spotoma nastavil po ladji, ko je iskal zapore. V zrak je šlo polovico križarke in prijatelja sta stekla po hodnikih, kjer je vladala panika. Po poti sta ukradla dva skafandra in poletela do ladje, ki jo je prej Otto pustil nekoliko proč od križarke.

Kolikor hitro jima je dopuščala ladjica, sta odbrzela stran proti Kandeli. Odprla sta računalnik, da bi sporočila, kaj se je zgodilo, a še preden sta lahko, ju je poklical eden od poveljnikov Kandeje. »Kandela je uničena, brez preživelih. Spremenita smer in pridita na drugo križarko Federacije, Milano. Od tega trenutka dalje smo z Mafijo v vojni.« Nista mogla verjeti. Prepozna sta bila. Vsi njuni prijatelji so umrli ...

»Ampak kako je pa poveljnik preživel?« je naglas razmišljal Zeal. Takrat se jima je posvetilo, da je on tisti, ki je izdal Zeala Mafiji in najverjetneje omogočil uničenje Kandeje. In sedaj je na Milanu. Stopila sta po gasu. Morata preprečiti uničenje naslednje križarke. Morata opozoriti vlado Federacije. Ampak ali jima bo uspelo? Več naslednje leto na urni zgodbi.

Matevž Gombač, 3. B (3. mesto)

NA KRILIH
POEZIJE

PE SMI —

NAGRAJENE

Pesniški natečaj mala Veronika

*»Resnica
ali izziv?« te
vprašam.*

*Prepozno je
za izzive.*

*»Resnica,«
odgovoriš.*

—

NA SIH

Pesniški natečaj Miroslava Vilharja

ZMAGOVALKA VSESLOVENSKEGA PESNIŠKEGA
NATEČAJA MALA VERONIKA 2019

Mia Valenčič

Tako, organizator je razglasil
zmagovalno pesem!

Med petimi pesmimi, ki jih je nominirala
strokovna žirija, je pesem *Resnica ali
izziv* dijakinje 3.A/IB Mie Valenčič pod
mentorstvom mag. Mateje Rebec Hreščak
prejela največ spletnih glasov občinstva
in tako postala MALA VERONIKA 2019.

Iskrene čestitke Mii in seveda
mentorici!

Resnica ali izziv

Ostaneva sama.

»Resnica ali izziv?« te vprašam.

Prepozno je za izzive.

»Resnica,« odgovoriš.

Tišina.

Dobro veš, kakšno bo vprašanje.

In jaz dobro vem, kakšen bo odgovor.

Rana se zaceli v brazgotino,

ki jo nosim kot častni čin,

opomnik, da sem te prebolela.

Opomba: komaj.

Ker tudi ko zlomljena veja vetru odpusti,

ostane zlomljena.

Ana Špeh

Zmagovalka dijaškega pesniškega
natečaja Miroslava Vilharja

V februarju je potekal dijaški pesniški natečaj Miroslava Vilharja, ki ga je ob slovenskem kulturnem prazniku razpisal Šolski center Postojna. Oddana besedila je pregledala in o zmagovalni pesmi odločila tričlanska strokovna komisija v sestavi: mag. Mateja Rebec Hreščak, prof. slovenščine., Katja Koren Valenčič, prof. slovenščine, in Teja Logar Morano, pesnica in prof. umetnosti.

Zmagovalna pesem letošnjega natečaja je pesem *Zakaj* avtorice Ane Špeh, dijakinje 2.A. Ana si je z zmagovalno pesmijo prislužila sodelovanje na vseslovenskem natečaju "mala Veronika".

ČESTITKE!

Zakaj

Zakaj bi ljubil,

če mora boleti?

Zakaj bi plaval,

če ne znaš leteti?

Zakaj bi gledal,

če lepoto nesposoben si uzreti?

Zakaj bi upal,

če vse sanje morejo zbledeti?

Zakaj zanetil ogenj bi,

če srca ne more več ogreti?

Zakaj bi vozil se,

če k njej ne moreš več prispeti?

Zakaj bi ljubil jo,

če ne moreš je imeti?

Na letošnjem šolskem pesniškem natečaju Miroslava Vilharja je sicer sodelovalo sedem dijakov oz. dijakinj. Poslali so kar 21 pesmi. Lea Kalister iz 3. B je prispevala svojih pet. Preberi si dve izmed njih.

Zbledele trobentice

Z okenske police pomaham še zadnjim
nočnim psom in v tišini ugasnem ulične svetilke.

Vonj trobentic je prijadral na mehkih valovih nostalgije.
Zaslišim odmev še enega dne, kapljico v vodnjaku?
Kolesce se obrne, a središče ostane na mestu.

Otopelost noče stran.
Imam tri ideje, zaenkrat.

Odpri vrata omare, dovoli si en košček grenko-sladkega zadovoljstva,
Preživi naslednje popoldne v kletki, s ključem okoli vratu.

Ulezi se na tla in občuti vsak val, ki pride in gre.
Poteptaj vse ostanke, zraven se čudi, zakaj še nisi na drugi strani.

Stopi ven, globoko vdihni. Spomni se trobentic in vseh njihovih otroških melodij.
Spet začni verjeti, da še ni vredno poleteti.

Kdo bo potem ugašal ulične svetilke?
Kdo bo odprl herberij s trobenticami?

Mangrove

Ležim.

Ležim na tleh in se sprašujem,
ali je ta občutek stalen ali tisti,
ki pride in gre.
Je to plima ali tok?

voda poplavi zračne korenine mangrov

Ležim.

Ležim na postelji in v meni je
zakoreninjeno najgloblje zavedanje, da sem sama.

ko odide, ostane le še blato

Vse je kot tančica.
strah me je rahlega zdrsa z obraza,
trepetam pred razkritjem,
padcem svetovnih mask.

ko pride, se nivo nevarno zvišuje

A najbolj se bojim, da bo tančica ostala
točno na tem mestu.
Da se ne bo premaknila niti za ped.

mangrove za vedno ostanejo ukoreninjene v blatu

Dvom širi svoje pajčevine čez svileno kožo.
Kaj so barve in katere so mi najljubše?
Kaj so samo zbledele besede na oguljenem papirju in kaj še vedno šumi v zraku?

je to zelena oljčna vejica

Zaenkrat še vedno spim na tleh.

Haiku je japonska pesniška oblika, ki obsega sedemnajst zlogov. Prvi in tretji verz imata po pet zlogov, drugi sedem. Haiku skrajno zgoščeno prikazuje trenutek iz narave, ki se povezuje z dogajanjem v človekovi notranjosti. Spodaj je nanizanih šest haikuyev Tjaše Podboj iz 2. A.

Zvezde na nebu.
Utrinek mimo lune.
Želja le zame.

Roža na polju.
Ljubezen na obzorju.
Mislim le nate.

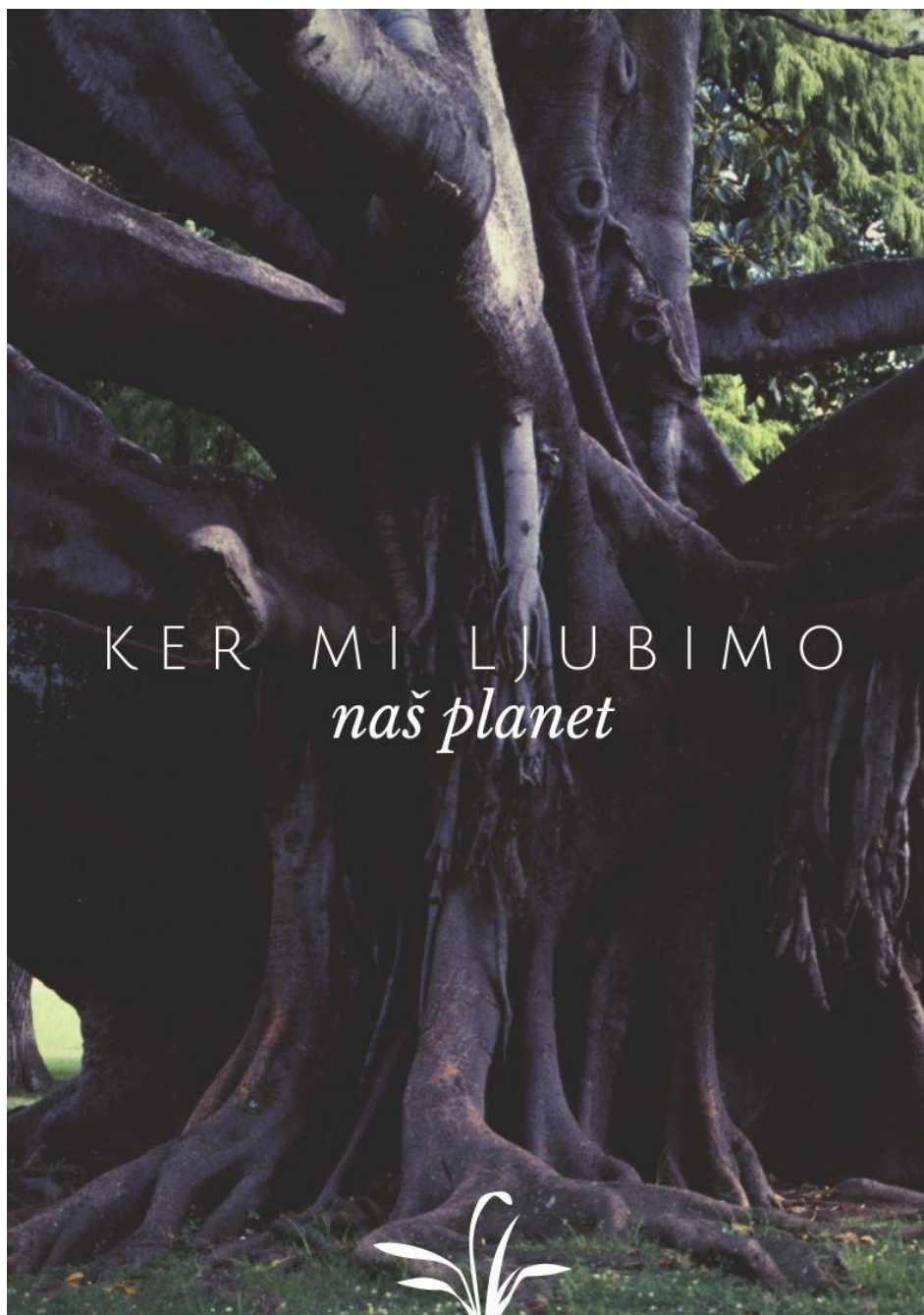
Tiho poslušam.
Tišina me ubija.
Kriči in kriči.

Strah me je teme.
Črnina me obdaja.
V meni je plamen.

Bleščeča iskra.
Ugasnila bo kmalu.
Solza bo potok.

Ponujam roko.
Zavrgla jo je druga.
Ostane rana.

Nova dežela.
Ukradena svoboda.
Črna so polja.

Izbirni predmet Okolje in trajnostni razvoj »*obravnava podnebne spremembe, način življenja, spoštovanje do rastlin in živali ter dejstvo, da smo le del tega življenja,*« je za postojnski Prepih novembra 2016 povedala nosilka predmeta Ana Kocjančič Tomazin, pobudnica nastanka v nadaljevanju nanizanih pesmi OTR-jevcev.

**Mladim ljubiteljem narave je bila puščena umetniška svoboda, zato pesmi niso lektorirane, ampak so verna podoba trenutnega izliva duše.*

Spet natura je prejela
prijatli smetke tragično
ki jih bo prebolela
a ne, če se bo ponavljalo
to brez nas
je zapravljen čas
če kričimo kar v ene glas.

Komú napred to plodno
tezo, bratje ! čmo velét !
Al rekli bomo glasno
Da utišal nas bo ves slovenski svet
brate vse
kar nas je
sinov eko mafije.

Marljivost, skrb in snaga
k nam naj nazaj se vrnejo
naj složnost bo brez krega
da nas vse povežejo
de čistost
ne bo norost
da trajnost vrne nam modrost.

Nazadnje še prijatli,
bodočnosti nimamo določene
naravo treba je varovati
zato spremembe hočemo
naj se zgodi
brez skrbi
naj naša prihodnost up budi.

spet zatiskaš si oči,
te je strah pomisliti,
kaj se bo zgodilo,
se bo vse v prah spremenilo?
razmisli, kaj vse smo ji storili,
kolikokrat smo ji hrbet obrnili.
ne zatikaj si oči,
ko vidiš, da narava trpi.
naj ti ne bo useeno
in ne misli, da je že vse
izgubljeno!
če želimo kaj rešiti,
moramo mi skupaj stopiti,
oči široko odpreti
in stvari v svoje roke vzeti.

SONCE, POLJE, TRAVA, VODA, ZEMLJA
IN NEBO, SKUPAJ OKOLJE TVORIJO.

ČE SE USEDEŠ IN ODPREŠ OKO
NI VELIKO TREBA, DA V OKOLJU
DRUGAČNO JE NEBO.

SE V ZELENO BARVO JE VSE SPREMEMILO
IN OKOLJE POPESTRILO.

SE PTICE SO VRNILE IN STARA GNEZDA OBNOVILE,
DA TAM SVOJ MLADEŽ BI VALILE.

JE NARAVA KRAJ, KJER ČISTO JE OKOLJE RAJ,
IN V NJEM UŽIVAM, DA JE KAJ.
ZATO NA NJEGA BOLJ PAZIMO
IN ONESNEŽEVANJE OMILIMO.

ČE V SOŽITJU Z NARAVO BI OSTALI
IN SE BOLJ SE POVEZALI,
V NJEJ LAHKO ZELO BI UŽIVALI.

ČEPRAV V MESTA VSI LJUDJE BEŽIJO
IN TAM CELO ŽIVIJO,
VSE BOLJ PO NARAVI HREPENIJO.

NAM OKOLJE NUDI VSE, KAR SI POŽELI SRCE
IN ČE TEGA MI NE BOMO SPOŠTOVALI
HITRO BOMO BREZ OSTALI.

V ZADNJEM ČASU SE POČASI LED POSLAVLJA
IN SPREMEMBE V OKOLJU JAVLJA.

ČE OKOLJA NE BOMO VAROVALI,
GA ZANAMCI NAŠI VEČ
NE BODO PREPOZNALI.

ŠELE, KO ZADNJE PADLO BO DREVO,
SE BOMO SPAMETOVALI
DA BETON ŠE OD ZDALEČ
PODOBEN NI NARAVI.

KAR V OKOLJE MI SPUSTIMO, NA
KROŽNIK POSREDNO SPET DOBIMO.

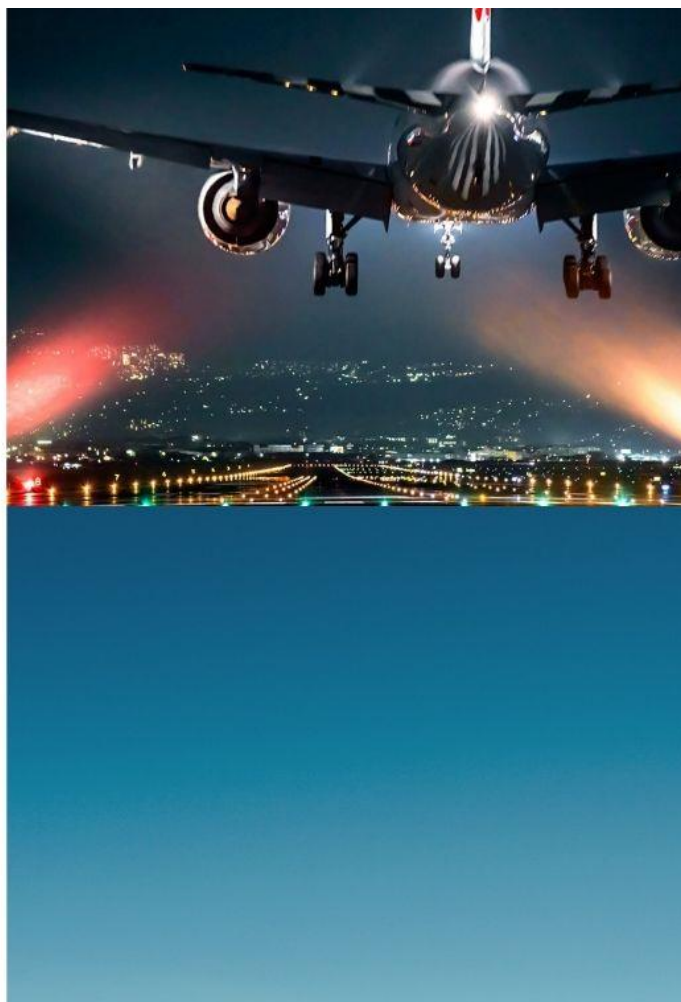
ZATO PRIJATLI SKUPAJ ZDAJ STOPIMO
IN NE DOPUSTIMO, DA OKOLJE, KJER ŽIVIMO,
TAKO NA LAHKO IZGUBIMO.

CAN WE PRETEND THAT AIRPLANES
IN THE NIGHT SKY
ARE LIKE SHOOTING STARS
I COULD REALLY USE A WISH RIGHT NOW
- B.O.B.

PODNEBNI ŠTRAJK

Ela Obreza, 3. B

Podnebni štrajk je odziv mladih na globalno segrevanje. Protesti so se pričeli na Švedskem, ko je Greta Thunberg z odsotnostjo od pouka želela opozoriti svet na vse večji vpliv človeka na podnebje in celoten planet Zemljo. Namen podnebnega štrajka (ang. climate strike) ni »špricanje« pouka, ampak opomin starejšim, predvsem pa vodilnim v svetu, da se tudi mladi zavedamo posledic človekovega poseganja v okolje.

Prvi protest za spremembo podnebja v Sloveniji je potekal 15. marca, ko smo se pridružili mladim iz še 122 držav. Protesti so potekali v Ljubljani, Mariboru, Kopru, Novem mestu, Ormožu, Slovenskih Konjicah, Ravnah na Koroškem in Kamniku. Zbrali so se mladi vseh starosti in tudi nekaj predstavnikov starejše generacije ter s transparenti opozarjali na temo globalnega segrevanja. Ključna prednost podnebnega štrajka je množičnost protestnikov. Posamezniki namreč skušajo že nekaj let doseči spremembe in opozoriti na okoljske probleme, a ima ogromno število mladih, ki se zgrinjajo na ulice mest, večji vpliv. Mladi za podnebno pravičnost so »platforma za povezovanje mladih, delavcev in delavk, žensk, prebivalcev in prebivalk globalnega juga ter drugih skupin v boju proti obstoječim politikam, ki nam kratijo stabilno podnebno prihodnost.« Pravijo tako: »Znanje o podnebnih spremembah smo mladi dobili neformalno. V šoli se o tem premalo govori, to je zelo problematično. Od vlade zahtevamo, naj podnebno krizo razume kot resno krizo!«

Nekaj govora na naši šoli je bilo tudi o domnevnem štrajku v Postojni. Veliko učencev je imelo pomisleke o uspehu morebitnega protesta – *misleč, da nas je v Postojni zainteresiranih premalo*. Lahko pa smo ponosni na dijake naše šole, saj se jih je kar precej udeležilo protestov v Ljubljani. Mogoče bo v prihodnje res organiziran podnebni štrajk tudi v Postojni in takrat pozivamo čim večje število dijakov k udeležitvi, saj ni planeta B!

umetni k naj bo!

NINO BOŠTJANČIČ

2.1

SAŠA KOVAČ

1. A

At least let me get up,
let me die on my feet.

OBRAZI BOLEČINE

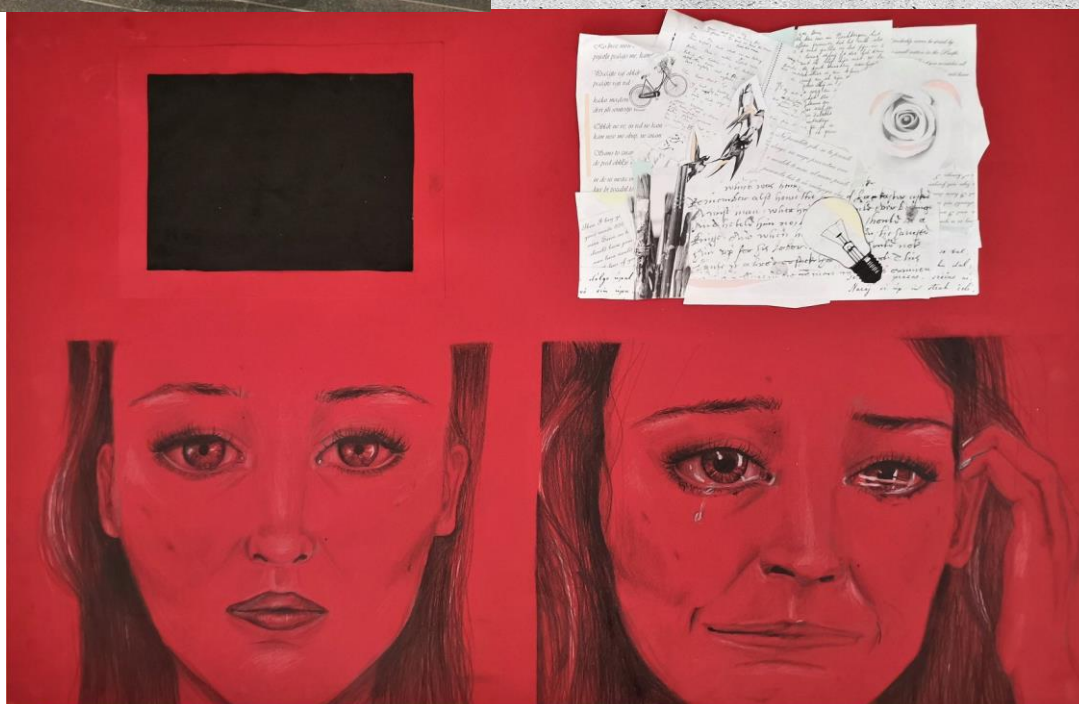
Zmagovalka natečaja: *Julija Petrovčič*
(mentorica: *Teja Logar Morano*)

V atriju ZRC SAZU je bila v petek, 15. 3. 2019, svečana podelitev nagrad in priznanj zmagovalcem likovnega natečaja *Obrazi bolečine*.

Natečaj je organizirala SINAPSA, Slovensko društvo za nevroznanost, v okviru Tedna možganov 2019.

Naša *Julija Petrovčič* je s svojo likovno stvaritvijo v kategoriji srednjih šol osvojila 2. mesto.

Ulala, naša Julija pa res ni od muh, saj so se njene ilustracije znašle tudi v knjigi ...

Otvoritev foto razstave
KONTRAST NARAVE
avtorica: Barbara Debevec

četrtek, 24. 1. ob 18.00
Mladinski center Postojna

Naši dijaki in dijakinje pa niso večši barv in kontrastov le s pomočjo čopiča (kot si lahko ogledate tudi v nadaljevanju), temveč tudi s fotoaparatom. Naša dijakinja Barbara Debevec se je 24. 1. 2019 predstavila v Mladinskem centru Postojna s foto razstavo *Kontrast barve*. Upamo, da ste jo utegnili obiskati.

LIKOVNI KROŽEK

2018/2019

Julija Petrovčič

Lana Bratož

Melita Koželj

Jasmine Osmanoska

Anika Lipovž

Laura Štefančič

Lana Bratož

Patricija Lapornik Čavš

Julija Petrovčič

GREMO ...

Po Poletje

On an island in the sun
We'll be playing and having fun
And it makes me feel so fine
I can't control my brain

Weezer, Island in the sun

TEMPERATURE KOPALNIH VODA

Reka/jezero/bajer	kopalno območje	temperatura
Šobčev bajer	istoiimensko	18,9
Bohinjsko jezero	Fužinski zaliv	18,4
	Ukanc	18,5
Krka	Žužemberk	15,2
	Straža	15,2
Kolpa	Prelesje–Kot	15,9
	Sodevci	17,2
	Radenci	16,1
	Damelj	19,4
	Podbrežje–Fučkovci	22,2
	Podzemelj	23,2
	Primostek	22,9
	Učakovci–Vinica	18,7
	Adlešiči	20,5
	Dragoši–Griblje	20,6
Idrijca	Idrijca v Bači pri Modreju	16,2
Nadiža	Kopalno območje Nadiža	17,3
Soča	Čezsoča	10,5
	Tolmin I	12,0
	Tolmin II	12,7
	Kanal	15,3
	Solkan	14,3

TVOJ VELIKI POBEG

Kje se ohladiti to poletje?

*"Rad gledam ti v valove bodre,
valove te zelenomodre:
temna zelen planinskih trav
in vedra višnjevnost višav
lepo se v njih je zlila [...]."*

Prirejen recept (vir: kulinarika, dostop: 2. 4. 2019)

Domač sladoled

NAREDIMO GA LAHKO IZ SVEŽEGA SADJA IN
JOGURTA, SLADKE ALI KISLE SMETANE, ZA
SLADILO PA UPORABIMO MED.

Potrebujemo:

2 lončka sadja po želji
2 lončka sladkorja
2 lončka kisle smetane
med po okusu

Izbrano sadje zmeljemo v multipraktiku,
dodamo kisko smetano in še malo premešamo.
Z metlico ali kuhalnico z luknjo vmešamo še
stepeno sladko smetano in damo v
zamrzovalnik.

SE TI ŽE CEDIJO SLINE? :P

#fashionista

SIRENE 2019

V kaj smukniti to poletje?

ANIKA LIPOVŽ, 2. B

VRNITEV OSEMDESETIH

Letos se vrača ikonična moda iz osemdesetih. Spet so v modi poudarjena ramena, beljen jeans, svetleče večerne obleke, in stil, ki ga je poosebljala princesa Diana – *kostimi in vpadljivi modni dodatki* (veliki uhani, pasove verižice ...). Na modnih pistah so se ohranile pike, v večini črno-bele, razporejene po vseh vrstah oblačil. Nedvomno pa je barva sezone pomlad/poletje 2019 bež barva ter oblačila v rjavih in nevtralnih tonih, saj delujejo sofisticirano in urejeno. Letošnji glavni modni hit bodo oblačila prelivajočih se barv, ki spominjajo na DIY (do it yourself ali naredi sam) oblačila, s tem pa nam je dana toliko večja izbira, saj se lahko modnim trendom odločimo slediti kar z ustvarjanjem doma.

KAJ PRAVITE NA TO?

**ZEMELJSKI TONI, PIKE,
PODLOŽENA RAMENA IN
PRELIVAJOČE SE BARVE**

#tiedye #DIY

Veganska kozmetika

Julija Petrovčič, 2. A

NAJPREJ NEKAJ BESED O PRIJAZNI KOZMETIKI

POTROŠNIKI PROTI KLIMATSKEMU POTONU

Z osveščanjem o varstvu narave se danes srečujemo na vsakem koraku. Živimo namreč v obdobju največje naravne katastrofe, ki jo je povzročil človek. Pravimo ji globalno segrevanje. Verjetno vam je znano ime Greta Thunberg. Greta je šestnajstletna aktivistka, ki je javnosti postala znana zaradi svojih protestov pred švedskim parlamentom. Želela je opozoriti na nujnost zmanjšanja izpustov toplogrednih plinov skladno s Pariškim sporazumom. S svojo vztrajnostjo je navdušila tako otroke kot tudi odrasle po celem svetu, da se ji pridružijo.

V svojem *tweetu* 4. maja 2019 je zapisala:

It's 2019. Can we all now please stop saying "climate change" and instead call it what it is: climate breakdown, climate crisis, climate emergency, ecological breakdown, ecological crisis and ecological emergency?

Že leta so minila odkar smo postali ozaveščeni o posledicah svoje ignorance. Pa je ozaveščanje na "vsakem vogalu" dovolj?

Kot potrošniki nosimo veliko odgovornost. Kaj se bo prodajalo, je odvisno od nas. Tržišče se bo vedno prilagajalo ljudem, saj si vsak trgovec želi dobiček, tega pa lahko na svetovnem tržišču doseže le z najbolj privlačnimi, ustreznimi in *trendy* izdelki. Vse to je danes tesno povezano z mediji in s spletom. Res bi bilo škoda, da bi tako sijajno priložnost, da izsilimo najboljši možen izdelek, zamudili.

Čas se izteka, mi pa imamo dovolj virov in znanja, da se odločamo bolje in nagrajimo okolju prijazne znamke ter tako poskrbimo za naravo in navsezadnje tudi za nas.

V tem članku se bom podrobneje posvetila zgodbi kozmetike, problematiki njene embalaže, vsebine in živalim, ki so se zanjo prisiljene po nepotrebnem žrtvovati. Vseeno toplo priporočam, da kot odgovorna oseba tega tesno odvisnega sveta, nameniš pozornost še ostalim delčkom življenja, ki kreirajo naš vsakdan.

Kakšen pravzaprav je idealen kozmetični proizvod?

Najprej bi pomislili na to, da ustreza našim željam, npr. barvi, teksturi, vonju ali ugodni ceni. Malo bolj osveščeni bi mogoče pogledali še sestavine.

Idealen proizvod pa dejansko izpolnjuje naslednje kriterije:

- OKOLJU PRIJAZNA EMBALAŽA,
- OKOLJU IN KOŽI PRIJAZNA VSEBINA,
- NI TESTIRAN NA ŽIVALIH in je VEGANSKI,
- UGODNA CENA.

1. OKOLJU PRIJAZNA EMBALAŽA

Kozmetiko najdemo v različnih embalažah, kot so plastika, aluminij, steklo, karton ... Vsak material ima svoje prednosti in slabosti.

Materiali, ki jih je možno predelati, so na primer papir, karton, steklo, kovine ... Bambus je celo biorazgradljiv. Pri materialnih, kot so karton in bambus, je potrebno biti pozoren, če je bil narejen iz **odgovornih virov**, da ne povzroča deforestacije. Ker se plastike večinoma ne da reciklirati, se jo je bolje v celoti izogniti. Plastična embalaža je oštevilčena s številkami od 1 do 7, kar nam omogoča določitev, ali je izdelek zmožen reciklaže v naši državi ali ne.

Znak, ki ga imajo izdelki potrjeni s strani nevladne in neprofitne organizacije Forest Stewardship Council. Zagotavlja trajno gospodarjenje z gozdom.

Priporočeno se je izogibati še:

- paletkam in drugi kozmetiki z ogledalci,
- pumpicam na penah, pudrih ipd., te so namreč sestavljene iz različnih vrst plastike, ki jih je nemogoče ločiti za recikliranje,
- aplikatorjem na lip glossih in tekočim šminkam,
- kozmetiki z magneti.

Seveda je potrebno omeniti, da je izredno pomembna tudi že sama varčnost, zato ne kupujmo nepotrebnih ličil in porabimo cel produkt preden mu preteče rok. Če nam ni všeč, ga lahko komu podarimo.

2. OKOLJU IN KOŽI PRIJAZNA VSEBINA

Da izpolnjujejo navedena pogoja, morajo biti sestavine organske in biorazgradljive. Organska kozmetika ne vsebuje sintetičnih kemičnih sestavin, ki dražijo kožo in so strupene za okolje. Evropska unija je sicer prepovedala že več kot 1300 nevarnih snovi, kar je ogromno v primerjavi z Ameriko, ki ni prišla niti do števila 20.

Bolj kot ličila pa vsebujejo delce plastike izdelki, ki delujejo kot *exfoliants* ali piling. Ti so običajno obsojeni na to, da pristanejo v morju in v morskih živalih ter se tako vključijo v prehranjevalno verigo.

3. NTESTIRANNA ŽIVALIH IN JE VEGANSKI

Veganska kozmetika je vsa tista, ki ne vsebuje sestavin živalskega izvora. Na primer: barvilo iz žuželk; sijoč efekt, ki ga dajo ribje luske; kolagen iz kravjega tkiva ...

Ker je živalska industrija eden glavnih vzrokov klimatske krize, je verjetno uporaba živalskih sestavin v kozmetiki popolnoma nepotrebna, poleg tega pa veganske sestavine vsebujejo več mineralov in vitaminov. Ne nujno, ampak pogosto je veganska znamka usmerjena še na druge problematike.

Certifikata za veganski izdelek

Kozmetika je lahko tudi testirana na živalih. Za testiranja uporabljajo zajce, morske prašičke, hrčke, miši in podgane. Letno naj bi zaradi kozmetike izgubilo življenje 100.000–200.000 nedolžnih bitij. Živali so prisiljene uživati kemikalije ali pa preizkušajo kozmetiko na njihovi koži in očeh.

Taka kozmetika se ne prodaja v Evropi že od leta 2013. Nezakoniti so izdelki ali sestavine, ki so testirane na živalih. To pa še ne pomeni, da znamke, ki prodajajo v Evropi, ne testirajo drugod po svetu. Z nakupom izdelkov podjetij, ki na primer prodajajo svoje izdelke na Kitajsko, še vedno po eni strani podpiramo to prakso. Na Kitajskem je namreč testiranje obvezno za vse uvožene izdelke.

4. UGODNACENA

Kot že rečeno, od nas je odvisno kakšne izdelke bomo zahtevali kot potrošniki. Ni res, da so nujno dražji izdelki, ki izpolnjujejo zgoraj navedene kriterije. Prav presenetljivo je, koliko izredno dragih znamk se ne ukvarja s temi problemi. Sicer se trg s *prijazno kozmetiko* veča, ker so ljudje vse bolj ozaveščeni, vendar ta napredek še zdaleč ni dovolj.

Ko bo povpraševanja dovolj, bo na izbiro več takih izdelkov in imeli bomo še en razlog – *poleg estetskega namena ličil* – da se počutimo lepo, ko jih imamo na sebi.

ZGLEDNA IZDELKA:

LUSH
FRESH HANDMADE COSMETICS

ponuja delež izdelkov, ki so popolnoma brez embalaže, svoje tekoče izdelke pa ponuja v črnih, sicer plastičnih posodah iz reciklirane plastike. Lush ne prodaja svojih izdelkov, kjer je testiranje pogojeno s testiranjem na živalih.

ÆTHER BEAUTY

prodaja vegansko paletko brez magnetov in ogledala, ki jo je mogoče reciklirati. Aether Beauty ne prodaja svojih izdelkov, kjer je testiranje pogojeno s testiranjem na živalih.

PRIMERI ZNAMK, KI PRODAJAJO IZDELKE, KJER JE TESTIRANJE ZAKONSKO POGOJENO:

MAX FACTOR X BOURJOIS RIMMEL
— P A R I S —

MAYBELLINE
NEW YORK

L'ORÉAL
PARIS

Počitniško delo

JE TREBA DELAT, NE PA OKOL GA ...

Verjetno že odštevaš tedne do konca še enega šolskega leta. Potem pa sledi deset tednov brezskrbne poletne »uživitnice«. Toda, počitnice niso samo za počivanje, ampak tudi čas za nabiranje novih znanj, delovnih izkušenj. A delo ne bo prišlo samo od sebe, zato že zdaj zavijaj rokave in se loti iskanja počitniškega dela. Ne čakaj na zadnji trenutek!

V Sloveniji se približno 60 odstotkov mladih letno odloči za eno od oblik poletnega dela. Do poletnega dela se lahko dokopljejo različno, a večina si delo poišče kar prek Študentskega servisa (ŠS). Na študentskem servisu so mi zaupali, da si mladi najpogosteje poiščemo dela, kot so pomoč v trgovini, lažja administrativna dela, pomoč pri strežbi, delo v skladišču, pomoč na bencinskem servisu. Povedali so mi tudi, da se za počitniško delo odloča vse manj dijakov in študentov – *v primerjavi s prejšnjimi leti*, prav tako pa tudi za krajši čas.

Zanimalo me je ali vse te informacije držijo, zato sem o tem povprašala tudi naše dijake. Izvedla sem anketo o počitniškem delu prek Študentskega servisa. Izkazalo se je, da je le dobra polovica že opravljala počitniško delo. Dala, ki jih opravljajo so zelo raznolika vse od strežbe, fizičnih in administrativnih del, promocijskega dela, dela v orodjarni, vrtnarji in mnoga druga dela. Opis delovnika je pri vseh dokaj podoben: delaš osem ur z malico, pet delovnih dni, nato imaš prost dan.

Seveda ne moram iti mimo plačila, če se pogovarjamo o delu. Dijakom sem zastavila vprašanje o njihovi plači (bruto). Izkazalo se je, da kar polovica dijakov dela za minimalno plačo (natančneje za 4,89 €). mogoče je tudi to eden od dejavnikov, ki vpliva na to, da se vse manj dijakov/študentov zaposluje prek SŠ-ja.

Vedeti pa moramo, da **delo ni vse, nujna je tudi zabava**. Izkoristi počitnice za pridobivanje novih izkušenj, znanj, kar ti bo še kako prav prišlo pri iskanju prve zaposlitve. Toda ne smeš pozabiti na zabavo. Psihologi jo celo priporočajo. »Zabava je v adolescenci razvojna nujna potreba.« Mladi se torej moramo zabavati!

Najzanimivejše delo, ki sem ga do sedaj opravljal/-a:

Vrtanje s CNC rezkarjem

Blagajna

Strežba

Promocija

Hišnik

Štancanje

Košnja trave

Vzdrževanje

Delo na laserju

Urejanje cvetličarne

Najzanimivejša prigoda na delovnem mestu:

Ko so me sodelavci zafrkavali glede brade.

Ljudje mi razlagajo različne osebne stvari.. skoraj moram biti psiholog.

Čudna naročila.

Zanimivi turisti.

Pogovor z otroki iz vrtca.

Prerezal sem si prst.

d je sijalu sonce in ni bilo džja

Butasti Bosanci

Speku sm se.

Nočno prešanje.

Vsakodnevne interakcije s strankami splošno.

Meta Rebec, 2. A

PREVAJALSKE DELAVNICE za angleščino, nemščino in italijanščino

Je prevajanje poklic prihodnosti? Kako so nekoč prevajali? Kakšen je študij prevajalstva? Katere pripomočke imamo na voljo? Zakaj nas motijo 'napačni' podnapisi? Kako na prevod vpliva kulturno ozadje? Komu je namenjen prevod? Kako se spoprijeti s prevajanjem: beseda za besedo ali pomen za pomen? Sem zmožen prevesti besedilo iz tujega jezika v slovenščino?

Odgovore so dijaki 3. letnikov gimnazije iskali (in prejeli) na **prevajalski delavnici**, ki jo je 19. aprila 2019 organiziral **Oddelek za prevajalstvo Filozofske fakultete v Ljubljani**. V okviru projekta **Noč raziskovalcev** so predavateljice in študenti predstavili delo in izzive prevajalcev. Z izzivom prevajanja so se spoprijeli tudi dijaki sami, prevajali so iz angleščine, nemščine in italijanščine. Vtise in občutke dijakov ob koncu delavnice si lahko preberete v nadaljevanju.

Aktiv nemščine, italijanščine in angleščine

DELAVNICE SO DOSEGLE SVOJ CILJ! – citirana izjava petih dijakov in ena eksplicitno izražena pohvala. Izjavo potrjujejo tudi spodnja mnenja.

Predstavitev na zelo zanimiv način, zelo zanimiv začetni (skupni) del, dobre predavateljice, delavnice zelo zanimive. (10 glasov)

(Zelo) všeč mi je bilo, da smo se učili drugače, popestritev pouka, inovativno, poučno, saj smo preizkušali lastne sposobnosti in znanje, smo se lahko sami preizkušali in spoznali nekaj novih rab jezika. (16 glasov)

Zelo dobra predstavitev dela prevajalca – kako delo poteka. (10 glasov)

Vpogled v študij prevajalstva, zelo koristna predstavitev študija, dobro, da je bila z nami tudi študentka, spoznavanje študija z njenega vidika. (6 glasov)

Vpogled v prevajalsko delo, veliko sem se naučil o delu prevajalca; spoznala sem probleme in težavnost dela, kako težko delo je to; zdaj bolj razumem ponesrečene prevode v podpisih k filmom; sem dobil boljšo predstavo o tem delu; zelo koristno soočenje s problemi prevajanja; spoznal sem, da je prevajanje težje, kot izgleda na prvi pogled; da je prevajanje zahtevno delo (tudi če jezik dobro poznaš); s kakšnimi težavami se ubadajo prevajalci. (15 glasov)

Delavnice so bile poučne in koristne ter informativne – pri prevajanju sem zdaj bolj razmišljal o tvorbi povedi v angleščini in slovenščini (kot po navadi doslej); naučil sem se nekaj novih besed; prišlo je do manjših težav, saj se je težko spomniti marsikatero besede, ki bi ustrezala besedilu; dobili smo koristne napotke, kako se najbolje lotiti prevajanja, da imamo čim manj težav, in na kaj vse moramo biti pozorni; kako prevajati; dobili smo popravke svojih prevodov; zelo zanimiva izkušnja. (16 glasov)

Prevajali smo aktualno besedilo, besedilo ni bilo pretežko, je bilo prave težavnostne stopnje za nas, kljub temu je vsebovalo nekaj trikov prevajalskega dela (to je dobro); nadgradnja našega znanja jezikov (več takih delavnic). (5 glasov)

- Seznani so nas s spletnimi stranmi za pomoč. (1 glas)
- Sproščeno vzdušje, delo v parih ali skupini, dodatna pomoč predavateljice in študenta. (2 glasova)
- Spoznanje, da je treba imeti obširno znanje, kaj vse je treba vedeti. (2 glasova)
- Spoznanje, da je treba kritično prevajati, upoštevajoč namen, cilj in sobesedilo; na koliko drugačnih načinov lahko povzamemo pomen. (2 glasova)
- Raznolikost prevodov. (2 glasova)
- Prisotnost in pomoč študentov pri prevajanju. (1 glas)

Analizo evalvacije opravila in zapisala Lidija Mlakar
(za ITA dodala Cvetka Bajec)

Postojna, 25. 4. 2019

Ilirska Bistrica, 7. 5. 2019

Ciao! Salut! ¡Hola!

Bună! Olá!

VABIMO TE NA POLETNO ŠOLO ROMANSKIH JEZIKOV!

POLETNA ŠOLA ROMANSKIH JEZIKOV - delavnice za dijake in študente

(26. 8.-30. 8. 2019)

Oddelek za romanske jezike in književnosti Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani vabi dijake in dijakinje ter (bodoče) študente in študentke na jezikovne delavnice, ki bodo potekale zadnji teden v avgustu. Udeleženci bodo imeli možnost spoznavanja in izboljšanja znanja francoščine, italijanščine ali španščine prek pestrih učnih dejavnosti. Poleg tega se bodo seznanili z osnovami romunščine in portugalščine.

Udeleženci	Dijaki in dijakinje, ki so se doslej francosko, italijansko ali špansko učili najmanj dve leti . (Bodoči) študenti in študentke romanskih jezikov.
Izvajalci	Predavatelji, lektorji in magistrski študenti Oddelka za romanske jezike in književnosti FF; zunanji sodelavci oddelka.
Program	Kreativno pisanje, prevajalska delavnica, literatura, kultura in civilizacija, aktualni dogodki, gledališka delavnica, druge jezikovne delavnice, konverzacija.
Cilj delavnic	Intenzivno učenje izbranega romanskega jezika: francoščine, italijanščine ali španščine. Uvodne ure v portugalščino in romunščino. Skupinska dinamika. Razvijanje jezikovnih in družbeno-kulturnih znanj.
Kraj	Filozofska fakulteta, Aškerčeva 2 , 1000 Ljubljana (avtobusi 1, 6, 11, 9, 2, 27, 19, 3).
Urnik	9.00–15.00 (z odmorom v času kosila). Začetek v ponedeljek, 26. 8. 2019.

Cena	40 EUR (v ceno so všteti materiali, prigrizki med odmori ter pogostitev ob zaključku tedna). Izvedbo sofinancira FF.
Prijava	Do 22. junija 2019 oz. do zapolnitve mest. Elektronsko prijavnico najdete na spletni strani <i>Oddelka za romanske jezike in književnosti</i> (http://romanistika.ff.uni-lj.si/) pod zavihkom <i>Dejavnosti – Aktualni dogodki</i> .
Informacije	Za več informacij smo vam na voljo na e-naslovu: mateja.brus@ff.uni-lj.si
Plačilo	Ob prejemu prijave vam bomo po e-pošti poslali račun.
Potrdilo o udeležbi	Ob zaključku tedna bodo udeleženci prejeli potrdilo o udeležbi.

OSNUTEK URNIKA Poletne šole romanskih jezikov 2019
(ZA ŠPANŠČINO)

	PON. (26.8)	TOR. (27.8)	SRED. (28.8)	ČET. (29.8)	PET. (30.8)
8.30-9.00	SPREJEM				
9.00 - 10.00	TALLER DE CULTURA ESPAÑOLA I	TALLER DE LITERATURA ESPAÑOLA I	TALLER DE DOBLAJE EN ESPAÑOL I	TALLER DE TRADUCCIÓN EN ESPAÑOL I	TALLER DE CORTOMETRAJES EN ESPAÑOL I
10.00-10.10	PAVZA	PAVZA	PAVZA	PAVZA	PAVZA
10.10-11.10	TALLER DE CULTURA ESPAÑOLA II	TALLER DE LITERATURA ESPAÑOLA II	TALLER DE DOBLAJE EN ESPAÑOL II	TALLER DE TRADUCCIÓN EN ESPAÑOL II	TALLER DE CORTOMETRAJES EN ESPAÑOL II
11.10-11.20	PAVZA	PAVZA	PAVZA	PAVZA	PAVZA
11.20-12.20	VARIACIONES DEL ESPAÑOL	TALLER DE GRAMÁTICA EN ESPAÑOL	TALLER DE CULTURA DE AMÉRICA LATINA	TALLER DE LÉXICO EN ESPAÑOL	11.15-12.00 PRIPRAVA
12.20-12.55	KOSILO	KOSILO	KOSILO	KOSILO	12.00-13.00 PODELITEV POTRDILO POGOSTITEV
12.55-13.55	TALLER DE TEATRO EN ESPAÑOL	TALLER DE TEATRO EN ESPAÑOL	TALLER DE TEATRO EN ESPAÑOL	TALLER DE TEATRO EN ESPAÑOL	
13.55-14.00	PAVZA	PAVZA	PAVZA	PAVZA	
14.00-15.00	UVOD ROMUNŠČINA I	UVOD ROMUNŠČINA II	UVOD PORTUGALŠČINA I	UVOD PORTUGALŠČINA II	

TIKE TIKE
TAČKE,

KAM
TO
POLETJE?

-NAJVEČJI GLASBENI FESTIVALI DOMA IN PO SVETU-

**BIG FOOT MAMA // S. A. R. S.
MI2 // PR LJAVO KAZALIŠTE**

ROCK PARTYZANI // HAPPY OL' MCWEASEL

DARE ACOUSTIC // ICE ON FIRE // JOKER OUT // D'NEEB // ŽUTA MINUTA // LUMBERJACK

DVODNEVNA VSTOPNICA eventim

JULIJA BOMO ŠVICALI

Kdaj? 5. julij-6. julij 2019

Kje? Čatež pri Trebnjem
(Turistična kmetija Obolnar, Velika Loka)

Festival ŠVIC – študentski vikend intelligence in cvička, največji festival na Dolenjskem, je nazaj! Letos se bo odvijal 5. in 6. julija na Turistični kmetiji Obolnar v Veliki Loki. Čez dan se bo na festivalu lahko ukvarjalo z jogo, slip'n'flipom, slocklinom, beer pongom, omislil/-a pa si boš lahko tudi body painting. Čez dan se bo sicer dogajalo še marsikaj drugega, na voljo bo tudi športni program, v katerem boš lahko sodeloval/-a na nogometnem turnirju, odvijala pa se bosta tudi turnirja iz košarke in odbojke. Seveda bo največjo množico privabil večerni program, kjer se bo zvrstilo veliko znanih nastopajočih, kot so npr. Big foot mama, S .A. R. S., MI2, Prljavo kazalište, Rock partyzani in Happy ol'McWeasel. Poskrbljeno bo tudi za plačilni sistem in prevoz do prizorišča.

**Vstopnice za festival so že na voljo.*

Se vidimo!

DOMINIK ČERVEK, 2. E

POLETNI GLASBENI
FESTIVALI
V SLOVENIJI

GorA RockA

Šentviška planota, Tolmin

27. 6.–30. 6.

Festival Lent

Štajerska prestolnica

20. 6.–29. 6.

Woodland Festival

Pristava nad Stično (bližina Ivančne
Gorice)

6. 7.–7. 7.

Pivo in cvetje

Laško

11. 7.–14. 7.

MetalDays

sotočje Soče in Tolminke, Tolmin

21. 7.–27. 7.

**Castle Kolpa Music
Festival**

Fara, Kostel

31. 7.–4. 8.

**Le kaj v tvojih je očeh? Ta ples, ta led,
vse tvoje barve srca, prelepe za oba.**

SIDDHARTA, Ledena

POLETNI GLASBENI
FESTIVALI
V TUJINI

Zrće Spring break festival

30. 5.–2. 6.

Novalja, otok Pag, Hrvatska

Earth Garden

30. 5.–2. 6.

Ta 'Qali National Park, Attard, Malta

Wychwood

31. 5.–2. 6.

Cheltenham, Velika Britanija

Nova Rock

13. 6.–16. 6.

Pannonia Fields II, Avstrija

Spring break island festival

20. 6.–23. 6.

Novalja, otok Pag, Hrvatska

Tomorrowland

19. 7.–21. 7.,

26. 7.–28. 7.

Boom, Belgium

**When I met you in the summer
To my heartbeat sound**

CALVIN HARRIS

SKRITI DODATEK (Na tej in naslednji strani te čaka nekaj matematičnih zagonek. Reši in pomoli pod nos (tvojemu) profesorju oz. (tvoji) profesorici matematike, morda pa dobiš kakšno nagrado ;)).

MATEMATIČNA KRIŽANKA

VODORAVNO:

1. $-1 + 3 =$
2. V podjetju z 200 delavci je 8 % delavcev položila v posteljo epidemija gripe. Koliko delavcev je zdravih?
3. S katerim številom moramo deliti 256, da bo količnik 21 in ostanek 4?
4. $\sqrt{16 \cdot 400 \cdot 361} =$
5. Dijaki so pisali šolsko nalogo, pri kateri je bilo mogoče zbrati 40 točk. Maja je zbrala 28 točk. Izrazi njen uspeh v %.
6. Pet kokoši znese v petih dneh 5 jajc. Koliko jajc znese 10 kokoši v desetih dneh?

4		6	
5			1
		3	
	2		

NAVPIČNO:

1. $28 \cdot 2^3 =$
2. Določi največji skupni delitelj števil 105 in 44!
3. $3(7^2 + 2^2 \cdot 3) =$
4. Knjižna zbirka stane 220 EUR. Koliko moramo plačati zanjo na sejmu, kjer nam nudijo 15% popust?
5. $6^2 + (2^3 \cdot \sqrt{16} + 2) =$
6. V rombu s stranico 5 cm je ena diagonalna 2 cm daljša od druge. Kolikšna je ploščina tega romba?

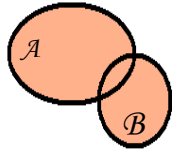
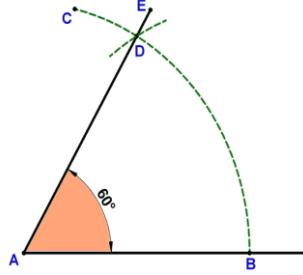
TRI NALOGE ZA KRATEK ČAS

1. 2 sinova in 2 očeta so se odpravili na lov. Ulovili so 3 zajce, vsakemu je pripadal po eden. Kako je to možno?
2. Imaš 9 enakih kroglic, le da je ena izmed teh 9 kroglic težja od ostalih 8. Kako lahko najdeš težjo kroglico, če lahko kroglice tehtaš le 2x. Uporabljeni smeš tehtnico z dvema čašicama.
3. 2, 9, 10, 12, 19, 20, 22, 29, 30 ... Katera 3 števila nadaljujejo to zaporedje?

Sestavile bivše dijakinje Šolskega centra Postojna

REŠI REBUS

$\frac{1}{2}$	⁵³ Jod 126.9	$\{1,2,3,4,...n,n+1,...\}$	$2\pi r$	$\frac{m}{1} =$
— — —	—	—	—	—

100 let	$1,332 \times 10^{-3}$ bar		C_3H_8	500		
	1 2 3 4 X		1 2 3 4 X 5 X 6 X			1 X 3
— — — —	— — — —	— — — —	— — — —	—	—	— —

Sestavila bivša dijakinja Šolskega centra Postojna

MOJ NAJBOLJŠI SOŠOLEC/MOJA NAJBOLJŠA SOŠOLKA

IZPOLNI OBRAZEC IN MU/JI DAJ SVOJ GLAS!

KDO SE IŠČE?

Najbolj prijazen, najbolj simpatičen sošolec, najiskrivejša, najsrčnejša sošolka. Išče se največja faca, največji dobrovoljček, sošolec oz. sošolka z največjim srcem. Išče se torej nekdo, poln pozitivnih opisnikov. No, lahko pa ima (le) en plus, a naj bo ta velik! :) Že veš, kdo bi to lahko bil? :)

KAKO ODDAM SVOJ GLAS?

Izpolni spodnji obrazec,
ga izreži
in oddaj.

GLASOVANJE JE
ANONIMNO!

KJE ODDAM SVOJ GLAS?

- V za to glasovanje namenjeno škatlo v večnamenskem prostoru; prepoznal/-a jo boš po napisu "Glasovanje za najboljšega sošolca/najboljšo sošolko" in pripisu "Za Špice".

ŠOLSKI CENTER POSTOJNA
SREDNJA ŠOLA

GLASUJEM ZA:

Ime dijaka/dijakinje: _____

Oddelek: _____

Z oddano glasovnico dovoljuješ, da se tvoj glas šteje in vpliva na razglasitev končnega zmagovalca oz. končne zmagovalke.

*All in all it's just
another brick in the wall*